

Giới thiệu Lão Bà Bất Kính Nghiệp

Bạn đang đọc truyện Lão bà bất kính nghiệp của tác giả Mễ Nhạc trên website đọc truyện online. Anh chưa bao giờ nghĩ tới đời này sẽ có cơ hội gặp lại cô, cái thiên hạ mà anh vẫn luôn thủy chung đặt ở trong lòng. Bởi vì quá mức quan tâm đến cô khiến cho anh mấy năm qua vẫn không thể tiếp nhận được bất kì người phụ nữ nào khác. Nhưng cô tựa hồ đã quên đi thời điểm bọn họ lần đầu tiên gặp nhau khiến cho anh cảm thấy mất mát nho nhỏ. May mắn là bọn họ vẫn còn có thể gặp nhau, cô quả thật là vô cùng đáng yêu, không cần đợi anh mở miệng liền giành nói lời tỏ tình trước. Rõ ràng đang thương nhớ anh nhưng lại chịu đựng không nói khiến cho người ta thật đau lòng mà. Mà bộ dáng e thẹn muốn anh đừng đưa cô trở về nhà thật là mê chết người! Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với cô, anh không thêm đề ý đến bọn chó săn chụp ảnh, cuộc sống riêng tư không còn. Bởi vì anh không thể nhẫn nại được khát vọng muốn mỗi ngày đều nhìn thấy cô... Mặc dù sau khi kết hôn, cô làm việc còn bận rộn hơn anh, lúc nào cũng về nhà trễ. Nhưng chỉ cần vợ yêu xinh đẹp cho anh một nụ hôn, anh liền cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc. Anh thích sủng cô, để cho cô muốn làm gì thì làm, có thể làm cho vợ yêu ý lại là kiều ngạo của anh. Ở trên đời này, điều duy nhất mà anh tới kỳ nhất không bao giờ làm đó chính là thương tổn cô. Không nghĩ tới người bạn hàng xóm thanh mai trúc mã kia chỉ nói vài câu vui đùa thể nhưng lại làm cho cô hiểu lầm. Thậm chí còn không cho anh cơ hội chống án, vợ yêu cứ như vậy mà mất tích...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kính Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“Bà không cần cãi nhau lớn tiếng như vậy, Tiểu Hàm sẽ nghe thấy đó.”

“Làm chi lại lo lắng con gái mình nghe được, ông sợ con gái mình biết ba nó ở bên ngoài ngoại tình sao?”

“Bà rốt cuộc muốn tôi nói bao nhiêu lần đây, tôi không có ngoại tình ở bên ngoài.”

“Hừ, cho dù ông không có ngoại tình ở bên ngoài nhưng ông vẫn còn yêu bạn gái cũ của mình phải không?”

“Việc đó vốn là việc của quá khứ.”

“Nếu ông còn yêu người ta như vậy thì đi tìm cô ta đi, đi đi a!”

“Đủ rồi, tôi không muốn cãi nhau với bà nữa.”

“La Chính Hiền, ông đứng lại đó cho tôi, tôi còn chưa có nói xong.....”

*

Tại sao cô lại mơ thấy chuyện cha mẹ trước đây cãi nhau?

Sáng sớm, La Duẩn Hàm đang ở trong phòng thay quần áo chuẩn bị đi làm, đối với giấc mộng tối hôm qua có một chút cảm thấy kinh ngạc bởi vì đã lâu lắm rồi cô chưa từng mơ thấy cha mẹ.

Từ khi cô có trí nhớ cho tới nay, cha mẹ cô hầu như không có ngày nào không cãi nhau, năm ấy lúc cô tám tuổi, bọn họ xảy ra tai nạn mà tử vong, theo những lời người chứng kiến nói lúc ấy ở trong xe hai người tựa hồ vẫn là đang cãi nhau.....

Nhưong mi suy nghĩ, vì sao cô lại nằm mơ thấy chuyện trước kia? Chẳng lẽ lại liên quan đến việc ông nội đột nhiên sắp xếp cho cô và Lương Tín Dân nhị công tử ngân hàng ăn com với nhau sao? Hay là trong tiềm thức của cô, sợ hãi rằng bản thân buôn bán đám hỏi như vậy cuối cùng sẽ có kết cục bất hạnh giống như cha mẹ sao? Một màn kia nhìn giống như là một bữa ăn com đơn giản, tuy cô biết rằng đây là cuộc gặp mặt thân cận nhưng đối với việc ông nội tự chủ trương an bài, cô cũng chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Sau mười phút đồng hồ, cô nhìn bản thân ở trong gương, một thân tây phục chỉnh tề vừa đơn giản lại lưu loát sau đó cô đem những lọn tóc xoắn dài búi lên. Cô luôn luôn không thích diện mạo của mình quá mức thanh tú, làm như thế này sẽ khiến cho người khác có thể nhìn thấy cô trưởng thành và giới giang hơn.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, La Duẩn Hàm tự cổ vũ bản thân ở trong gương: “Hôm nay cũng phải cố gắng làm việc.”

Mỉm cười cầm lấy tài liệu, cô bước ra khỏi phòng.

Sau khi xuống lầu, Cảnh thúc quản gia liền đến chào buổi sáng với nàng. “Tiểu thư, chào buổi sáng.”

Cảnh thúc làm tài xế lái xe cho La gia cũng gần sáu mươi năm nhưng sau đó bởi vì tuổi già sức yếu nên mới tiếp nhận làm quản gia.

“Cảnh thức, chào buổi sáng.” La Duẩn Hàm mỉm cười, đưa tay đặt tập tài liệu ở trên ghế sofa trong phòng khách sau đó mới đi đến nhà ăn.

Bước vào nhà ăn, vẫn bình thường như mọi ngày, ông nội cô đã sớm ngồi ở bên trong.

“Ông nội, chào buổi sáng.” La Duẩn Hàm vừa nói vừa an vị vào chỗ ngồi, bữa sáng của cô đã sớm chuẩn bị xong. Ngoại trừ hằng ngày đi làm việc hoặc ngẫu nhiên có ngày nghỉ cô sẽ đi đâu đó với bạn tốt là Uông Tử Thiên nhưng thời gian bắt đầu bữa sáng vẫn là bảy giờ năm mươi phút.

“Ừ.” La Dung Tam vẻ mặt nghiêm túc trả lời lại. Năm nay ông đã bảy mươi lăm tuổi, tuy đã có tuổi nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như trước, bộ mặt gầy gò ốm yếu vì đã từng bị bệnh nhưng đường cong vẫn kiên nghị có thể nhìn thấy được ông là một người rất có nghị lực.

Sau khi ông ăn đồ ăn xong lại hỏi: “Ông nghe nói rằng tầng cao nhất của công ty bách hóa đang sửa chữa, cháu lại không nghe đề nghị của quản lý lại cùng với một nhà thiết kế sư gian danh tiêu tốt kí hợp đồng, có phải không?”

La Duẩn Hàm tay đang cầm nĩa thức ăn đột nhiên dừng lại. “Dạ.”

Năm trước, ông nội bởi vì trái tim có vấn đề nên đã về hưu, đưa tập đoàn Nhân Anh do một tay ông thành lập giao cho cô quản lý, hai mươi bảy tuổi trở thành tổng tài tập đoàn Nhân Anh như cô nhất thời trở thành tiêu điểm cho giới truyền thông.

Tập đoàn Nhân Anh là từ ngành dệt may mà thành lập, hiện nay ngoại trừ công ty mẹ Nhân Anh làm dệt may, thật ra còn có hai gian khách sạn sáu sao lớn, một gian khách sạn ngắm cảnh cùng với một gian công ty bách hóa, còn xây dựng một gian lớn làm siêu thị mua sắm.

Vừa mới quyết định buổi chiều ngày hôm qua, hôm nay ông nội liền hỏi, tuy rằng ông nội đã muốn về hưu nhưng cô biết rõ bộ phận quản lý công ty cũng phải có chủ quản, thói quen vẫn là mọi chuyện đều báo cáo cho ông nội.

Cô không ngại bộ phận quản lý làm như vậy bởi vì cô biết bọn họ đối với cái nhìn của cô giống như đối với người bên ngoài, thùy chung vẫn luôn ôm theo nghi ngờ. Cô không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ biết là bản thân phải cố gắng làm việc, dùng hết thực lực chứng minh cho mọi người xem, cho dù không phải là đàn ông, cô cũng có thể làm việc tốt như họ.

“Vi sao cháu lại cùng công ty nhỏ tên tuổi không rõ như thế hợp tác?” La Dung Tam muốn biết nguyên nhân vì sao mà cháu gái mình lại hạ quyết định như vậy.

Đối mặt với chất vấn của ông nội, La Duẩn Hàm vẻ mặt nghiêm trang, thật sự trả lời. “Tuy rằng công ty thiết kế Lập Hàn không phải là một công ty có quy mô lớn, nhưng thiết kế sư bọn họ đưa tới lại vô cùng chuyên nghiệp, tạo ra những bản thiết kế đầy nét truyền thống, thiết bị chu đáo đạt yêu cầu về hiện đại hóa, phong cách đơn giản lại có chất nghệ thuật. Cháu đã xem qua những tác phẩm trước đó của bọn họ, đều thực xuất sắc, cháu tin tưởng giao cho bọn họ, có thể tạo ra lợi nhuận khiến ai cũng phải sửng sốt.”

Trước đó, cô đã cùng người phụ trách thiết kế sư Trương Lập Hàn gặp mặt, hai người nhất kiến như cố, có cùng ý tưởng, cả hai đều thích thiết kế sư người nước ngoài, bởi vậy cô mới quyết định cùng anh hợp tác.

Kỳ thật, cô cũng thích thiết kế sư trong nước nhưng vẫn cảm thấy chính mình có thể tự thiết kế căn phòng là chuyện rất thoải mái, nhưng bởi vì ông nội hy vọng cô quản lý xí nghiệp cho nên cô chỉ có thể buông tha cho giấc mộng làm nhà thiết kế, nhưng cô vẫn mua rất nhiều sách liên quan đến mà đọc.

Cô không phải không biết công ty thiết kế mà Hoàng quản lý đề cử lần này chính là công ty của con rể hần, đối phương tựa hồ nghĩ rằng dự án này công ty cô không hề quan tâm đến cho nên không chỉ thiết kế thô sơ qua loa mà giá cả cũng rất cao. Nhưng nếu cô không chọn bản kế hoạch của con rể Hoàng quản lý thì cô sẽ cứng rắn không nói thêm gì nữa.

La Dung Tam đưa mắt nhìn cháu gái. “Lần này liền nghe theo quyết định của cháu đi, nhưng lần sau ông hy vọng cháu có thể tham khảo ý kiến của Hoàng quản lý một chút, bọn họ theo ông rất nhiều năm, kinh nghiệm cũng rất phong phú.”

“Cháu đã biết.” Xem ra ông nội đối với năng lực của cô vẫn là không thể hoàn toàn tin tưởng.

“Đúng rồi, thời điểm nghỉ ngơi cháu cũng không cần luôn đi chơi với nha đầu Uông gia kia, cháu hẳn là nên dành nhiều thời gian một chút hảo hảo ở chung với Tín Dân, ông tính tìm một thời gian nào đó dẫn cậu ta về nhà ăn cơm.”

Nghe thấy ông nội nhắc tới Lương Tín Dân, tâm tình La Duẩn Hàm liền trở nên trầm trọng, con mắt lóe sáng cũng ảm đạm hơn rất nhiều. “Ông nội, cháu chỉ xem Tín Dân là bạn bè mà thôi, cháu đối với anh ta không hề có cảm giác đặc biệt nào.”

“Cho nên không phải ông muốn cháu tìm thời gian nhiều một chút ở chung cùng Tín Dân sao? Ở chung với nhau lâu, tự nhiên sẽ có tình cảm.”

Ở chung với nhau lâu sẽ có cảm tình ư? Giống như cha mẹ cô ở chung với nhau sao? “Ông nội, cháu sẽ không cùng Lương Tín Dân kết hôn.” La Duẩn Hàm nói thẳng ra suy nghĩ của bản thân.

Trên mặt La Dung Tam không hề có một chút hờn giận. “Tín Dân có cái gì không tốt sao? Nhân phẩm gia thế đều rất tốt, theo ý của ông, cậu ta là người chồng lý tưởng nhất. Ông nghĩ thêm vài tuần lễ đi, ông sẽ mời Tín Dân về nhà làm khách.”

“Ông nội.....”

“Việc này liền quyết định như vậy đi!”

Nắm chặt nĩa ăn trong tay, tâm tình La Duẩn Hàm kịch liệt phập phồng, đương nhiên cô biết một khi ông nội quyết định chuyện gì thì sẽ không có khả năng thay đổi, ý ông chính là muốn cô tương lai kết hôn với Lương Tín Dân sao?

Không, cô không cần một hôn nhân mà không có tình yêu như vậy.

“Cháu ăn no rồi, cháu đi làm đây.” Mất hết khẩu vị, cô buông đồ ăn trong tay xuống, chuẩn bị đứng dậy rời khỏi nhà ăn.

Đi ra khỏi nhà ăn, tâm tình La Duẩn Hàm liền trở nên phiền muộn, kỳ thật chuyện gì cô đều có thể nghe theo ông nội, duy nhất chuyện hôn nhân đại sự, cô muốn bản thân mình tự quyết định.

Có lẽ là do hôn nhân không hạnh phúc trước đây của cha mẹ đã gây cho cô ấn tượng quá sâu sắc, cha cô từng yêu một người con gái, nhưng bởi vì đối phương không có gia thế bồi cảnh, cho nên mới bị ông nội phản đối, sau khi chia rẽ bọn họ, ông nội liền an bài cha cô kết hôn với mẹ cô xuất thân giàu có, kết quả là, nói một trăm hôn nhân kia là một con ác mộng đáng sợ e là còn không đủ.

Lương Tín Dân diện mạo không kém, hào hoa phong nhã, nhưng cô đối với anh một chút cảm giác cũng không có, hơn nữa ở trong lòng cô sớm đã có người thực sự thích.

Tuy rằng cô chưa từng cùng người kia nói chuyện nhiều, ngay cả cơ hội tỏ tình cũng không có, thậm chí đã hơn nhiều năm không có gặp qua đối phương, nhưng cho dù khả năng cô ở cùng một chỗ với người kia chỉ đạt 1% thôi, cô vẫn không muốn đáp ứng hôn nhân do ông nội tự mình an bài.

“Tiểu thư, tập tài liệu của cô.” Cảnh thúc đưa tập tài liệu cho cô.

“Cám ơn ông, Cảnh thúc.”

“Tiểu thư, thỉnh cô không cần cùng lão gia tức giận, lão gia tuổi lớn, tôi nghĩ ông ấy chính là lo lắng cho cô thôi, cho nên mới muốn thay tiểu thư tìm một người chồng có thể dựa vào giúp cô quản lý sự nghiệp.”

“Cháu đã biết, Cảnh thúc, cháu đi làm đây.” Làm sao cô lại không hiểu rõ dụng tâm của ông nội chứ? Cô khẽ thờ dài, bắt đầu ra ngoài cửa chuẩn bị đi làm.

Sau khi La Duẩn Hàm đến công ty liền bắt đầu một ngày làm việc bận rộn, căn bản là không có thời gian tâm tư nghĩ đến chuyện khác, thẳng đến khi bạn tốt Uông Tử Thiên gọi điện thoại cho cô, cô mới biết được đã muốn đến giờ tan tầm.

Nếu Tử Thiên biết ông nội muốn cô không nên ở cùng một chỗ với cô ấy, khẳng định sẽ kịch liệt phản đối, bởi vì kỳ thật tất cả đều do chính bản thân cô chạy đi tìm Tử Thiên, bám lấy người bạn tốt này.

Bởi vì liên quan đến gia thế cho nên ông nội luôn xem qua danh sách bạn bè qua lại của cô, cho nên phần lớn thời gian cô không có nhiều bạn bè lắm, bạn tốt thì không có nhiều, trong đó cô và Tử Thiên có cảm tình tốt nhất, có lẽ là hai nhà gia thế bồi cảnh giống nhau cho nên Tử Thiên cũng xuất thân hào môn, gia đại nghiệp lớn, bởi vậy quen biết với nhau từ trung học cho đến bây giờ, các cô đã là bạn bè hơn mười năm.

Khác biệt lớn nhất giữa cô và Tử Thiên chính là, ngoại trừ cha mẹ Tử Thiên vẫn còn khoẻ mạnh, ngoài ra còn có năm vị thúc thúc bá bá, phía trên Tử Thiên còn có ba vị anh trai, cô đã từng hỏi qua, bởi vì Uông gia phần lớn đều là đàn ông, bởi vậy cho dù phụ nữ bình thường cũng không có địa vị, phải trở thành vật hi sinh cho đám hỏi gia tộc, tỷ tỷ của Tử Thiên chính là bị như thế. Bởi vậy sau khi tốt nghiệp đại học, Tử Thiên liền sớm chuyển ra khỏi nhà sống một mình, bản thân làm việc kiếm tiền nuôi sống chính mình, không khác gì thiên kim bỏ nhà trốn đi.

“Duẩn Hàm, buổi tối ngày mai có rảnh không?” Trong điện thoại, giọng điệu của Uông Tử Thiên có vài phần thần bí.

“Có chuyện gì không? Chẳng lẽ cậu còn muốn mình cùng cậu đi gặp mặt bạn học cũ sao? Lần trước mình đã nói qua, mình không muốn đi.” Cho dù ngày mai là thứ sáu nhưng công tác của cô vẫn còn một đống.

Sau khi tốt nghiệp trung học, cô cùng Tử Thiên đồng thời tiếp tục học lên trên, đều để tóc ngắn, Tử Thiên cá tính hoạt bát là học trò của hội phó hội trưởng, cho nên sau khi tốt nghiệp, mỗi lần có tổ chức họp mặt Tử Thiên đều tham dự, mà mấy tháng gần đây, Tử Thiên lại tự tiện thay cô đăng ký tham gia hội gặp mặt bạn học cũ năm nay.

“Ngày mai cậu nhất định phải tham dự hội gặp mặt bạn học cũ, bằng không cậu nhất định sẽ hối hận.”

“Cậu rốt cuộc đang nói cái gì vậy?”

“Mình đã ám chỉ đến như vậy rồi mà cậu còn không biết sao?”

Những lời vừa rồi là ám chỉ ư? La Duẩn Hàm không hiểu rõ ràng lắm. “Cậu có chuyện gì thì cứ nói đi.”

Suốt thời gian trung học, bởi vì cảm tình của cô và Tử Thiên thật sự rất tốt, làm cái gì cũng đều làm cùng một chỗ, cùng nhau ăn cơm trưa, cùng nhau đi toilet, cùng nhau mua đồ uống, bởi vậy lúc ấy hình như có vài bạn học còn nghi ngờ rằng tình cảm của hai người vốn không hề đơn giản. Các cô cũng nghe được loại tin đồn này, lúc ấy hai người còn cười ha ha nữa.

Người nói những lời này, khẳng định là không hiểu rõ các cô, Từ Thiên yêu mãnh nam đầy cơ bắp, đây là chuyện mọi người đều biết, hơn nữa cũng bởi vì không tìm thấy được hình dạng giống mãnh nam làm bạn trai, cho nên đơn giản liền trở thành tác giả tiểu thuyết tình yêu, chính mình tự tay viết chuyện xưa, còn nhớ rõ có một tác phẩm của Từ Thiên giống như viết về chuyện tình yêu giữa một thiên kim tiểu thư cùng với một kiến trúc sư mãnh nam. Về phần bản thân cô, sau đó cũng có đối tượng trong lòng.

Uông Từ Thiên còn chưa nói xong, liền ho khụ vài tiếng.

“Từ Thiên, cậu có phải hay không bị cảm? Có đi bác sĩ chưa?” Vừa mới này cô còn cảm thấy âm thanh của Từ Thiên có chút khàn khàn, bộ dáng nghe qua giống như là đang bị cảm cúm.

“Khụ, mình không sao, chính là cảm mạo nhỏ mà thôi, mình có uống thuốc rồi, ngày mai thì liền khỏe.” Nói xong, Uông Từ Thiên tặc tặc cười ra tiếng, sau đó nói: “Mình nói cho cậu nghe, vừa mới này mình nhìn thấy danh sách tham dự gặp mặt, phía trên còn có viết tên Tề Diệc Vĩ!”

Nghe được ba chữ kia, trong lòng La Duẩn Hàm liền chấn động, bản thân lại không hiểu vì sao bắt đầu khản trương lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên một chút nhọt nhọt đỏ ửng. “Có thật không vậy?”

Tề Diệc Vĩ, đại học trưởng của học viện các cô, khi cô vừa mới vào trường thì đã nghe được câu chuyện vĩ đại của học trưởng này. Đã từng, cô cũng giống như bao nữ sinh khác, vụng trộm thích anh, chính là ngẫu nhiên nhìn thấy anh ở thư viện cũng đã đủ vui mừng. La Duẩn Hàm đưa bàn tay nhỏ bé vỗ về ngực, cho tới bây giờ, cô vẫn còn có thể cảm nhận được trái tim mình đập thình thịch khi nhìn thấy Tề học trưởng.

Tề học trưởng không chỉ có bộ dáng tuấn tú, thành tích cũng thực vĩ đại, nghe nói rất nhiều bạn học nữ tỏ tình với anh, nhưng đều bị học trưởng lấy việc học tập làm trọng mà từ chối, mà lúc ấy tân sinh viên năm nhất như cô, căn bản ngay cả cơ hội cùng anh nói chuyện cũng không có, sau đó, học trưởng liền đi trao đổi học sinh ở Mỹ.

Đó là lần đầu tiên cô thích một người như vậy.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cho dù đã rời khỏi trường học nhưng cô vẫn thường xuyên nhìn thấy tên của Tề học trưởng trên rất nhiều tạp chí, bởi vì anh đã trở thành một bác sĩ khoa tim vĩ đại.

“Đương nhiên là thật, mình luôn hỏi mãi người tổ chức, Tề học trưởng thật sự muốn tham gia hội bạn học cũ năm nay.”

Hội gặp mặt bạn học cũ tổ chức nhiều năm như vậy, mấy năm trước Tề học trưởng không hề tham gia qua, đột nhiên năm nay lại muốn tham gia ư? La Duẩn Hàm khó hiểu suy nghĩ.

Uông Từ Thiên bên kia điện thoại tiếp tục nói: “Còn nữa, mình cũng hỏi thăm qua, Tề học trưởng trước mắt vẫn chưa có bạn gái.”

“Cậu hỏi chuyện như vậy làm gì chứ?” La Duẩn Hàm có chút ngượng ngùng nói, cũng biết bạn tốt là vì cô mới hỏi thăm. Nhưng khi nghe được anh không có bạn gái, thực sự làm cho cô có cảm giác nhẹ nhàng thở ra.

Cô không biết bản thân mình đang khản trương vì cái gì, Tề học trưởng có bạn gái hay không, hẳn là cùng cô một chút quan hệ cũng không có, bởi vì học trưởng căn bản không hề biết đến cô.

“Duẩn Hàm, cậu liền thừa dịp lần này tỏ tình với Tề học trưởng đi.”

“Cái gì? Tỏ tình ư?” Đối với đề nghị của bạn tốt, La Duẩn Hàm không khỏi ngạc nhiên.

“So với bộ dạng ngây ngốc thích người ta như vậy, khổ nỗi là người ta lại không biết, không bằng rõ ràng một chút tỏ tình với anh ta, nếu bị cự tuyệt, cậu liền hoàn toàn quên anh ta đi, sau đó một lần nữa đi thích người khác.” Uông Từ Thiên cá tính thẳng thắn, nói chuyện cũng giống như vậy.

Thay vì lưu luyến không buông tình cảm không có cơ hội đơm hoa kết trái, không bằng hung hăng bỏ nó đi, mặt khác đi tìm kiếm một mầm mống mới trồng hoa, mới có thể nở rộ ra tình cảm yêu đương xinh đẹp, được lắm, liền đem chuyện này trở thành quyển sách tiếp theo của cô vậy.

Đối với lời nói của bạn tốt, La Duẩn Hàm chính là cười khỏ, bởi vì điều kia căn bản là không thể thực hiện được. “Tề học trưởng anh ấy căn bản không biết đến mình, đột nhiên có người xa lạ hướng cậu tỏ tình, cậu sẽ không cảm thấy đối phương rất kỳ quái sao?”

“Cậu yên tâm đi, buổi tối ngày mai mình sẽ tìm cơ hội để cho hai người nhận thức.”

“Cậu không cần.”

“Yên tâm đi, không có vấn đề gì, hết thấy đều giao cho mình. Tóm lại, đúng tám giờ đêm mai phải có mặt tham dự.” Sau khi hoàn thành công việc mai mồi, Uông Từ Thiên liền tắt điện thoại.

Thật sự không có vấn đề sao?

Sau khi bạn tốt tắt điện thoại, La Duẩn Hàm mới nhớ tới vừa rồi cô hình như chưa trả lời Từ Thiên bản thân đêm mai có thể đi tham gia hội bạn học cũ được hay không, nhưng điều này tựa hồ không quan trọng, bởi vì hiện tại, buổi tối của cô mới thực sự bắt đầu.

Có thể hay không nhận thức Tề học trưởng, kỳ thật không hề quan trọng như vậy, cho dù cô vẫn như cũ chính là một nhân vật Giáp qua đường cũng không có việc gì, nhưng cô vẫn khát vọng gặp lại vị học trưởng này một lần.

Không có mục đích gì đặc biệt, đương nhiên càng không thể giống như Từ Thiên nói thẳng thắn tỏ tình với anh, cô chính là chỉ đơn thuần muốn gặp lại anh mà thôi.

Tuy rằng Ônng Từ Thiên rất muốn mai mối cho bạn tốt, nhưng vài giờ sau khi Duẩn Hàm tan tằm muốn gọi điện cho Từ Thiên nhưng người nghe điện thoại lại là Ônng bá mẫu, đối phương báo cho cô biết là Từ Thiên đang ở trong bệnh viện, bởi vì cảm mạo nhỏ thiếu chút nữa biến thành viêm phổi.

Nghe được Từ Thiên đang ở trong bệnh viện, La Duẩn Hàm lập tức chạy đến xem cô. Nghe nói cô sốt cao đến gần bốn mươi độ, may mắn là Ônng bá mẫu có việc mới đến nhà trọ tìm cô, liền chạy nhanh đưa cô đến bệnh viện.

Thấy Từ Thiên đang mơ mơ màng màng còn lo lắng cho cô, sợ bản thân hại cô không thể đi hội bạn học cũ, cũng không thể tỏ tình, La Duẩn Hàm vừa cảm thấy giận dữ vừa buồn cười. Thật là, cô vốn không muốn tỏ tình, hơn nữa điều Từ Thiên nên chân chính lo lắng chính là chờ ngày mai khi cô ấy tỉnh lại, lỡ tai sẽ bị Ônng bá mẫu nói đến dài ra mới thôi.

Tuy rằng Từ Thiên còn đang hôn mê, nhưng đã muốn hạ sốt, sau đó La Duẩn Hàm mới chào tạm biệt Ônng bá mẫu, khi đi ra ngoài phòng bệnh đã hơn chín giờ tối.

Cô không có khả năng một người đi tham gia hội bạn học cũ, hơn nữa thời gian cũng đã trễ. Nhẹ nhàng chậm chạp thở dài, coi như việc tham dự hội bạn học cũ thất bại rồi, không thể gặp lại Tề học trưởng, không khỏi làm cho cô cảm thấy có chút thất vọng, nhưng đáng được ăn mừng chính là Từ Thiên không có việc gì.

Có lẽ cô và Tề học trưởng không có duyên phận đi. La Duẩn Hàm mới nghĩ như vậy, vừa ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người đàn ông đang di chuyển phía sau cô y tá, cô liền hoàn toàn ngây người.

Tề học trưởng ư?

Gạt người, điều này làm sao có thể được, Tề học trưởng cư nhiên xuất hiện ở trước mặt cô ư? La Duẩn Hàm không thể tin được, cô cố gắng đưa tay dụi dụi hai mắt xinh đẹp, sau khi xác nhận thân ảnh trước mắt cũng không có biến mất, hồi hộp trong lòng rất nhanh nhảy dựng lên.

Cầm tập tài liệu trong tay, con mắt trong suốt cũng nhiễm thượng vài phần thần sắc xúc động, có thể tiếp tục kinh ngạc, nhưng cô sẽ không nhìn lầm người đàn ông ở trong lòng của mình. Tuy rằng rất nhiều năm không thấy nhưng người đàn ông này vẫn như cũ cao lớn anh tuấn, khí chất nho nhã kia làm bao người thích, khiến cho người ta liếc mắt một cái liền có thể nhận ra, tim cô đập nhanh hơn, hô hấp cũng như vậy.

Thật sự không hề nghĩ tới ở trong bệnh viện này sẽ nhìn thấy Tề học trưởng, tuy rằng nơi này là một bệnh viện lớn, nhưng không khỏi cũng quá trùng hợp đi, còn nữa, anh không phải nên đi tham gia hội bạn học cũ sao?

Cô ngây ngốc nhìn người trong lòng mình, anh vẫn như trước anh tuấn, chính là không biết đang cùng ai nói chuyện điện thoại, lại có vẻ như đang bàn bạc chuyện gì đó, bởi vì giờ phút này vẻ mặt của anh thoát nhìn giống như có chút mất mát.

“Cô ấy không có tham dự ư?”

“Đúng vậy, mình tới tới lui lui nhìn rất nhiều người rồi, thật sự không có nhìn thấy La Duẩn Hàm, cô ấy là một danh nhân gì đó, rất dễ nhận ra, nhưng mình thật sự không có nhìn thấy cô ấy ở hội trường.”

“Phải không?” Tề Diệc Vĩ giọng điệu trầm thấp khó nén được thất vọng. Giờ phút này cùng anh nói chuyện điện thoại, chính là bạn bè tốt thời đại học của anh, cũng là người chủ trì hội gặp mặt lần này.

“Diệc Vĩ, cậu làm sao mà quen biết La Duẩn Hàm vậy?”

“Rất sớm trước kia liền nhận thức.”

“Cậu sẽ không nên là vì biết cô ấy năm nay cũng muốn tham gia hội bạn học cũ, cho nên mới quyết định tham gia chứ?” Không lâu trước đó anh gọi điện thoại cho Diệc Vĩ, thuyết phục Diệc Vĩ tham gia hội bạn học cũ, cũng nói đến danh nhân tham dự năm nay cũng không ít, bao gồm tổng tài tập đoàn Nhân Anh trẻ tuổi xinh đẹp La Duẩn Hàm.

Tề Diệc Vĩ chính là cười khẽ, không có trả lời.

Năm giờ chiều hôm nay, đột nhiên có một bệnh nhân bệnh tim tái phát cần phải điều trị ngay, cho nên anh lại phải thay quần áo vào trong phòng phẫu thuật, cho đến nửa giờ sau khi xác nhận tình trạng bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm, anh mới chuẩn bị rời khỏi bệnh viện, vừa vặn bạn bè gọi điện thoại đến, anh mới thuận tiện hỏi, không nghĩ tới La Duẩn Hàm cũng không có xuất hiện ở hội bạn học cũ.

Không lẽ cô ấy cũng đến trễ đi?

Anh không phủ nhận bản thân mình là vì biết cô tham gia hội bạn học cũ, cho nên mới quyết định tham dự, anh muốn biết hiện tại cô sống có tốt không?

Có phải hay không vẫn còn độc thân?

Liền giống như lời anh nói, rất sớm trước kia anh đã quen biết cô.....

“Diệc Vĩ, tuy rằng La Duẩn Hàm chưa có tới, nhưng nơi này vẫn còn một đám fan chờ cậu đến làm quen, trong đó có rất nhiều nữ nhân điều kiện tốt lắm! Cậu có tới không vậy?”

“Minh.....” Tề Diệc Vĩ đang muốn trả lời, liền chú ý tới phía trước hình như có người đã đứng một hồi lâu, anh nghiêng đầu nhìn qua, khi nhìn thấy người phụ nữ đứng ở nơi đó, đôi mắt thâm thúy bỗng nhiên hiện lên một chút kinh ngạc, sau đó khẽ cười lên. “Minh thấy rồi.”

“Thấy cái gì?”

“Thật có lỗi, chỉ sợ hôm nay mình có việc rồi, lần sau rảnh rồi mình sẽ tham gia.”

Đút di động vào trong túi, Tề Diệc Vĩ đi về phía người phụ nữ đang đứng ngây ngốc kia.

Bởi vì quá mức kinh ngạc khi thấy Tề Diệc Vĩ đi về phía bên này, khiến cho La Duẩn Hàm hoàn toàn ngây người, thẳng đến khi đối phương đi về phía cô, cô mới lấy lại tinh thần, đang muốn cất bước rồi đi nhưng anh đã sớm đứng ở trước mặt cô.

“Đã lâu không thấy, vì sao em lại ở chỗ này vậy?”

Âm thanh nam nhân trầm thấp ôn hòa, liền khiến cho người ta cảm giác giống hệt anh, chính là, vì sao anh lại nói với cô “Đã lâu không thấy”? Bộ dáng của anh giống như là đang chào hỏi bạn bè đã lâu không gặp, nhưng cô rất chắc chắn là trước kia ở trường học bọn họ cũng không quen biết, chẳng lẽ anh nhận sai người ư?

“Có một người bạn đang nằm bệnh viện, tôi lại đây xem cô ấy, hiện tại đang muốn trở về.”

“Em không có ấn tượng đối với tôi sao?” Tề Diệc Vĩ không phải không phát hiện biểu tình hoang mang kia trên mặt cô. Cô không hề nhớ rõ anh ư?

Chưa bao giờ nghĩ tới có thể cùng nam nhân trong lòng gần gũi nói chuyện, trong lòng La Duẩn Hàm nay còn sớm chạy loạn, nếu như hai người gần nhau một chút nữa, cô khẳng định đối phương nhất định sẽ nghe được tiếng tim đập thẳng thẩn rung động của cô. Bất quá lời nói của anh có chút kì quái, anh là muốn hỏi cô có nhận biết anh hay không sao?

“Tôi biết anh là học trưởng Tề Diệc Vĩ, hẳn là học sinh nào mà không biết đến anh.” Bởi vì thành tích vĩ đại của anh, phong thái mê người, cũng đã được nhiều vị giáo sư của nhiều học viện nước ngoài mời đến làm học sinh trao đổi.

Tề Diệc Vĩ thật sâu cẩn thận nhìn khuôn mặt kia. “Em.....”

Cô nói không đúng sao? Vì sao anh lại dùng biểu tình thoát nhìn giống như là có chút cô đơn cùng bất đắc dĩ nhìn cô vậy, là cô nhìn nhầm sao?

Tề Diệc Vĩ không giải thích cái gì, anh chỉ lạnh nhạt cười. “Tôi cũng biết em là ai, em là học muội La Duẩn Hàm.”

Vừa rồi cô còn tưởng rằng Tề học trưởng đi tới nói chuyện cùng cô có thể là do nhận sai người, không nghĩ tới anh thật sự nhận thức cô nhưng nếu Tề học trưởng nhận thức cô thì hình như cô cũng không cần cảm thấy quá kinh ngạc, năm trước sau khi cô trở thành tổng tài tập đoàn Nhân Anh, từng có rất nhiều báo chí truyền thông viết đến, cô đi tới đâu máy ảnh liền chụp theo tới đó, cho tới bây giờ, ngẫu nhiên còn có thể phát hiện có vài tên phóng viên theo dõi cô.

Nghĩ đến khả năng anh cũng là bởi vì xem truyền thông báo viết mới biết được cô là ai, nhưng khi nghe được anh nói những lời tiếp theo làm cho La Duẩn Hàm khiếp sợ không thôi.

“Duẩn Hàm học muội, rất sớm trước kia tôi đã biết đến em, thời điểm em hình như vừa mới nhập học không bao lâu, thường thấy em ở thư viện đọc sách, hơn nữa đều xem những sách liên quan đến thiết kế.”

La Duẩn Hàm mở to con mắt. Tề học trưởng thật sự trước kia biết cô, nhưng tại sao cô lại không phát hiện chứ? Trước kia cô xác thực thường xuyên ở thư viện đọc sách, bởi vì cô không muốn đem sách về nhà xem.

Nghĩ đến đối phương không phải bởi vì tin tức truyền thông báo viết mới nhận thức cô, mà là từ rất sớm trước đó liền chú ý tới cô làm cho nội tâm La Duẩn Hàm cao hứng không thôi.

Cô thậm chí còn hưng phấn muốn vọt tới phòng bệnh của Từ Thiên cùng bạn tốt chia sẻ sung sướng của mình, cho dù việc đi gặp mặt bất thành, nhưng nhờ phúc của Từ Thiên, cô mới có thể ở đây gặp gỡ học trưởng, đây có thể làm cho Từ Thiên yên tâm, hảo hảo ngủ một giấc.

Hai người tựa như đã quen biết lâu năm, tuy là lần đầu tiên nói chuyện nhưng cảm giác kỳ diệu lại làm cho người ta tâm tình thoải mái, trong lúc nhất thời ai cũng không muốn nhanh như vậy liền chấm dứt lần gặp nhau ngẫu nhiên này.

“Tôi biết này một quán bar gần đây, tôi mời em đi uống được không?”

Quán bar ư? La Duẩn Hàm chần chờ một chút, nhưng vẫn gật đầu. “Được thôi.”

Rất nhanh, Tề Diệc Vĩ và La Duẩn Hàm đã đi vào trong một quán bar gần bệnh viện, có lẽ là vì cuối tuần nên đêm nay quán bar có vẻ rất sôi động.

Mỗi khi ngẫu nhiên tan tằm hoặc kết thúc một thời gian dài giải phẫu, anh sẽ cùng với vài vị bác sĩ trong bệnh viện đến nơi này uống rượu thả lỏng một chút, bởi vì hoàn cảnh bây giờ không khác biệt lắm, cho nên anh mới thực tự nhiên nghĩ mang cô đến nơi này.

La Duẩn Hàm đã cố ý cúi đầu xuống nhưng vẫn bị rất nhiều vị khách với ánh mắt sắc bén nhận ra thân phận của cô.

“Cô ta không phải là nữ tổng tài trẻ tuổi La Duẩn Hàm sao?”

“Đúng nha, hình như là cô ta đó.”

“Bản thân là nữ tổng tài hơn mười triệu, làm sao lại có thể đến quán bar nhỏ này uống rượu chứ?”

La Duẩn Hàm biểu tình có chút cứng ngắc. Nhớ rõ khi cô vừa mới lên tổng tài, có một lần cùng Từ Thiên đi vào quán bar, tình hình liền giống như hiện tại, lập tức bị khách nhân trong quán nhận ra, đối mặt với việc mọi người vây xem, chỉ có thể nói là các cô chạy trốn chết rồi khỏi quán bar, Từ Thiên lúc ấy còn hay nói giỡn sau này không dám tùy tiện cùng cô ra ngoài, bị nhiều người vây quanh nhìn như vậy, cảm giác thật là khủng khiếp.

Vừa rồi có phải hay không cô không nên đáp ứng cùng anh đến quán bar? Bị đám người vây quanh như vậy, hẳn là Tề học trưởng cũng sẽ cảm thấy thực không được tự nhiên hoặc mất hứng đi.....

“Thật là La Duẩn Hàm nha! Bên ngoài so với ở trong tivi thoát nhìn càng trẻ tuổi xinh đẹp hơn, này, La Duẩn Hàm ở trong này nè!” Khách nhân vây xung quanh quán bar, thậm chí đã bắt đầu hô to gọi nhỏ muốn bạn bè lại đây.

Vừa nghĩ tới có nên lập tức rời khỏi đây hay không, một bàn tay to ấm áp đột nhiên cầm lấy tay cô, La Duẩn Hàm kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy biểu tình của anh không hề đẹp mặt tí nào.

“Chúng ta đi thôi.” Sắc mặt người đàn ông này không tốt, giọng điệu cũng quả quyết, nắm lấy tay cô, tiến vào quán bar được một phút rồi lại rời đi.

Đi ra ngoài quán bar, hai người đi vào một ngõ nhỏ ít người, tâm tình La Duẩn Hàm liền trầm trọng. Tề học trưởng tức giận sao? Cô hẳn là nên hướng anh xin lỗi.

“Việc đó.....”

“Tôi thực sự có lỗi.”

Cô kinh ngạc sững sờ. Học trưởng đang hướng cô xin lỗi, anh không tức giận sao?

Tề Diệc Vĩ lại trầm trọng nói: “Tôi thật sự có lỗi, vừa rồi lời mời của tôi thiếu chu đáo, tôi không nên mời em đến một quán bar nhiều người như vậy, em có khỏe không?” Nhớ tới vừa rồi trên mặt cô tràn đầy kinh hoàng, anh lại không khỏi cảm thấy đau lòng.

“Lần sau tôi sẽ chú ý hơn.”

Anh không hề cảm thấy không được tự nhiên hoặc cảm thấy phiền toái, còn nói lần sau sẽ chú ý hơn ư? Cho dù vừa rồi cô có điểm bị kinh hách một chút, nhưng giờ phút này cũng đều bị lời nói trầm thấp ấm áp của anh dâng lên một cỗ ái mộ gọn sóng ở trong lòng không ngừng mở rộng lại mở rộng, thẳng cho đến khi tràn ngập toàn bộ lồng ngực.

Đôi mắt của La Duẩn Hàm không nhận được ướt át, cô ước gì thời gian có thể hay không dừng lại ở giây phút này vừa làm cho người ta cảm thấy cảm động lại vừa uất ức?

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, cô vẫn rất thích anh.

Một cỗ ấm áp không ngừng tăng vọt lên truyền từ lòng bàn tay hai người đang nắm chặt nhau, ngực của cô nhất thời trở nên nóng nóng, nhìn khuôn mặt anh tuần kia, cô nghĩ rằng, có lẽ về sau sẽ không bao giờ có khả năng giống như bây giờ, thích một người như thế.

Đột nhiên nhớ tới lời khuyên của bạn tốt muốn cô tỏ tình, cô nguyên bản còn cảm thấy chính mình tuyệt đối nói không nên lời, nhưng hiện tại.....

“Tề học trưởng, em thích anh.” Không có do dự nhiều lắm, liền nói ra như vậy, mặc kệ anh có thích cô hay không, cô đều muốn người đàn ông trước mắt này biết được tâm ý của cô.

Đối mặt với tỏ tình đột ngột như vậy, Tề Diệc Vĩ đầu tiên là sợ run một chút, tiếp theo môi liền nở nụ cười, ý cười tràn ngập ấm áp.

Tuy rằng không hề hối hận khi bản thân xúc động đến nỗi tỏ tình như thế, nhưng giờ phút này biểu hiện tươi cười trên mặt anh lại làm cho La Duẩn Hàm cảm thấy có chút khẩn trương lại có chút xấu hổ, không biết điều đó có ý nghĩa gì đây?

Tuần nhan tươi cười càng ngày càng đậm “Duẩn Hàm học muội, nhìn không ra cá tính của em nguyên lai lại vội vàng xao động như vậy.”

“Cái gì?” Bản thân không ngừng khấn nguyện, cô vẫn như cũ không chịu thua kém liền say đắm trong nụ cười mê người của anh, anh nhất định là người con trai cười lộ vẻ đẹp nhất trên thế giới...

“Bởi vì em đã giành nói trước những lời mà anh muốn nói từ trong lòng mất rồi.”

Giành nói những lời anh muốn nói trong lòng ư? Đầu óc La Duẩn Hàm trống rỗng, không dám tin tưởng những điều bản thân mình vừa nghe được, bởi vì những lời này có ý tứ, giống như học trưởng cũng thích cô.....

Tề Diệc Vĩ bàn tay to mềm nhẹ nhàng vuốt đầu cô. “Không hiểu ý tứ của anh sao?”

La Duẩn Hàm mặt đỏ ngắc lên, nhìn thấy người đàn ông này đang cười ôn nhu đối với cô.

“Anh cũng thích em, Duẩn Hàm.” Anh vừa nói xong, liền cúi đầu hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn kia bởi vì kinh ngạc mà khẽ nhếch lên, tuy rằng đôi môi đỏ mọng có một chút khô nứt nhưng lại thật phần mềm mại.

Anh đem người phụ nữ trước mắt này bởi vì bị anh hôn môi mà vẻ mặt e lệ ôm trong lòng, trong mắt có chút cảm động, tựa hồ rất sớm trước kia đã nghĩ muốn làm như vậy.

“La Duẩn Hàm tiểu thư, em nguyện ý kết giao cùng anh sao?”

Ở phía trên đầu truyền đến giọng nói nóng bỏng của đàn ông, làm cho người ta càng cảm nhận sâu sắc chân thành của anh, hơn nữa giọng điệu nói chuyện dường như đang muốn cầu hôn cô vậy, khiến cho người nghe phải mặt đỏ tim đập.

“La Duẩn Hàm tiểu thư, em nguyện ý kết giao cùng anh sao?” Không đợi được câu trả lời, anh kiên nhẫn hỏi lại thêm một lần nữa.

“..... Em đồng ý cùng anh kết giao, Tề Diệc Vĩ tiên sinh.” Lấy lại tinh thần, cô nhìn anh một cách nhu tình, vui vẻ nói.

Trả lời của cô đôi lúc chính là một nụ hôn, như là đang trao đổi tín vật đính ước với nhau, một nụ hôn vừa thâm tình vừa triền miên nồng nhiệt

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

“Chủ Nhật tuần này, ông mời Tín Dân về nhà làm khách, cháu chuẩn bị chiêu đãi người ta tốt một chút.”

Hơn tám giờ tối thứ hai, La Duẩn Hàm ngồi ở trong văn phòng nhớ tới lời ông nội nhắc nhở cô khi vừa mới ra ngoài đi làm vào sáng sớm, tâm tình càng thêm nặng nề. Năm đó cha cô cũng bắt đầu đi giống như cô sao?

Cô rất muốn nói với ông nội rằng cô đã có bạn trai, hơn nữa còn là một người rất tuyệt vời, nhưng cô rất sợ bản thân mình cũng sẽ rơi vào vận mệnh của cha mình năm đó, nhưng cô lại càng không thể giống như Từ Thiên bỏ nhà rời đi, bởi vì cô biết, cha cô qua đời đã khiến cho ông nội thật thương tâm.

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Rất cuộc nên làm như thế nào, ông nội mới có thể hiểu được hôn nhân không có tình yêu thì sẽ không hạnh phúc, cha mẹ cô chính là ví dụ tốt nhất, nhưng cô lại không thể nhắc tới chuyện làm thương tâm khổ sở ông nội, nhưng cô còn có thể làm gì đây? Thật sự phiền phức, thật muốn gặp Diệc Vĩ, thật muốn gặp anh.

Rõ ràng hôm qua mới vừa gặp mặt, nhưng hiện tại cô lại rất muốn gặp anh.

Một tháng trước, sau khi hai người tỏ tình với nhau, cô và Diệc Vĩ bắt đầu kết giao, trở thành quan hệ người yêu với anh. Đây là chuyện từ trước đến nay cô nghĩ cũng không dám nghĩ đến, mãi cho đến hiện tại, cô còn thường thường cảm thấy chính mình như là đang nằm mơ vậy.

Chỉ là bọn họ ngày thường công tác đều bề bộn nhiều việc, thời gian rảnh rỗi ở cùng một chỗ chỉ có ngày nghỉ, hình như hiện tại anh vẫn còn ở bệnh viện thì phải?

Di động ở trên bàn đột nhiên vang lên, cô lộ ra tươi cười tiếp nghe.

“Duẩn Hàm, em còn ở công ty sao?”

“Ừ, còn anh thì sao?” Trong điện thoại truyền đến âm thanh nam nhân vừa trầm thấp lại ôn nhu, làm cho cô càng muốn nhìn thấy anh hơn.

“Đang muốn về nhà.”

“Em.....” Muốn gặp anh. Chần chờ một chút, chung quy cô không nói ra khỏi miệng được.

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Cô cố gắng kiềm chế, kì thật khát vọng trong lòng rất muốn lập tức nhìn thấy anh. Anh làm việc cả một ngày trời, hẳn là mệt chết đi.

“Anh nhớ về sớm một chút để nghỉ ngơi.”

“Được rồi, em cũng không nên làm việc quá muộn.”

“Ừ.” Dập điện thoại xuống, La Duẩn Hàm hít một khẩu khí thật sâu, một lần nữa điều chỉnh lại tâm tình. Vừa mới nãy cô thiếu chút nữa đã nói ra muốn gặp anh rồi, đây là lần đầu tiên cô muốn ý lại vào người khác, có thể thấy được cô thật sự rất thích anh.

Bất quá, cô không thể đem phiền não của bản thân gây phiền toái cho anh, cũng không thể có ý tưởng muốn ý lại vào người khác, chuyện của bản thân nên tự chính mình tìm ra biện pháp giải quyết, từ nhỏ đến lớn, cô không phải đều sống như vậy sao?

Lúc này nữ thư ký đột nhiên gõ cửa, đem tài liệu hội nghị đã được chỉnh sửa đầy đủ tiến vào, La Duẩn Hàm cho cô ấy tan tâm trước, dù sao cô cũng phải xem hết tài liệu trên tay này mới về được.

20 phút sau, khi mà cô mang theo tập tài liệu chuẩn bị tan tầm thì đi động lại một lần nữa vang lên. Là Diệc Vĩ, anh về nhà rồi ư?

“Duẩn Hàm, em còn đang ở công ty sao?”

“Ừ, đang chuẩn bị về nhà.”

“Thật tốt quá, kia hiện tại em có thể xuống dưới lầu được không? Không biết vì sao, anh đột nhiên rất muốn gặp em.” Nghe vậy, cô không khỏi bắt đầu kích động, anh đang chờ cô ở dưới lầu công ty ư?! Tuy rằng anh nói muốn gặp cô, nhưng cô đoán, anh nhất định là đoán được cô muốn gặp anh.

Cơ hồ chỉ dùng thang máy đi xuống, bởi vì kinh hi mà thân người không ngừng run nhè nhẹ, khi thang máy đi tới lầu một, La Duẩn Hàm bước nhanh hướng đến cửa, ngay cả bảo vệ trong đại sảnh hướng cô chào hỏi cũng đều không nghe thấy, một lòng trầm nghĩ chạy vội đến bên người đàn ông kia.

Đi ra khỏi công ty, cô liền nhìn thấy thân ảnh cao lớn kia đứng sừng sững ở bên xe, tuấn nhan hướng cô cười thật ôn nhu, hốc mắt cô nhất thời phiếm hồng.

Tuy rằng cô không hiểu vì sao anh lại biết được suy nghĩ trong lòng cô, nhưng mà khi anh đến nơi này, khiến cho cô vui mừng đến nỗi muốn rơi lệ.

Mặc kệ có bị người khác nhìn thấy hay không, La Duẩn Hàm bước tới vài bước, sau đó bước chân về phía anh, ôm chặt lấy anh.

Rõ ràng không muốn ý lại anh, nhưng mà cô rất thích lồng ngực ấm áp rộng thùng thình này, cô thật sự vui mừng khi anh đến tìm cô, bởi vì cô thật sự vô cùng nhớ anh.

Rúc vào trong lòng anh, La Duẩn Hàm âm thanh nũng nịu nói: “Diệc Vĩ, em có từng nói cho anh nghe chưa, em thật sự thật sự rất thích anh?”

Làm sao có thể chưa từng nói qua? Lần đầu hai người nói chuyện với nhau, cô không phải liền hướng anh tỏ tình sao? Nhưng khác nhau chính là lúc đó cô giống như nữ học sinh lần đầu tiên tỏ tình, giờ phút này lại là một người phụ nữ hướng nam nhân nói lời tình ý. Thân hình mềm mại rúc vào trong lòng anh nói chuyện, nhu tình mật ý kia như là trực tiếp chui vào trong trái tim anh, khiến cho anh nhất thời cảm động thiếu chút nữa liền biến thành nam sinh được tỏ tình, muốn trả lời với cô rằng, anh cũng thật sự thích cô.

Thật muốn hôn cô, ôm cô, muốn nhìn thấy bộ dáng cô tỉnh giấc trong lòng chính mình vào buổi sáng.....

“Làm sao bây giờ? Tối hôm nay anh thật sự không muốn cho em trở về.” Không muốn khát vọng của chính mình dọa cô, bởi vậy Tề Diệc Vĩ muốn trung cầu sự đồng ý của cô, cô nguyện ý đem chính mình giao cho anh sao?

La Duẩn Hàm một trận ngượng ngùng, trái tim có chút loạn đập nhộn nhịp. Cô cũng không muốn cùng anh tách ra.

Nhẹ nhàng cúi đầu, cô thẹn thùng như muỗi kêu nhỏ giọng nói: “Vậy đừng cho em trở về.”

Hai người ngồi ở trong xe của Tề Diệc Vĩ, đầu tiên là trở về nhà anh trước.

Sau khi xe ngừng lại, bọn họ vô cùng thân thiết xuống xe ôm nhau đi vào trong căn nhà, hoàn toàn không chú ý tới ở phía sau có một chiếc xe màu đen một đường bám theo từ tập đoàn Nhân Anh đến phòng trọ, lúc này cửa kính xe mở ra, có một bóng người đang nhấn nút chụp ảnh.

Bên trong nhà trọ.

.....

Ôm chặt người con gái ở bên người mình, sau khi Tề Diệc Vĩ hưởng thụ dư vị hoan ái, anh hôn lên hai má của cô, thường thức khuôn mặt đỏ bừng giờ phút này của cô, ánh mắt mê ly bộ dáng kiều diễm.

Phát hiện anh chăm chú nhìn chính mình, La Duẩn Hàm thẹn thùng không thôi. “Anh không cần nhìn em như vậy.”

“Không quan hệ, anh cảm thấy bộ dạng em rất đẹp.” Anh khẽ vuốt ve mặt của cô, thỏa mãn nở nụ cười.

Anh thật sự cảm thấy cô đẹp sao? Cô chăm chú nhìn anh, cũng học theo động tác của anh vươn tay ra muốn vuốt ve khuôn mặt gần như hoàn hảo của anh đang kề sát vào mặt cô.

“Em cảm thấy bộ dạng anh mới đẹp.” Môi của anh cũng thực gọi cảm mê người.

Đột nhiên, tay cô liền bị anh hôn trộm xuống một cái, lại làm cho cô một trận thẹn thùng.

Chính là thấy anh từ trên giường ngồi dậy; lập tức ôm lấy cô, La Duẩn Hàm có điểm kinh hoàng.

“Diệc Vĩ?” Cô ôm sát cổ của anh.

“Đừng khẩn trương, anh chỉ là muốn ôm em đi tắm rửa, sau đó trở lại trên giường hảo hảo ngủ một giấc thôi, bằng không ngày mai em sẽ không có sức lực làm việc.”

Tề Diệc Vĩ không hề dừng lại, đồng thời trong lòng phải kiềm chế một cỗ ham muốn muốn thêm một lần dục vọng nữa, dù sao về sau còn có thời gian, anh không muốn làm cô mệt chết, đặc biệt gần đây cô công tác bề bộn nhiều việc.

Quả thực, thời điểm La Duẩn Hàm đang tắm rửa đã muốn đi ngủ, bởi vậy một hồi đến trên giường, cô lập tức nặng nề ngủ.

Sau khi Tề Diệc Vĩ giúp cô thay chăn liền đem cô ôm vào trong ngực, vẻ mặt đồng dạng thỏa mãn nhắm mắt lại.

Trong phòng im lặng ngọt ngào, hai người ôm nhau mà ngủ giờ phút này thật hạnh phúc yên tĩnh, hồn nhiên không hề biết rằng vài ngày sau sẽ có chuyện xấu xảy ra sẽ thay đổi phần lớn cuộc sống của họ, khiến cho hai người bọn họ tiến vào một cuộc sống khác.

“Chết tiệt! La Duẩn Hàm thông đồng cùng bác sĩ có tiếng, cùng nhau trở về nhà trai qua đêm!”

Uông Tử Thiên nhớ rõ tiêu đề thật bực ở trên tuần san bát quái mới phát hành ngày hôm qua, trên bìa là ảnh chụp Tề học trưởng ôm bạn tốt cùng nhau đi vào phòng trọ của anh, nếu là người sáng suốt vừa thấy liền biết quan hệ hai người bọn họ có bao nhiêu ái muội thâm mật.

“Minh thấy bọn họ thật sự không hề sợ hãi, lại nói những lời khiến người ta tức chết đi được, nói cậu và Tề học trưởng giống như là đang yêu đương vụng trộm vậy, rất là khoa trương.”

Cư nhiên lại dùng loại chữ “thông đồng” này, bất quá không khoa trương chính là chỉ sự độc giả cũng không thanh toán.

Bởi vì lo lắng tình huống của bạn tốt, cho nên Uông Tử Thiên liền trực tiếp đến công ty của La Duẩn Hàm tìm người, cũng thuận tiện nhìn xem có cái gì cần hỗ trợ hay không.

Tuần san bát quái vừa ra, tin tức truyền thông cũng đi theo truy đuổi hai vị đương sự, vừa mới đến trước cửa công ty liền gặp không ít truyền thông chờ phỏng vấn Duẩn Hàm, cô phải mất một phen công phu thật lớn mới có thể chen vào.

La Duẩn Hàm mày nhẩn lại. Từ ngày hôm qua đến giờ cô vẫn luôn trốn tránh phóng viên, cho dù biết né tránh như vậy chung quy cũng không phải là biện pháp, nhưng sự tình tới rất đột ngột, cô còn chưa có kịp suy nghĩ phải trả lời câu hỏi của phóng viên như thế nào, cũng chỉ có thể tránh đi trước.

“Duẩn Hàm, cậu có khỏe không vậy?” Thân là một người danh nhân thật sự rất là khó khăn, ngay cả nói chuyện yêu đương cũng đều bị công chư hậu thế.

“Đúng rồi, La gia gia như thế nào? Ông có nói cái gì sao?” Duẩn Hàm chú ý nhất chính là cái nhìn của ông nội cô đối với cô.

“Ông nội từ ngày hôm qua đến giờ cũng không chịu nói chuyện với mình, thậm chí buổi sáng cũng không đi ra ăn sáng cùng mình.” Cô biết ông nội rất tức giận. “Cảnh thức nói ngày hôm qua Lương chủ tịch ngân hàng Đông Tín gọi điện thoại gấp cho ông nội, đối phương giống như đang hỏi chuyện xấu, kết quả nói chuyện tựa hồ không được vui vẻ cho lắm.”

“Kia ý tứ là đám hỏi của cậu với xí nghiệp Lương Tín Dân có thể thất bại ư?” Cô biết chuyện xem mắt của bạn tốt với Lương Tín Dân, Lương Tín Dân là nhị ca đồng học của cô, trước kia có đi qua nhà cô.

“Xem ra chuyện xấu xảy ra cũng không phải không có lợi.”

Nhà giàu người ta thường yêu cầu môn đăng hộ đối, nói trắng ra chính là muốn có mặt mũi, nay Duẩn Hàm bị chụp cùng với nam nhân khác thân mật, thậm chí trong báo còn miêu tả cuộc sống ở chung của bọn họ sinh động như thật, còn chưa có cưới vào cửa, chuyện xấu liền bị đăng báo náo loạn như

vậy, việc Lương gia muốn hủy bỏ đám hỏi tuyệt không kì lạ.

Đám hỏi của cô với Lương gia thất bại, La Duẩn Hàm cũng không phải không rõ ràng, đã có thể xem như thật sự, nhưng chẳng lẽ ông nội sẽ đồng ý cho cô kết giao cùng Diệc Vi sao?

Hơn nữa, cho tới bây giờ, cô cũng không biết Diệc Vi đối với tình cảm yêu đương của bọn họ nghĩ ra sao, tâm tình lại như thế nào, bởi vì cô còn chưa gọi điện thoại cho anh, mà anh lại không có gọi điện thoại cho cô.

Cô không có gọi điện thoại cho anh, là bởi vì tâm tình thực hỗn loạn, không biết nên nói với anh cái gì, mà anh cũng không có gọi lại cho cô là vì sao vậy? Phóng viên sẽ đến truy vấn cô về chuyện xấu, nói vậy cũng sẽ đi phỏng vấn anh, dù sao trên tuần san có tư liệu cá nhân của anh. Như vậy..... Hẳn là tạo phiền phức cho anh đi? Như vậy anh không có liên lạc cho cô, là bởi vì tức giận ư? Người bình thường hẳn là đều tức giận, bởi vì vậy mà anh cảm thấy ở cùng một chỗ với cô có áp lực rất lớn sao?

Cô không biết, càng không thể tưởng tượng được nếu như anh thật sự cảm thấy áp lực rất lớn, yêu đương cùng cô thực phiền toái, như vậy quan hệ của bọn họ có phải hay không liên.....

Lúc này điện thoại của cô truyền đến báo tin nhắn, người gửi là Tề Diệc Vi, lòng của cô nhất thời thu lại, tay nhỏ bé khẽ run ần xuống xem tin nhắn.

Duẩn Hàm, tối hôm nay anh ở khách sạn xx phòng 7015 chờ em, có việc muốn nói với em, sau khi công tác kết thúc cứ tới đây, anh sẽ chờ.

Anh hẹn cô gặp mặt ở khách sạn ư? Cũng đúng, ở khách sạn này phóng viên truyền thông không thể đi theo tiến vào được, hơn nữa cũng đủ bí mật. Chính là, anh muốn cùng cô nói cái gì chứ?

“Là ai gửi tin nhắn đến vậy?” Ưông Tử Thiên cảm thấy bạn tốt sau khi xem tin nhắn trên điện thoại xong biểu tình càng ngưng trọng.

“Là Diệc Vi.”

“Anh ta nói cái gì vậy?”

“Anh ấy hẹn mình buổi tối gặp mặt, có việc muốn nói với mình.” La Duẩn Hàm chưa xốt cười.

“Tử Thiên, cậu cảm thấy anh ấy muốn cùng mình nói cái gì? Hẳn là nói chuyện chia tay đi? Dù sao thường bị truyền thông vừa chụp ảnh vừa truy vấn chuyện tình cảm yêu đương, hẳn là anh ấy sẽ cảm thấy áp lực rất lớn.”

Ưông Tử Thiên cũng giật mình, vạn nhất tình cảm yêu đương của Duẩn Hàm và Tề học trưởng thật sự đến ngõ cụt, Duẩn Hàm nhất định sẽ rất khó vượt qua, dù sao Duẩn Hàm cũng thích Tề học trưởng đến mức ngây ngốc đơn phương yêu mến người ta nhiều năm như vậy.

Bất quá sự tình chưa đến thời điểm cuối cùng, ai lại có thể biết trước được kết cục đâu? Cho nên cô vỗ vỗ vai bạn tốt, lạc quan an ủi nói: “Cậu trước đừng tự mình phiền não, theo ý kiến của mình, nếu Tề học trưởng thật sự muốn chia tay với cậu, vậy chứng tỏ anh ta không có yêu cậu đủ, nếu anh ta thật sự thích cậu, như vậy anh ta liền sẽ không để ý bị truyền thông chụp ảnh.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Buổi tối, khi La Duẩn Hàm đi vào trong phòng khách sạn, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, liền bị người khác ôm chặt lấy.

“Thật có lỗi, ngày hôm qua anh phải tham dự một ca giải phẫu kéo dài hơn mười mấy giờ, mãi đến giữa trưa hôm nay mới biết được chuyện của chúng ta bị đăng báo.” Tề Diệc Vi ôm cô, bản thân tự trách nói.

Đây là lí do vì sao anh không gọi điện thoại cho cô ư? La Duẩn Hàm phiền não cả một ngày nhất thời hốc mắt đỏ lên. Cô nghĩ rằng anh cảm thấy ở cùng một chỗ với cô áp lực quá lớn nên không muốn để ý đến cô.....

Tề Diệc Vi buông người trong lòng ra, sau đó mới phát hiện cô một bộ dạng muốn khóc. “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Cô hít hít cái mũi, “Em nghĩ rằng..... anh không muốn để ý đến em, cho nên mới không gọi điện thoại cho em.”

“Đưa ngốc!” Anh vừa buồn cười vừa đau lòng vuốt đầu cô. “Hơn nữa cho dù anh không gọi điện thoại cho em, em cũng có thể gọi cho anh mà. Ngẫu nhiên em cũng có thể ý lại một chút vào người bạn trai như anh, hoặc là hướng anh làm nũng cũng được, hiểu không?”

“Ừ?” Cô chớp chớp hàng lông mi dài bị nước mắt làm cho ẩm ướt.

“Tựa như lần trước vậy, nói với anh rất muốn anh, rất muốn gặp anh, như vậy anh sẽ đến bên cạnh em.”

“Lần trước em có nói như vậy sao?” Cô nhớ rõ cô chỉ ở trong lòng thương nhớ, hẳn là chưa có nói ra.

Tề Diệc Vĩ cười cười, không trả lời câu hỏi của cô. Đúng là cô cũng không có nói cái gì, nhưng giọng điệu muốn nói lại thôi đã lộ ra lòng của cô.

“Em biết không? Khi anh từ phòng giải phẫu đi ra, mới biết được có một đồng phóng viên muốn tìm anh.”

“Thực xin lỗi.” La Duẩn Hàm vừa nghe, vội vàng hướng anh xin lỗi.

“Sao lại xin lỗi anh?”

“Đều là bởi vì liên quan đến em mới hại anh xuất hiện ở trên bìa báo tuần san, em nghĩ hẳn là đã tạo phiền toái thật lớn cho anh, thật sự có lỗi.”

“Em sẽ không cảm thấy phiền toái sao?” Anh xem qua bên trong báo tuần san, kia báo viết miêu tả cuộc sống ở chung của bọn họ phần lớn không giống sự thật, đối với danh dự của cô thương tổn cũng không nhỏ, hơn nữa phóng viên tìm cô tuyệt đối sẽ nhiều hơn.

“Em.....”

“Anh nghĩ, nếu chúng ta tiếp tục kết giao, bọn chó nhiều chuyện này nhất định sẽ tiếp tục chụp ảnh chúng ta, lần sau có lẽ là một nụ hôn môi của chúng ta liền có khả năng ở trên báo.” Chỉ cần có nửa điểm chuyện xấu của danh nhân, tùy tiện hé ra ảnh chụp, bọn họ là có thể viết thành một cái tiêu đề phóng đại.

La Duẩn Hàm hít một khẩu khí sâu, cơ hồ chân đứng không nổi. Ý tứ của anh là.....“Anh anh..... Anh muốn chia tay với em sao?”

Tề Diệc Vĩ đưa tay sờ sờ mặt của cô, “Vậy em lại là nghĩ như thế nào?”

“Em.....” Cô nên trả lời anh như thế nào đây? Liền như theo lời của anh, tiếp tục cùng cô ở chung một chỗ, tùy thời đều có khả năng lên báo nhưng chia tay..... Lòng của cô thất lại càng nhanh.

Tuy rằng lúc trước cô còn nghĩ tới có lẽ anh muốn nói chuyện chia tay bởi vậy nên cô cũng không muốn biện minh cho chính mình, nếu anh không vui vẻ, như vậy cũng không nên gây phiền toái cho anh, cô biết rõ cái cảm giác bị người khác chỉ trích là như thế nào.

Nhưng là khi nhìn thấy anh, cô lại phát hiện bản thân mình căn bản là không thể gạt đầu. Không! Cô không cần chia tay, bởi vì cô không muốn về sau sẽ không còn được gặp lại anh nữa, còn nữa cô không muốn lại mất đi ảm áp của anh khiến cho người ta cảm thấy an tâm ôn nhu.

“Không, em không muốn chia tay!” Sợ hãi mất đi, La Duẩn Hàm chủ động ôm lấy anh, găt gao ôm lấy. “Không cần chia tay với em, em hy vọng anh có thể vĩnh viễn ở bên người em.” Vừa mới nãy anh nói cô có thể ý lại vào anh, hiện tại cô mới biết được, ở bất tri bất giác cô đã sớm thật sâu ý lại vào anh.

“Em hy vọng anh vĩnh viễn ở bên cạnh em sao?” Anh đưa tay ôm cô vào trong lòng.

“Đúng!” Cô kiên định có điểm gât đầu.

“Thật tốt quá, anh cũng hy vọng em có thể vĩnh viễn ở bên người anh.”

“Cái gì?” Cô ngạc nhiên. Nhìn bộ dáng kinh ngạc đáng yêu của cô, Tề Diệc Vĩ cười khê. “Anh nói, anh cũng hy vọng em có thể vĩnh viễn ở bên người anh.”

“Nhưng mà mới vừa nãy anh không phải muốn chia tay với em.....”

“Anh nói muốn chia tay khi nào chứ?” Anh nhin không được cười đến giả tạo.

La Duẩn Hàm bị cách nói trước sau không đồng nhất của anh làm cho hồ đồ. “Anh không phải nói nếu tiếp tục kết giao, bọn chó săn vẫn sẽ không ngừng chụp hình sao?”

“Đúng vậy, anh là nói nếu tiếp tục kết giao vẫn sẽ bị người ta thường xuyên chụp hình.”

“Diệc Vĩ?” Cô thật sự không hiểu ý tứ của anh.

Luyến tiếc biểu tình mờ mịt thất thố của cô, Tề Diệc Vĩ không hề quẹo ngay vào câu chuyện, đầu tiên là hôn cô một chút, mới nói thẳng ra mục đích hôm nay hẹn cô đi ra gặp mặt: “Nếu chúng ta là tình nhân, đương nhiên sẽ bị công chúng dùng kính lúp đến kiểm tra, nhưng nếu chúng ta kết hôn, ai sẽ lại cảm thấy hứng thú với cuộc sống của một đôi vợ chồng chứ?”

“Kết, kết hôn?” Mờ lớn đôi mắt, La Duẩn Hàm vẻ mặt kinh ngạc.

Tề Diệc Vĩ thu hồi ý cười, con mắt đen thâm thúy chứa đựng một cổ chắc chắn, từ trong túi tiền lấy ra một chiếc hộp nhỏ, đem nó mở ra. “La Duẩn Hàm

tiểu thư, em nguyện ý gả cho anh sao?”

Kính ngạc đã không đủ để hình dung cảm giác bây giờ của cô, nhìn chiếc nhẫn trước mặt, tâm tình La Duẩn Hàm giống như được tắm ánh nắng ấm áp, lo lắng, khổ sở ngay từ đầu đến bây giờ cứ nhiên biến thành kính hi?!

Không có chia tay mà là kết hôn? Hô hấp của cô lập tức phập phồng, trái tim lại mãnh liệt kinh hoàng.

Khi Tề Diệc Vi xem xong báo viết, lúc đang suy nghĩ có biện pháp nào có thể giải quyết vấn đề khiến cho bọn họ có thể không bị bọn chó săn quấy rầy hay không, trong đầu liền chọt lóe qua ý niệm kết hôn, điều này làm cho bản thân anh cũng hoảng sợ, bởi vì trước đó, anh chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn này.

Tuy rằng là vì giải quyết hoàn toàn vấn đề mà anh mới lóe ra ý tưởng kết hôn, nhưng chuyện này cũng là bởi vì đối tượng là cô, từ nhỏ anh rất rõ ràng biết bản thân muốn cái gì, hiện tại, anh thực chắc chắn xác nhận bản thân mình muốn đem cô gái nhỏ trước mắt này lấy về nhà, mỗi ngày đều có thể thấy cô, ôm cô.

Chính là ngay cả bản thân anh nghĩ đến kết hôn cũng đều cảm thấy kính ngạc, lại càng đừng nói đến Duẩn Hàm. Tuy rằng biết cô thật sự thích anh, nhưng trình độ thích anh của cô đến đâu, anh cũng không dám chắc chắn, không biết cô có giống anh hay không, có ý tưởng cả đời đều ở chung một chỗ hay không?

Liên bởi vì không chắc chắn, vừa rồi anh mới có thể nói thử những lời này, mà cô lại nói muốn cả đời đều có anh làm bạn, không muốn tách ra, anh cũng vậy, vì thế anh mới hướng cô cầu hôn.

Nhìn chiếc nhẫn, La Duẩn Hàm vẫn không dám đưa tay lấy chiếc nhẫn từ trong hộp ra. Không phải chia tay mà là cầu hôn, hẳn là cô phải cảm thấy thực vui vẻ mới đúng nhưng giờ phút này trong lòng của cô ngoại trừ kính ngạc, kính hi, còn có thêm một cỗ kích động không hiểu.

“Diệc Vi, em không biết nên nói cái gì, nhưng mà anh có hay không nghĩ tới, chúng ta bắt quá chỉ mới kết giao có một tháng, hiện tại liền nói chuyện kết hôn có thể hay không quá nhanh?” Suy nghĩ của cô hỗn loạn không thôi.

Không phải không thấy nôn nóng, bất an cùng kích động trên mặt cô, Tề Diệc Vi không có đưa tay lấy nhẫn từ trong hộp ra, mười ngón tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ kia xoay. “Không cần khẩn trương như vậy.”

Nhìn bàn tay to lớn kia nắm lấy bàn tay mình vô cùng gồ gề bao trùm lấy, La Duẩn Hàm giương mắt, chống lại đôi mắt đen của anh, nhìn thấy trong đáy mắt anh có ánh sáng ôn nhu, cô có chút bị thất lạc. “Diệc Vi?”

“Tuy rằng chúng ta mới kết giao một tháng, nhưng từ sớm trước kia anh liền quen biết em”

Âm thanh của anh trong sáng bình tĩnh, nụ cười giống như gió xuân ấm áp, từng trận thổi tới khiến cho người ta cảm thấy thoải mái mà nhắm mắt lại, tâm tình thoải mái sung sướng, còn có một cỗ an tâm.

Từ rất sớm trước kia anh liền quen biết cô, như vậy còn cô thì sao? Cô cũng vậy, từ rất sớm trước kia liền thích người đàn ông này, thậm chí sau khi anh ra nước ngoài du học còn khổ sở một thời gian dài, rõ ràng người ta còn chưa có quen biết cô, nhưng cô chính là khó chịu không thôi.

Trong lòng nổi lên một cỗ lo lắng, La Duẩn Hàm bị cầu hôn bao dung, ôn nhu như thế làm cho hòa tan, cô cơ hồ có thể xác định cho dù tương lai có già đi, anh nhất định cũng sẽ chờ cô như thế.

“Nhưng mà em sợ em không thể làm một người vợ tốt.....”

“Cái đó không sao cả, bởi vì em chỉ cần xác định anh sẽ là một người chồng tốt là được rồi.”

Cơ hồ cũng bị người đàn ông này bao phủ, trong lòng cô tình triều cảm động không ngừng dâng lên lại dâng lên, đặc biệt khi nhìn thấy anh đem chiếc nhẫn đeo vào ngón tay áp út của cô, càng làm cho cô cảm động lệ nóng muốn rơi. “Nhưng mà người nhà của anh, bọn họ sẽ thích em sao?” Cô chưa có gặp qua người nhà của anh, người nhà của anh có thích cô hay không?

Đem chiếc nhẫn tình tể hoàn toàn đeo vào ngón áp út, Tề Diệc Vi kéo tay lên hôn cô. “Em yên tâm, người nhà của anh nhất định sẽ thích em.” Người nhà của anh sẽ thật sự thích cô sao? Hơn nữa ông nội của cô sẽ đáp ứng hôn sự của bọn họ sao?

Nhìn chiếc nhẫn trên tay, La Duẩn Hàm vui vẻ rất nhiều, cũng có lo lắng không lái đi được.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

“Nhà của anh chỉ là một gia đình nhỏ ấm áp, thành viên trong gia đình chỉ có cha mẹ anh cùng với hai anh em. Cha anh trước kia vốn là một kỹ sư nhưng ông đã về hưu khoảng một năm trước, hiện tại ông đang dạy người già sử dụng máy tính trong khu văn hóa trung tâm nhỏ; mẹ anh là một bà nội trợ, bà cũng là hay thường hoạt động từ thiện trong khu xóm nữa, thường đi thăm hỏi những người già sống neo đơn, về phần em trai nhỏ hơn anh bốn tuổi, nó trước mắt là một vị bác sĩ thực tập.”

Ngồi ở trên xe, La Duẩn Hàm nghe Tề Diệc Vĩ giới thiệu về người nhà của mình.

Hôm kia cô mới nhận được lời cầu hôn của anh, kết quả hôm nay, giữa trưa thứ bảy, anh liền sắp xếp đem cô chính thức giới thiệu cho người nhà của mình, tuy rằng Diệc Vĩ nói người nhà của anh đều rất thân thiết nhưng cô vẫn cảm thấy thực khản trương.

Diệc Vĩ nói vài năm trước bởi vì công tác anh bận rộn, bởi vậy mới mua một căn nhà ở gần bệnh viện lớn T ở lại, sau khi kết hôn, bọn họ cũng sẽ ở căn nhà trước mắt của anh, ngày nghỉ khi rảnh rỗi sẽ về nhà tụ hội cùng ba mẹ.

Sau khi xuống xe, Tề Diệc Vĩ cầm lấy tay cô, tặng cho cô một nụ cười ấm áp sau đó mới cùng cô đi vào trong nhà bọn họ.

“Bác trai, bác gái, Diệc Phàm, mọi người khỏe, cháu là La Duẩn Hàm, mọi người gọi cháu Duẩn Hàm là được rồi.”

Ngồi ở trong phòng khách, La Duẩn Hàm từ từ nhận thức người nhà của anh, giống như lời anh nói, người nhà của anh vô cùng thân thiết, bác trai hiền lành hoan nghênh chào đón cô, mặc dù tươi cười trên mặt bác gái có điểm hơi cứng nhắc nhưng cô đoán hẳn là bởi vì khản trương giống cô cho nên mới như vậy, về phần em trai Diệc Vĩ - Tề Diệc Phàm cá tính cũng khá thú vị, tươi cười sáng sủa.

Chính là khi thấy người ngồi bên cạnh, thân hình cao lớn, nước da ngăm đen, bề ngoài thoạt nhìn cùng công nhân kiến trúc Trương Lập Hàn kia giống nhau như đúc, nhất thời làm cho La Duẩn Hàm kinh ngạc không thôi, bởi vì thời gian trước cô mới đưa dự án tu sửa tầng cao nhất công ty bách hóa cho công ty của anh.

“Duẩn Hàm, em quen Lập Hàn sao?” Tề Diệc Vĩ thực kinh ngạc khi bạn gái quen biết bạn tốt của mình.

Không đợi La Duẩn Hàm mở miệng, Trương Lập Hàn đã mở lời trước, anh lộ ra hàm răng trắng nõn chỉnh tề, sang sảng cười nói:

“Thời gian trước mình không phải nói là có nhận một case lớn của công ty bách hóa sao? La tổng tài chính là lão bản hợp tác với mình.”

Nói thực ra, hôm kia biết được đối tượng Diệc Vĩ kết giao chính là La Duẩn Hàm, anh cũng thực kinh ngạc.

“Nguyên lai hai người đã quen biết trước rồi.”

Tề Diệc Vĩ cười, vẫn là hướng bạn gái giới thiệu lại,

“Mẹ của Lập Hàn cũng chính là dì Văn Thiển là bạn tốt của mẹ anh, bọn anh cùng nhau lớn lên từ nhỏ, vài năm trước sau khi dì Văn Thiển qua đời, bọn anh liền chủ động đem tiểu tử này thu làm một phần tử của gia đình, hiện tại bọn anh là người một nhà.”

Trương Lập Hàn so với Tề Diệc Vĩ nhỏ hơn một tuổi, phàm là có tụ họp gia đình hoặc giao thừa vậy đó, anh đều có mặt ở Tề gia.

“Uy, La tổng tài, về sau cô phải gả cho Diệc Vĩ, như vậy tôi phải đổi giọng gọi cô là chị dâu sao?” Trương Lập Hàn cười hỏi. Kêu là chị dâu có điểm kỳ quái, dù sao anh và Diệc Vĩ cũng không phải là anh em ruột thịt.

Nghe được hai chữ chị dâu, La Duẩn Hàm nhin không được ứng đo mặt.

“Anh có thể gọi tôi là Duẩn Hàm là được rồi.”

“Gọi tên trực tiếp như vậy có được không?”

Một bên Tề Diệc Phàm nhin không được chen vào nói, “Lập Hàn, gọi tên có vẻ thân thiết hơn dù sao về sau mọi người đều là người một nhà không phải sao.”

Bịch!

Bà chủ Tề gia đột nhiên làm đổ cái ly ở trên bàn, mọi người vội vàng lấy khăn giấy lau sạch.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy, là vì sắp có con dâu là tổng tài cho nên mới thực khản trương sao? Còn làm đổ ly nước nữa a.”

Lời Tề Diệc Phàm nói khiến cho mọi người hiểu ý cười.

Trang Nhã Lan tròn mắt nói chuyện không lớn không nhỏ với đứa con trai thứ của mình.

“Chính là không cần thận làm đổ cái ly cũng có thể bị con nói thành như vậy.”

“Bác gái, bác có sao không ạ?” La Duẩn Hàm hỏi, Tề bá mẫu thoát nhìn giống như thật sự khẩn trương.

Trang Nhã Lan nhìn cô, một lúc lâu sau cũng không nói ra lời, nhất thời không khí trong phòng khách trở nên có chút quái dị, may mắn là có chủ nhân Tề gia – Tề Phú Dân lên tiếng.

“Mọi người đừng có ngồi ở trong phòng khách nói chuyện nữa, đồ ăn đều muốn lạnh rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện thôi.”

“Thật tốt quá, bụng con đã sớm đói cồn cào rồi.” Tề Diệc Phàm hô lên.

“Chị dâu, chị có lộc ăn rồi, mẹ em nấu đồ ăn ngon lắm nha.”

“Đúng rồi, di Nhã Lan nấu đồ ăn là không hề thua đầu bếp khách sạn đâu nha, cho nên tôi mới thường xuyên chạy tới xin cơm ăn, ha ha.” Trương Lập Hân rất thích đến xin cơm ăn bởi vì hương vị thức ăn quả thật rất ngon.

“Như vậy tôi nhất định phải thật hảo hảo nếm thử mới được.” Có lẽ về sau lúc rảnh rồi, cô còn có thể đến học nấu cơm cùng mẹ chồng tương lai.

Nhìn vài người trẻ tuổi ở phía trước vừa nói vừa hướng đến bàn ăn, ở chung với nhau hòa hợp, Trang Nhã Lan ở phía sau lại thoát nhìn có thật nhiều tâm sự.

“Đây rốt cuộc là cái gì duyên phận, đối tượng Diệc Vĩ muốn kết hôn cư nhiên là con gái La gia.....”

“Bà muốn phản đối sao? Nhưng Duẩn Hàm thoát nhìn là một cô gái tốt, không những xinh đẹp lại đoan trang.” Tề Phú Dân nói xong.

“Cá tính Diệc Vĩ hẳn là ông cũng biết rõ, nếu không phải là thật sự, nó sẽ không đem người ta mang về nhà. Hôn nữa giống như lời ông nói, đưa nhỏ Duẩn Hàm kia thực không sai, là một đứa nhỏ khiến cho người ta yêu thích.”

Bà không phải là muốn phản đối hôn sự của con và La Duẩn Hàm, chính là.....

“Một khi đã như vậy thì còn lo việc gì nữa, có lẽ đây là do ông trời an bài.”

“Ông trời an bài?”

“Đúng vậy, được rồi, nhanh chóng đi ăn cơm, miễn cho bọn nhỏ nghi ngờ.”

“Ừ.”

Trang Nhã Lan thở dài, cùng trượng phu cùng nhau hướng đến bàn ăn.

Sau khi hưởng thụ không khí ăn cơm vui vẻ ở Tề gia xong, chỉ cần nghĩ đến bước tiếp theo phải dẫn bạn trai về nhà gặp mặt ông nội, tâm tình La Duẩn Hàm không khỏi bắt đầu nghiêm trọng.

Ông nội vẫn như trước không muốn nói chuyện cùng cô, tuy rằng cô đã nhờ Cảnh thúc hỗ trợ thông báo trước một tiếng, nói rằng cô muốn giới thiệu bạn trai cho ông nội nhận thức nhưng cô không xác định là ông nội có bằng lòng gặp mặt Diệc Vĩ hay không. Đứng ở trước cửa nhà mình, cô lo lắng dừng lại cước bộ.

“Có chuyện gì vậy?” Tề Diệc Vĩ đi theo cũng dừng lại.

“Em nghĩ anh vẫn nên về trước đi.”

“Vì sao chứ?”

“Em đã từng nói với anh, ông nội từng sắp xếp cho em đi xem mắt nhưng mà em không thích đối phương, cho nên ông nội liền vô cùng tức giận, hơn nữa chuyện của chúng ta lại đăng báo..... Cho nên ông có thể sẽ không gặp anh, hoặc là nếu gặp mặt thì cũng sẽ không cho anh khí sắc hoà nhã.” La Duẩn Hàm không thể không nói ra tình hình thực tế với anh.

“Em không cần lo lắng đâu, ông nội lần này không gặp anh vậy thì anh sẽ tiếp tục đến câu gặp lão nhân gia ông.”

“Ông nội của em cũng không phải là người dễ dàng thỏa hiệp.”

“Anh cũng có kiên trì và nghị lực của anh, tin tưởng anh đi, hết thấy tất cả đều giao cho anh.”

“Nhưng mà.....”

Bàn tay to cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, anh hướng cô an ủi cũng cấp thêm sức mạnh cho cô.

“Anh không phải đã nói rồi sao, về sau em có thể ý lại vào anh thêm một chút, không cần chuyện gì cũng muốn một mình gánh vác biết không? Mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh vĩnh viễn đều ở bên cạnh em.”

Ánh mắt La Duẩn Hàm ửng đỏ, tựa sát vào bên người anh, đối với tình cảm của anh càng thêm sâu đậm hơn.

Sau khi Tề Diệc Vĩ hướng cô cười cổ vũ tinh thần, hai người cùng nhau đi vào trong phòng.

La Duẩn Hàm thực kinh ngạc khi thấy ông nội cư nhiên ngồi ở trong phòng khách, lúc cô giới thiệu người bên cạnh cho ông nội nhận thức, lão nhân gia ông chỉ là lạnh lùng nhìn, biểu tình có phần cứng nhắc.

“Ông nội, ngài khỏe, cháu là Tề Diệc Vĩ, là học trưởng đại học của Duẩn Hàm, hiện tại là bác sĩ khoa tim mạch của bệnh viện T đại. Hơn một tháng trước cháu cùng Duẩn Hàm gặp nhau, sau đó kết giao, hiện tại liền quyết định kết hôn.”

Không phải không thấy biểu tình nghiêm khắc và giận dữ kia của lão nhân gia nhưng Tề Diệc Vĩ vẫn như trước ôn nhã đơn giản tự giới thiệu.

Ánh mắt La Dung Tam run sợ nhìn anh, “Cháu là bác sĩ?”

“Dạ.”

“Cháu có thể từ chức bác sĩ sao?”

Tề Diệc Vĩ dừng lại một chút. “Sẽ không, bởi vì cháu vô cùng yêu thích công việc của mình.”

La Dung Tam hừ một tiếng. “Nếu ta nói ta phản đối hai người các người ở cùng một chỗ thì sao?”

Nghe được lời phản đối của ông nội, La Duẩn Hàm khẩn trương lập tức cho thấy tâm ý của chính mình. “Ông nội, cháu đã đáp ứng lời cầu hôn của Diệc Vĩ.”

“Cháu đã đáp ứng rồi, vậy còn dẫn hắn trở về hỏi lão nhân ta làm chi?”

“Ông nội.”

“Quên đi, cháu muốn yêu ai thì yêu người đó, báo tuần san đã viết khó coi như vậy, mặt mũi Lương chủ tịch người ta bên kia cũng không còn nữa, hôn sự này xem như hủy bỏ rồi, cháu muốn gả cho ai, ông cũng không muốn quản.” Nói xong, về mặt La Dung Tam cũng ngắc đi trở về thư phòng.

La Duẩn Hàm cùng Tề Diệc Vĩ đi ra khỏi biệt thự, hốc mắt cô ửng đỏ, cười khổ nói: “Thực xin lỗi, ông nội của em lại đối xử với anh như vậy, bất quá không có liên quan đến anh mà là do em lại làm cho ông nội thất vọng. Từ trước đến nay, em thường làm việc không tốt, vẫn hay làm cho ông nội tức giận.”

“Duẩn Hàm.” Tề Diệc Vĩ đau lòng nhìn cô.

“Cha mẹ em rất sớm trước kia đã phải rời khỏi trần thế, bọn họ chỉ sinh một đứa con gái là em, lúc trước đây, ông nội luôn dùng biểu tình tiếc nuối nhìn em, em biết đó là bởi vì em không phải là con trai, có một vị trưởng bối thân thích đã từng nói qua một đứa con gái thì có thể làm được chuyện gì chứ? Gả cho người ta, về sau toàn bộ tập đoàn Nhân Anh liền đều là của người khác.”

Lớn lên trong một gia đình giàu có, bạn bè xung quanh mình gia thế cũng không hơn kém, cô đương nhiên biết đối với một gia đình giàu có như thế này có một đứa con trai là có bao nhiêu quan trọng, kia không chỉ là kẻ thừa sự nghiệp còn lại chứng tỏ huyết mạch có thể tiếp tục truyền xuống.

“Tuy rằng em vẫn thực cố gắng đạt tới yêu cầu của ông nội nhưng là đến cuối cùng vẫn là không được, nói thực ra, đôi lúc em cũng sẽ cảm thấy mệt chết đi.” Không ngừng cố gắng lại không đạt được sự chấp nhận, cô thật sự rất mệt mỏi.

Tề Diệc Vĩ rốt cục biết vì sao thời điểm trước kia khi nhìn thấy cô, khuôn mặt xinh đẹp của cô luôn thoát nhìn một bộ dáng mệt chết đi, cũng không hề nở nụ cười.

Anh kéo lấy hai tay của cô khiến cho cô ôm lấy anh giống như ôm cây đại thụ.

“Diệc Vĩ?” La Duẩn Hàm chăm chú nhìn anh.

Vuốt ve đầu cô, anh đem khuôn mặt của cô ấn vào trong ngực của mình khiến cho cả người cô đều tựa vào trên người anh. “Không phải nói là mệt mỏi sao? Anh đây chịu trách nhiệm làm đại thụ của em, về sau mặc kệ là mệt mỏi hay là muốn khóc, cứ việc yên tâm tựa vào bên người anh. Biết không?”

“Em mới sẽ không khóc đâu!” Cô hít hít cái mũi, đáng giận, đều là tại anh làm cô muốn khóc.

Ngoại trừ ôm ấp của anh khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, La Duẩn Hàm cảm giác giống như có người từng nói với cô y chang như vậy, nhưng cô không có bao nhiêu tâm tư để suy nghĩ chuyện khác, cả trái tim cô giờ phút này đều đắm chìm trong ôn nhu cùng che chở của người đàn ông này.

Một tháng sau, Tề Diệc Vĩ cùng La Duẩn Hàm kết hôn.

“Thật có lỗi, em về trễ.”

Sau khi kết hôn được hai tháng, thường xuyên về nhà trễ sau đó nói lời thật có lỗi, bình thường đều là La Duẩn Hàm. Bởi vì tập đoàn Nhân Anh gần đây có nhận một dự án thương trường mua sắm nên ngoại trừ tài liệu kiến trúc, đầu tư ngân hàng bên kia cũng có chút vấn đề, cho nên cô luôn làm việc đến hơn mười giờ mới về nhà.

Tề Diệc Vi đang ngồi ở trong phòng khách xem luận văn nghiên cứu nhìn thấy bà xã trở về, lập tức buông luận văn trên tay xuống, mỉm cười đi lên phía trước. “Vất vả cho em rồi, em ăn tối chưa?”

“Rồi, em ăn rồi.” Lấy lại một chút tươi cười ngọt ngào, cô nhìn đến bộ sách trên bàn. “Anh tiếp tục xem tài liệu đi, em đi vào tắm rửa trước, hôm nay em chạy đến công trường, trên người toàn là bụi bặm.”

“Được rồi.”

Nửa tiếng sau, cô mặc áo ngủ đi ra khỏi phòng sau đó đi vào trong phòng khách, ngồi xuống bên cạnh ông xã sau đó mới dựa sát vào anh. “Làm sao vậy?” Tề Diệc Vi nhìn bà xã bên người.

“Không có việc gì, em chỉ là muốn dựa vào ‘Đại thụ’ của em, anh cứ xem luận văn của anh đi, đừng để ý đến em.”

Tuy rằng mỗi ngày đều làm việc đến khuya nhưng chỉ cần về đến nhà, tựa vào bên người anh, cô liền cảm thấy tất cả mệt mỏi hình như đều tan biến.

Tề Diệc Vi hôn cô một chút. “Nếu em cảm thấy mệt mỏi liền đi lên giường ngủ trước đi, anh xem xong luận văn này sẽ trở về phòng.”

“Em không cảm thấy mệt mỏi, em muốn dựa vào bên người anh.” La Duẩn Hàm cảm thấy mỹ mãn cười.

“Đừng rồi, ngày mai anh phải thay thế giáo sư đi Cao Hùng tham gia hội nghị, có khả năng khi trở về trời đã khuya, giữa trưa anh sẽ gọi điện thoại cho mẹ nói cho bà biết chúng ta đến Chủ nhật mới trở về.” Lần trước bọn họ đã nói là thứ bảy sẽ trở về.

“Vậy ngày mai em phải làm gì đây?”

Cô vốn đang muốn ngày mai sớm trở về một chút, vừa giúp đỡ mẹ chồng vừa học hỏi một chút trù nghệ, đôi lúc cô cũng muốn xuống bếp làm một chút điểm này nọ cho ông xã ăn.

Sau khi kết hôn cùng Tề Diệc Vi, vào ngày nghỉ bọn họ thường trở về cùng cha mẹ chồng dùng cơm, làm một chút việc nhà, có đôi khi cũng trở về thăm ông nội, tuy rằng lão nhân gia ông vẫn như trước đối với bọn họ có một chút lãnh đạm nhưng ít ra ông cũng sẽ cùng bọn họ dùng cơm, như vậy cô cũng rất vui vẻ.

“Không làm cái gì cả, em cứ hảo hảo nghỉ ngơi một ngày.”

“Được rồi.”

Có lẽ ngày mai cô có thể tìm Từ Thiên đi ra ngoài uống cà phê, các cô đã lâu rồi không gặp mặt. Lần trước cô ấy còn đang oán giận bà xã như cô đây trong mắt chỉ có ông xã, ha ha. Nghĩ đến bạn tốt, La Duẩn Hàm đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

“Đừng rồi, ông xã, em hỏi anh một chút, Lập Hàn anh ấy có bạn gái sao?”

Có mấy lần bọn họ trở về nhà chồng, Lập Hàn cũng đi ra ngoài bởi vậy mọi người đều hiểu hẳn có lẽ là đang ở chung cùng nhóm bạn.

“Hình như chưa có nghe cậu ta nói qua, làm sao vậy, hỏi dùm ai sao?”

Nhìn vẻ mặt chờ mong của bà xã, Tề Diệc Vi cũng bắt đầu tò mò theo. Lập Hàn thật vất vả mới thành lập được trụ sở thiết kế của riêng mình, vì tiết kiệm chi tiêu, bình thường anh vừa là giám đốc kiêm quản lý, ngoại trừ làm thiết kế sư, ngày thường khi cần cũng làm công nhân.

“Là hỏi dùm Từ Thiên, sau khi cô ấy gặp qua Lập Hàn ở hôn lễ chúng ta, hình như rất thích anh ấy.”

Cô nói thật sự có ấn ý, dù sao cũng khó mà nói kì thật Từ Thiên để ý đến chính là cơ bắp trên thân hình người ta, bởi vì Lập Hàn hoàn toàn phù hợp với sở thích của cô, thoạt nhìn khá cường tráng mạnh mẽ.

“Ánh mắt của bạn em tốt lắm, bởi vì Lập Hàn thực vĩ đại, cậu ta chẳng những vừa học vừa hoàn thành chương trình học mà còn cố gắng một mình thành lập trụ sở thiết kế của riêng mình.”

“Nghe qua thật giống như là một người đàn ông tốt.” La Duẩn Hàm nhích lại gần sát chồng yêu một chút. “Nhưng mà em cảm thấy ánh mắt của em so với Từ Thiên tốt hơn.” Cô thích cùng ông xã dễ dàng nói chuyện phiếm giống như vậy.

Tề Diệc Vi nhìn bà xã cười đến ngọt ngào, thanh âm bỗng dưng trầm thấp. “Em là đang dụ dỗ anh sao?”

“Cái gì?” Theo tầm mắt của ông xã nhìn xuống, thế này cô mới phát hiện bản thân bị lộ lập tức kéo vạt áo ngủ xuống. Thật là đòi mạng, như thế nào cô lại không phát hiện bị lộ?!

Tề Diệc Vĩ nhìn khuôn mặt mang theo một chút thẹn thùng kia, cuốn tóc xoắn dài được xõa xuống, càng làm sáng lên khuôn mặt xinh đẹp thanh lệ hơn ngày thường, lại thêm phần nửa gợi cảm quyến rũ giống như một nữ thần xinh đẹp khiến cho người ta tìm đập thỉnh thoảng.

Anh nhìn không được cúi đầu xuống hôn lấy đôi môi đỏ mọng mê người kia, lờ lờ cùng nhau triền miên.

La Duẩn Hàm nguyên tưởng rằng chính là một nụ hôn nhưng sau lại phát hiện người đàn ông này tựa hồ không có ý tứ dừng lại. Nhưng lại làm nụ hôn càng thêm nhiệt liệt hơn, kích nóng triền miên khiến cho cô không khỏi bắt đầu cảm thấy khó thở.

“Ông xã, luận văn của anh.....” Cô còn chưa nói xong, lập tức bị anh bắt đầu bế lên hướng đến trong phòng.

“Phần còn lại ngày mai anh nhìn lại ở Cao Thiết là được rồi.” Thanh âm nam nhân so với ngày thường có vài phần khàn khàn, tràn ngập khát cầu dục vọng.

Nhìn bộ dáng thẹn thùng như nụ hoa kia của vợ mình, cho tới bây giờ Tề Diệc Vĩ cũng không hề nghĩ tới chính mình cư nhiên cũng có thời điểm muốn một người nào đó đến như vậy, quả thực không khác gì đứa trẻ nhỏ tùy thời đều muốn cô nhưng mà chỉ có một mình cô mới có thể khiến anh điên cuồng như vậy.

“Hôm nay chúng ta ngủ trễ một chút được không?”

Câu hỏi phiền tình đầy ám muội làm cho người ta nghe xong liền mặt đỏ, lại càng đừng nói đến biểu tình không muốn cho cô ngủ giờ phút này hiện ra trên khuôn mặt của anh khiến cho cô không tự giác tìm đập nhanh hơn. Anh rốt cuộc có biết hay không hiện tại đã muộn nửa đêm?

Đem khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi vùi vào phía sau gáy của anh, chung quy La Duẩn Hàm không thể kháng cự mị lực của ông xã, nếu anh muốn vậy thì tối nay đi ngủ trễ đi.....

Hơn hai giờ chiều hôm sau, sau khi ông xã đi công tác, La Duẩn Hàm cùng bạn tốt Uông Tử Thiên ngồi ăn cơm trưa ở một nhà hàng cao cấp, nơi này danh nhân ra vào không ít do đó sự xuất hiện của cô trông có vẻ thực bình thường.

Bởi vì liên quan đến nghề nghiệp nên Tử Thiên ngủ dậy trễ là chuyện bình thường mà còn cô thì đến khi trời gần sáng mới được ngủ, vì vậy cho đến một giờ trước mới rời giường.

“Tề phu nhân, nhìn cậu xem, làn da trắng hồng mịn màng, được ông xã yêu thương thoát nhìn khác xa hẳn nha.”

Nhìn đến biểu tình thần nhiên chỉ có trên mặt Duẩn Hàm nhưng phong thái cả người lại có vẻ vô cùng tốt, cũng trở nên xinh đẹp thanh lệ khiến cho Uông Tử Thiên không khỏi vô cùng hâm mộ. Ồ..... Cô cũng muốn được yêu thương a.

“Làn da của mình vốn là như vậy mà.” La Duẩn Hàm cười đến ngọt ngào. “Đúng rồi, mình có hỏi đùm cậu rồi.”

“Hỏi cái gì?” Uông Tử Thiên uống la tổng canh, nhà hàng này có la tổng canh uống thực ngon.

“Lập Hàn anh ta hình như chưa có bạn gái.”

“Thật vậy sao?” Về mặt của cô lộ ra kinh hi, “Mình còn nghĩ cậu đã quên mất việc này rồi chứ.”

“Liên quan đến hạnh phúc của chị em, mình làm sao có thể quên được.” Cô không hề quên mà là do công việc có vẻ bận rộn một chút.

“Ông xã mình nói ánh mắt của cậu rất tốt, bởi vì Lập Hàn là một nam nhân có công tác nghề nghiệp rất tốt.” La Duẩn Hàm phát hiện người nào đó đã muốn nước miếng chảy ròng ròng, đầu óc đã muốn phiêu du đến phương trời nào.

“Này, rốt cuộc là cậu có nghe mình nói hay không vậy?”

“Đương nhiên là có, không phải cậu nói soái ca mãnh nam kia vẫn chưa có bạn gái sao, ha ha.” Uông Tử Thiên vui vẻ thẳng thắn cười ngây ngô.

“Chỉ biết cậu chỉ nghe được một câu này, người ta nói anh.....”

Cô làm sao vậy? Như thế nào Duẩn Hàm nói được một nửa lại dừng lại? Uông Tử Thiên theo tầm mắt của bạn tốt quay đầu nhìn lại theo hướng cửa nhà hàng, chỉ thấy Lương Tín Dân cùng bạn gái bên người thoát nhìn tao nhã chiều chuộng, bộ dáng thiên kim đại tiểu thư đạt tiêu chuẩn, sẽ không phải là đối tượng mới của anh ta đi?

Lương Tín Dân một thân tây trang Armani tràn đầy hương vị của quý công tử nhưng mà không biết có phải hay không là do bộ tây trang màu đen kia trên người anh, về mặt anh thoát nhìn tựa hồ có chút âm đạm.

Lúc này anh cũng nhìn thấy các cô, bộ dáng biểu tình thoát nhìn thực khiếp sợ, sau đó chỉ thấy anh ta kéo ghế cho cô bạn gái ngồi xuống, cúi đầu nói vài câu với cô ta liền hướng các cô đi tới.

Uông Tử Thiên không hiểu anh ta tại sao lại một mình đi tới đây, thứ nhất là cô cùng anh ta quan hệ cũng không thân thiết đến như vậy, không cần thiết phải chào hỏi, thứ hai là sau khi Duẩn Hàm xảy ra chuyện xấu gã cho học trưởng Tề Diệc Vĩ, La gia và Lương gia cơ hồ không hề lui tới, hẳn là không

cần thiết phải đến tiếp đón mới đúng

Lương Tín Dân đã đi tới, anh nhìn thấy La Duẩn Hàm, mồn mồn đôi môi giống như đang kiềm chế một cảm xúc nào đó.

“Duẩn Hàm, đã lâu không gặp.”

“Ừ, đã lâu không gặp.” La Duẩn Hàm có chút xấu hổ gật đầu.

“Em..... sống có khỏe không?”

“Cám ơn quan tâm của anh, tôi sống tốt lắm.” Cô lộ ra tươi cười nhợt nhạt hạnh phúc.

“Phải không?” Anh nhìn cô, không nói thêm gì nữa.

Bởi vì tầm mắt Lương Tín Dân vẫn đặt ở trên người La Duẩn Hàm, nhìn đến nỗi khiến cho cả người cô cảm thấy không được tự nhiên lắm, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

“Cái kia..... Bạn gái của anh vẫn nhìn bên này.....”

“Cô ấy không phải là bạn gái của anh!”

Lương Tín Dân nhanh chóng phủ nhận giống như đang sợ cô hiểu lầm vậy nhưng thế này ngược lại càng làm cho tươi cười trên mặt La Duẩn Hàm thêm phần cứng ngắc.

“Có thể cho chúng tôi hảo hảo ăn cái gì được không?” Ưông Tử Thiên bị bỏ qua một bên nhìn ra xấu hổ của bạn tốt liền mở miệng thay cô giải vây.

Lương Tín Dân thế này mới nhìn thẳng vào cô.

“Tử Thiên, đã lâu không gặp.”

“Ừ, đã lâu không gặp.”

“Anh nghe nói em bỏ nhà trốn đi.”

Làm ơn đi, anh ta như thế nào lại nói đến chuyện ngu ngốc này!

“Thật có lỗi, là tôi chuyển ra bên ngoài sống, không phải là bỏ nhà trốn đi, được không?” Đôi lúc cô còn có thể trở về nhà ăn đồ ăn đại phẩm làm a, người bỏ nhà trốn đi sẽ không tùy tâm sở dục (muốn làm gì thì làm) như vậy đi?

“Vậy anh không quấy rầy các em dùng cơm nữa, Duẩn Hàm, hẹn gặp lại.”

Nhìn thấy Lương Tín Dân trở lại chỗ ngồi chính mình, vẻ mặt Ưông Tử Thiên lộ ra buồn bực.

“Anh ta rốt cuộc tới đây làm gì chứ?”

“Có thể là chào hỏi một chút đi.”

“Phải không? Bất quá cái tên kia có phải hay không còn thích cậu? Cho dù cậu đã lập gia đình, anh ta vẫn thực quan tâm đến cậu đi?”

Vừa mới nãy nếu cô không lên tiếng, cô tuyệt đối không nghĩ ngờ gì Lương Tín Dân sẽ vẫn tiếp tục nhìn bạn tốt.

“Nếu anh ta thật sự thích cậu, kia vì sao khi chuyện xấu của cậu đăng lên báo, ngay cả thân ảnh của anh ta cũng không thấy?”

“Mình nghĩ anh ấy không có thích mình đâu.”

Tuy lời nói như vậy nhưng kỳ thật La Duẩn Hàm cũng không chắc chắn lắm.

Nhớ rõ thời điểm bọn họ xem mắt, anh ta cũng vẫn nhìn cô như vậy nhưng cô lại không có cảm giác gì đối với anh ta, cho nên khi anh ta vài lần gọi điện thoại mời cô ăn cơm, cô đều một mực lấy lý do công việc bận rộn mà từ chối.

“Mình cảm thấy đồ ăn ở nhà hàng này không được ngon lắm, chúng ta đổi địa điểm khác đi sau đó cậu lại tiếp tục nói cho mình biết về chuyện nhà của soái ca mãnh nam được không?”

Ưông Tử Thiên đã muốn đem người nào đó trở thành vật sở hữu của mình.

La Duẩn Hàm thật sự cảm tạ bạn tốt tri kỷ, nói thực ra, sau khi Lương Tín Dân phát hiện các cô, cô vẫn cảm thấy không được tự do tự tại, cho dù sau đó anh ta về chỗ ngồi của chính mình nhưng ánh mắt tựa hồ vẫn là hướng đến bên này nhìn, cô hi vọng là bản thân mình nhìn lầm rồi.

“Được rồi, chúng ta đổi địa điểm khác đi, hay là đi đến quán ăn mà hôm trước cậu nói thích ăn đi.”

“Minh vô cùng tán thành, hôm nay mình có lộc ăn rồi, ha ha.”

Hai người không hề nói chuyện nhiều nữa, sau khi thanh toán ở quầy liền rời khỏi nhà hàng.

Giữa trưa chủ nhật, tại phòng bếp của Tề gia, sau khi ăn cơm trưa xong, theo thói quen mẹ chồng định giúp cha chồng pha trà mà còn cô thì sau khi ăn cơm chuẩn bị trái cây.

La Duẩn Hàm thực thích cảm giác người một nhà cùng nhau ăn cơm như vậy, mọi người đều đối xử với cô rất tốt, ngoại trừ mẹ chồng đôi lúc sẽ dùng ánh mắt quái dị nhìn cô. Cô cũng không nói nên lời cảm giác này được, giống như là đang nhìn cô suy tư, tựa như hiện tại, mẹ chồng lại nhìn cô như vậy.

“Mẹ, mẹ có chuyện gì muốn nói với con sao?”

Kỳ thật mẹ chồng đối xử với cô rất tốt, khi dạy cô nấu cơm luôn không ngừng nhắc nhở cô phải cẩn thận coi chừng nóng, cẩn thận cơm bị cháy..... Chính là, bà có chuyện muốn nói với cô sao?

Kỳ thật lần đầu tiên cùng người Tề gia gặp mặt, cô liền cảm thấy biểu tình của bà nhìn cô có chút là lạ, lúc ấy cô còn nghĩ đến là do bà cũng giống cô thực khẩn trương nhưng hiện tại cô và Diệc Vĩ đã kết hôn được hai tháng, mà bà vẫn thường xuyên nhìn cô có chút dăm chiêu, sau đó suy nghĩ đến việc gì đó đến hoảng thần, cô có vấn đề gì sao? Vẫn là làm chuyện gì đó không tốt?

“Không có việc gì.”

Trang Nhã Lan lắc đầu, đưa mắt nhìn con dâu đang gọt trái cây, đáy mắt có chút cảm khái. Sự kiện kia rốt cuộc có nên nói ra hay không, Trang Nhã Lan cau mày, do dự.

Từ sau khi Duẩn Hàm gả cho Diệc Vĩ, bà thường nghĩ đến chuyện này, tựa như trong lòng bị đè bởi các khối tảng đá nhỏ, tuy rằng không đến mức ảnh hưởng đến cuộc sống ngày thường nhưng lại thủy chung làm cho người ta cảm thấy không bỏ qua được.

Lão gia từ nhà bà nói, muốn đem sự tình nói ra hay không đều do tự bà quyết định nhưng như thế nào bà có biện pháp làm chủ được? Vài năm đều đã trôi qua như vậy.....

“Duẩn Hàm, thời gian trước mẹ nghe Lập Hàn nói, con lại giao cho nó một công trình khác.”

“Dạ, lần trước anh ấy đem nội thất vip của tầng cao nhất công ty bách hóa của chúng con tạo thành một không gian mới tràn ngập hơi thở nghệ thuật khiến cho khách hàng cảm thấy thoải mái khen ngợi, cho nên lần này lầu 8 của cửa hàng trẻ em, con cũng giao cho anh ấy làm, nhưng mà sao hôm nay anh ấy lại chưa đến vậy?”

Bình thường Trương Lập Hàn rất ít khi vắng họp tụ họp gia đình ở Tề gia.

“Nó gọi điện thoại nói hôm nay có việc không thể đến đây.” Trang Nhã Lan rửa xong cái tách, chuẩn bị bỏ lá trà vào.

“Con có vẻ khá hòa hợp với Lập Hàn?”

La Duẩn Hàm cười. “Đúng vậy, có thể là bởi vì Diệc Vĩ nói anh ấy là người một nhà cho nên con cũng hiểu được anh ấy đặc biệt thân thiết, tựa như anh trai của mình vậy..... Nha, mẹ, lá trà của mẹ bị rút ra ngoài rồi kìa!” Cô lập tức đi đến bên cạnh lấy chổi quét thu gom vào.

Trang Nhã Lan từ trong kinh ngạc hoàn hồn lại, phát hiện lá trà nguyên bản nên bỏ vào tách đã sớm rơi xuống đất.

“Nhìn mẹ xem, vụn nhất bị cha chồng của con nhìn được lá trà ô uế của ông ấy bị mẹ làm cho lãng phí, khẳng định sẽ mắng mẹ cho mà xem.”

La Duẩn Hàm lưu loát quét sạch lá trà, “Mẹ, mẹ nói là ba sẽ bởi vì lá trà mà mắng mẹ sao?” Tình cảm của mẹ và ba rất tốt.

“Có lẽ con sẽ cho rằng bất quá chỉ là lá trà mà thôi nhưng mà đàn ông ở địa phương này lại đặc biệt kiên trì, có khi tính tình không khác gì một đứa trẻ. Ví dụ như pha trà vậy, cha chồng con ông ta chỉ uống trà mẹ pha, tuy rằng ông ấy muốn uống trà thì không nhất thiết phải do mẹ pha nhưng đây là chính là đạo lý sống chung gắn bó giữa vợ chồng.”

Lúc này Tề Diệc Phàm thăm dò tiến vào trong phòng bếp hô lên: “Mẹ, các người đừng có nói chuyện nữa, lão thái gia bên ngoài luôn luôn chờ uống trà kìa.”

“Được rồi, trà pha xong rồi.” Trang Nhã Lan một bên cười trả lời, một bên động tác trên tay nhanh hơn.

Trong chốc lát, La Duẩn Hàm bung trái cây đã được gọt xong cùng mẹ chồng đi trở về phòng khách.

Tề Diệc Phàm xoa miếng lê lên ăn. “Chị dâu, cảm ơn chị lê ăn ngọt lắm.”

“Không cần khách khí.” Sau khi cô ngồi xuống, ông xã bên cạnh cũng cầm miếng lê lên đưa cho cô.

Tề Diệc Phàm nhìn cha cậu uống trà, bốn cọt cười hỏi: “Ba, trà uống ngon sao?”

Tề Phú Dân nhìn tiểu nhi tử không lên tiếng, ai biết tiểu nhi tử này lại muốn làm cái gì.

“Chị dâu, chị có biết gì không? Ba em chỉ uống trà mẹ pha, lần trước mẹ đi theo tổ dân phố phục vụ đội thanh niên, cả một ngày đều không hề ở nhà, ba em thiếu chút nữa liền khát nước đến chết cho nên chuyện thứ nhất mẹ trở về làm đó chính là nhanh chóng đi pha trà.”

Lời nói làm cho Tề Phú Dân thiếu chút xú nữa phun ra một ngụm trà, những người khác đều cười một đám.

Trở thành nhân vật chính bị nói giỡn, Tề Phú Dân hai gò má ửng đỏ.

“Thằng nhóc này! Đã mấy tuổi rồi mà còn nói chuyện không lễ phép như vậy, mày nên học theo anh trai ổn định một chút đi.”

“Ba, con là đang muốn làm cho cả nhà vui vẻ a!”

“Đây là cái gì vui vẻ, căn bản là muốn trêu ba mày thôi.”

Tề Phú Dân luôn bị tiểu tử này trêu đùa, vừa cảm thấy bức mình vừa cảm thấy buồn cười.

La Duẩn Hàm cũng nở nụ cười, cô thực thích không khí vui vẻ như vậy ở Tề gia, từ sau khi cha mẹ cô qua đời cơ hồ nhà cô không hề có tiếng cười, bởi vậy cô thật cao hứng khi chính mình có thể trở thành một phần tử của gia đình.

Cô nhớ đến ông nội, từ nhỏ đến lớn cô chưa bao thấy ông nội cười, nếu như có thể, cô thật sự hy vọng ông nội cũng có thể giống như mọi người bây giờ, cười vui vẻ từ trong lòng.

Nghĩ đến đây, cô hơi hơi thu lại nụ cười, Tề Diệc Vĩ ở bên cạnh đưa bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ của cô đặt ở trên đùi như là đang an ủi nhẹ nhàng nhéo nhéo, cô trả lời anh bằng nụ cười yếu ớt.

Hai giờ chiều, bởi vì mẹ chồng và tổ dân phố muốn đi thăm hỏi người già cho nên bọn họ mới rời khỏi buổi cơm trưa vui vẻ này.

Tề Diệc Vĩ và bà xã cùng nhau rời khỏi. Khi hai người ngồi ở trên xe, anh đột nhiên mở miệng nói: “Chúng ta đi gặp ông nội đi.”

La Duẩn Hàm kinh ngạc, không nghĩ tới ông xã mình cứ nhiên biết cô đang suy nghĩ cái gì.

“Nhưng mà em sợ thái độ ông nội đối với anh vẫn là.....”

“Vẫn là giống nhau lãnh đạm?”

Cô gật đầu. Cô biết cho tới bây giờ ông nội vẫn không có cách nào tiếp nhận Diệc Vĩ từ đáy lòng, cô thật sự thực hy vọng ông nội có thể nhận thức cháu rể Diệc Vĩ này.

“Em yên tâm đi, anh sẽ không để ý đâu. Anh không phải đã nói rồi sao, anh cũng có kiên trì của anh, anh sẽ không dễ dàng như vậy bỏ cuộc.”

Lời này không phải chỉ dành an ủi bà xã đại nhân mà là do anh đã từng tiếp xúc với rất nhiều bệnh nhân lớn tuổi cũng là những ông lão có cùng tính tình ngoan cố giống như ông nội, ý chí mấy ông lão như vậy rất mạnh đành phải không ngừng cố gắng lại cố gắng, cho nên anh sẽ không để ý thái độ lãnh đạm của ông nội đối với anh.

Bởi vì anh hiểu được, Duẩn Hàm vẫn đối với việc ông nội không chấp nhận cháu rể cảm thấy thực phiền não, đây cũng là nguyên nhân vì sao anh thường thường bởi cô trở về nhà mẹ đẻ nhìn ông nội, bởi vì anh luyện tiết cô luôn phiền lòng vì sự việc này.

Ở chung với nhau lâu, hiểu biết với nhau nhiều hơn, anh tin tưởng ông nội nhất định sẽ nhận thức cháu rể như anh.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Ông nội, cháu và Diệc Vĩ trở về gặp ông.”

Tề Diệc Vĩ đi theo bà xã vào trong phòng khách, nhìn đến khuôn mặt thoát nhìn có chút cứng nhắc của lão nhân gia, anh có chút run sợ lại có chút đăm chiêu nhưng vẫn bất động thanh sắc miệng cười hỏi. “Ông nội, ông có khỏe không?”

“Ừ.” La Dung Tam thân nhiên trả lời.

Lúc này Cảnh thúc vui vẻ mang đồ uống vào cho tiểu thư và cô gia. Từ khi tiểu thư kết hôn, biệt thự này liền trở nên ngày càng lạnh lẽo.

“Tiểu thư, cô gia, thỉnh dùng trà.”

“Cám ơn ngài, Cảnh thúc.”

La Duẩn Hàm mỉm cười. Từ nhỏ đến lớn, Cảnh thúc không những là quản gia của La gia mà còn giống như là trưởng bối yêu thương cô.

La Dung Tam nhìn Tề Diệc Vĩ nói: “Thật sự kỳ quái, làm sao cậu lại có thời gian rảnh rỗi như vậy thường xuyên cùng vợ mình trở về nhà mẹ đẻ nhìn lão nhân như ta chứ?”

“Ông nội, hôm nay là ngày nghỉ đương nhiên Diệc Vĩ anh ấy rảnh rỗi rồi.”

La Duẩn Hàm không hiểu rõ lắm ý tứ lời này của ông nội nhưng thật ra Tề Diệc Vĩ ở bên cạnh miệng xả môi cười, đại khái anh cũng hiểu được ý tứ sâu xa của lời lão nhân gia cố ý nói.

La Dung Tam kêu rên lên một tiếng, bộ dạng cười như không cười.

“Bác sĩ ông quen biết cho dù là ngày nghỉ cũng xã giao rất nhiều, đương nhiên, đó là chủ nhiệm hoặc là viện trưởng mới có thể xã giao, bác sĩ nhỏ giống như cậu đương nhiên có thời gian rảnh rỗi vợ trở về nhà mẹ đẻ rồi.”

“Ông nội!” Nguyên lai ông nội muốn nói chính là chuyện này, cư nhiên vừa rồi cô còn không hiểu rõ ngay ngốc tiếp lời ông.

Cô biết đối với ông nội mà nói hoặc là ít nhất ở trong mắt lão nhân gia thì phải là chủ nhiệm hoặc viện trưởng mấy thứ cấp bậc linh tinh mới được xem là bác sĩ nhưng mà ông nội lại nói như vậy, đối với Diệc Vĩ tựa hồ có chút quá đáng.

Cô lo lắng nhìn chồng mình ở bên cạnh, chỉ thấy khuôn mặt dễ nhìn kia biểu tình có chút quái dị.

“Diệc Vĩ?” Anh làm sao vậy, biểu tình là lạ, không giống như là đang tức giận lại có vẻ như là lo lắng?

Tề Diệc Vĩ đúng thật là đang lo lắng.

“Ông nội, hiện tại ông có phải hay không cảm thấy ngực đau đớn?”

La Dung Tam ánh mắt sắc bén nhìn thẳng anh, mặt không chút thay đổi nhưng ánh mắt lộ vẻ hơi rối rắm, giờ phút này thân thể ông xác thực không khỏe lắm.

Nghe được ông xã hỏi như vậy, La Duẩn Hàm kinh ngạc không thôi, quay đầu nhìn về phía ông nội.

“Ông nội, ông không thoải mái ở đâu vậy?” Một bên Cảnh thúc cũng thực khẩn trương.

“Lão gia, ngài lại đau nữa sao?” Trái tim của lão gia không tốt thường xuyên đau đớn.

La Dung Tam mím môi hừ lạnh. “Ta không sao.”

“Ông nội, tim ông thất lại được bao lâu rồi? Được 10 phút rồi sao? Nếu vậy thì lập tức đến bệnh viện đi.”

“Ta nói ta không sao……” Lời nói còn chưa dứt, ngực La Dung Tam liền đau đến nỗi làm cho ông cơ hồ không thở nổi, cả người phút chốc đều ngã vào trên sofa.

Tề Diệc Vĩ lập tức tiến lên cấp cứu, một bên phản ứng ngay cả La Duẩn Hàm và Cảnh thúc đều sợ hãi, thế mới biết nguyên lai lão nhân gia thật sự không thoải mái.

“Không…… Ta không muốn đi bệnh viện, ta không muốn phẫu thuật.” La Dung Tam dùng sức lực cuối cùng kêu thất lên.

“Ông nội!”

“Lão gia!”

“Cháu đã biết rồi, không đi bệnh viện.”

Tề Diệc Vĩ ôm lấy lão nhân gia, lập tức trở về trong phòng sau đó hỏi Cảnh thúc: “Cảnh thúc, trong nhà có túi chườm nước đá sao?”

“Có.” Cảnh thúc khẩn trương có điểm gập đầu.

“VẬY GIÚP CHÁU MANG TÚI NƯỚC ĐÁ LẠI ĐÂY.”

“TÔI LẬP TỨC ĐI LẤY.”

Trong chốc lát, Cảnh thúc mang theo túi chườm nước đá trở lại phòng. Tề Diệc Vĩ đem túi chườm nước đá đặt ở phía dưới đầu lão nhân gia, dùng nước đá lạnh để làm chậm lại độ ẩm não bộ, giảm bớt lượng máu về não bộ, làm như thế sẽ làm cho bệnh nhân bảo trì ý thức thanh tỉnh cũng có thể làm cho bệnh nhân có khả năng hôn mê hồi phục ý thức. Sau đó anh nhẹ nhàng mát xa trái tim của lão nhân gia, thư giãn cho ông bởi vì cơ tim thiếu ôxi mà khiến cho tim đau thất lại.

Nhìn đến hô hấp ông nội dần dần thông thuận, biểu tình trên mặt không còn giống như lúc trước cứng ngắt, thống khổ, Tề Diệc Vĩ thế này mới nhẹ nhàng thở ra. “Đã không còn chuyện gì nữa.”

Sau khi La Duẩn Hàm thả lỏng cảm xúc buộc chặt, không khỏi lo lắng hỏi: “Ông nội, vừa rồi ngực ông rõ ràng đau đớn vì sao ông lại không nói?”

“Đúng rồi, lão gia, thiếu chút nữa bị ngài hù chết, may mắn là có cô gia ở trong này.”

Cảnh thúc vừa rồi cũng bị dọa đến, cô gia vừa rồi hỏi lão gia có thoải mái hay không, kết quả là sau khi lão gia gục xuống thật sự là làm cho người ta đổ một phen mồ hôi lạnh.

La Dung Tam không để ý đến, nhìn Tề Diệc Vĩ hỏi: “Làm sao mà cậu biết ta không thoải mái?”

Ngay cả A Cảnh đi theo bên người ông hơn mười năm cũng không hề phát hiện, không nghĩ tới thẳng nhóc này cứ nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra.

“Ông nội ngài đừng quên, cháu là bác sĩ khoa tim mạch.” Tề Diệc Vĩ trả lời, tuy anh là một bác sĩ nhỏ: nhưng là bác sĩ chuyên nghiệp. “Ông nội, cháu muốn hỏi ngài, bệnh của ngài là bệnh động mạch vành tim sao (1)?”

La Duẩn Hàm đối với việc ông xã có thể nói ra bệnh tim thật của ông nội, cảm thấy thực kinh ngạc.

“Đúng vậy, bác sĩ phụ trách của ông nội Hứa chủ nhiệm cũng nói như vậy.” Ông nội chuẩn đoán bệnh ở bệnh viện T đại, bác sĩ chữa trị của ông là Hứa chủ nhiệm.

“Bác sĩ nhỏ, cậu ở trong bệnh viện nhìn lên bệnh án của ta?”

“Cháu không có.”

Tề Diệc Vĩ về mặt bình thân, đối mặt với việc lão nhân gia lên án anh nhìn lên bệnh án cũng không hề tức giận.

“Khi cháu du học ở Mỹ, cháu chính là chuyên về bệnh động mạch vành trái tim cho nên mới biết được nguồn gốc bệnh tình của ngài cũng giống như vậy.”

Loại bệnh tình này có khi sẽ cảm thấy trái tim đau thất lại, nếu để thời gian quá dài hoặc uống thuốc vẫn chưa giảm bớt thì liền lập tức đưa đến bệnh viện.

La Duẩn Hàm lo lắng hỏi: “Diệc Vĩ, kia ông nội hiện tại”

“Ông nội hiện tại không có việc gì nhưng tốt nhất vẫn nên phẫu thuật, có thể do thần kinh căng thẳng nên khí cầu qua động mạch vành vỡ ra cho nên phương pháp tốt nhất chính là giải phẫu.”

Tề Diệc Vĩ về mặt kiên định, phi thường chuyên nghiệp nói xong, giờ phút này anh không chỉ là cháu rể còn là một bác sĩ chuyên nghiệp.

“Cô gia, ngài thật sự thật là lợi hại, chính là chỉ nhìn thấy như vậy liền biết bệnh tình của lão gia là gì, Hứa chủ nhiệm cũng nói như vậy.” Cảnh thúc thật khâm phục cô gia, tiểu thư gả cho một người chồng thật giỏi.

La Dung Tam nhìn Tề Diệc Vĩ, giọng điệu vẫn cứ như trước đậm mạc nhưng về mặt đã ôn hòa rất nhiều.

“Ta không sao, ta muốn nghỉ ngơi, hai người các cháu trở về đi.”

“Ông nội, cháu xin ông đấy, hãy chấp nhận phẫu thuật đi.” Vừa nghe chồng mình nói như vậy, La Duẩn Hàm lập tức đã muốn thuyết phục lão nhân gia đi mổ.

“Ông nói rồi ông không muốn phẫu thuật.”

“Ông nội.”

“Duẩn Hàm, được rồi, trước cho ông nội nghỉ ngơi thật tốt đi, có cái gì muốn nói thì lần sau hãy nói.”

Tề Diệc Vĩ nhìn ra biểu tình vô cùng phản đối giải phẫu của lão nhân gia, có lẽ là vì nguyên nhân gì đó không chừng, dù sao thái độ của ông vô cùng cường ngạnh, chỉ sợ là không phải nhất thời nửa giây có thể thay đổi được.

Tiếp tục lo lắng nhưng La Duẩn Hàm cũng hiểu được ông nội không muốn nghe khuyên bảo.

“Ông nội, vậy thì ông cứ nghỉ ngơi thật tốt, chúng cháu về trước.”

Sau khi tiểu thư và cô gia ra khỏi phòng, Cảnh thúc rót ly nước ấm cho La Dung Tam.

“Lão gia, ngài không biết là cô gia tuy rằng tuổi nhỏ nhưng mà vô cùng lợi hại sao? Cậu ta vừa nhìn thấy liền biết lão gia ngài không thoải mái.”

La Dung Tam liếc mắt nhìn lão quản gia một cái nhưng lúc này lại không nói gì cả.

Cảnh thúc tiếp nhận ly nước uống xong của ông, nghĩ rằng khó khi lão gia cư nhiên không có phản bác không cho là đúng giống như trước kia, dĩ vãng lão gia đều cho rằng cô gia chính là một bác sĩ nhỏ mà thôi.

Nằm trở lại trên giường, La Dung Tam thoải mái than nhẹ.

“Con nhóc kia tìm được người tốt dựa vào rồi.”

“Lão gia, ngài vừa mới nói cái gì?”

Cảnh thúc vừa mới đem cái ly đặt xuống, không có nghe rõ ràng lời ông nói.

“Không có chuyện gì.” La Dung Tam nhắm mắt lại.

(1) Bệnh mạch vành thường liên quan đến tình trạng tắc nghẽn trong lòng mạch vành (nguyên nhân do mảng xơ vữa gây hẹp tắc hoặc do cục máu đông gây lấp mạch) hoặc co thắt mạch vành. Bệnh mạch vành có thể chỉ biểu hiện bằng cơn đau thắt ngực, có thể nặng nề và nguy hiểm hơn là nhồi máu cơ tim.

La Duẩn Hàm cùng Tề Diệc Vĩ đi ra khỏi phòng của ông nội, vẻ mặt cô lộ vẻ vô cùng lo lắng.

“Duẩn Hàm, không cần lo lắng, ông nội hiện tại không có việc gì.”

Tề Diệc Vĩ an ủi nhẹ nhàng vỗ về lưng vợ mình. Nhìn ông xã, vẻ mặt cô trở nên vui mừng hơn.

“Diệc Vĩ, vừa rồi cảm ơn anh đã cứu ông nội em.”

“Cảm ơn cái gì, ông nội em cũng là ông nội của anh không phải sao?”

“Nhưng mà ông nói anh chính là một bác sĩ nhỏ.....” Nhớ tới lời ông nội nói, cô cảm thấy đau lòng thay cho ông xã.

“So với rất nhiều tiền bối lớn tuổi, anh quả thật là một bác sĩ nhỏ.” Tề Diệc Vĩ cười nói.

“Nhưng mặc kệ là bác sĩ lớn hay nhỏ, đối với anh mà nói việc có thể cứu được sinh mệnh của bệnh nhân trở về mới là quan trọng nhất.”

Nhớ tới bộ dáng thật sự vừa rồi của anh cấp cứu ông nội, La Duẩn Hàm khắc sâu cảm nhận được lời anh nói lúc này tất cả đều là phát ra từ trong lòng, cô có thể cảm giác được anh thật sự đem ông nội cô trở thành ông nội của chính mình, điều này làm cho cô thực cảm động, người đàn ông xuất sắc vĩ đại như vậy cư nhiên lại là ông xã của cô!

Nhìn người đàn ông so với lúc trước thoát nhìn còn tuần suất hơn, trái tim của cô bùng bùng đập không ngừng.

“Làm sao vậy?” Nhìn bà xã không nói lời nào, Tề Diệc Vĩ hỏi.

“Em cảm thấy anh rất tuần tú.”

Cô ần ý liếc mắt đưa tình nhìn anh. Ông xã thân ái của cô mặc kệ ở phương diện nào đều biểu hiện đến độ vô cùng tuần tú, mà cô cũng trở nên càng ngày càng thích anh.

Tề Diệc Vĩ nở nụ cười, hôn cô một chút.

“Em cũng rất đẹp.” Anh thật sự yêu biểu tình trên mặt bà xã lúc này đến muốn chết, tựa như cô vợ nhỏ mới kết hôn thẹn thùng nói tình ý với chồng mình, mặc cho ai nhìn thấy tâm đều động.

Tình huống đột ngột xảy ra như vậy khiến cho tình yêu hai người đối với nhau càng thêm chắc chắn cùng sâu đậm.

“Em không cần quá lo lắng cho ông nội, ngày mai anh đến bệnh viện sẽ hỏi Hứa chủ nhiệm về bệnh tình của ông nội.” Anh mỉm cười trấn an cô.

Sau đó di động của Tề Diệc Vĩ vang lên, anh đi đến bên cạnh tiếp nghe mà Cảnh thúc cũng vừa đi ra khỏi phòng.

“Cảnh thúc, ông nội của cháu.....” La Duẩn Hàm vẫn có chút lo lắng, nhìn Cảnh thúc muốn hỏi thăm.

“Tiểu thư, lão gia không có việc gì, ông ấy đang nghỉ ngơi.” Cảnh thúc cũng rất nhanh chóng trả lời.

“Được rồi. vậy cháu đi về trước, nếu có chuyện gì, thúc nhất định phải lập tức gọi điện thoại cho cháu.” Cô luôn mãi dặn dò.

“Được rồi, tiểu thư, cô cứ yên tâm, ngày mai tôi sẽ đi bệnh viện lấy thuốc cho lão gia.” Cảnh thúc nói như vậy.

“Cảnh thúc, cháu nghĩ ngày mai vẫn là cháu lấy thuốc cho ông nội đi, cháu muốn thuận tiện đi tìm Hứa chủ nhiệm.”

Tuy rằng Diệc Vĩ nói anh sẽ giúp đỡ hỏi thăm bệnh tình của ông nội, nhưng cô vẫn muốn tự mình đến bệnh viện một chuyến, ngoại trừ lấy thuốc, cô cũng hy vọng Hứa chủ nhiệm có thể tiếp tục khuyên ông nội phẫu thuật.

Buổi chiều hôm sau, La Duẩn Hàm đi vào bệnh viện T đại.

Sau mười phút nói chuyện cùng Hứa chủ nhiệm – bác sĩ chủ nhiệm của ông nội, cô mới biết được nguyên lai lúc trước Hứa chủ nhiệm đã từng đề nghị ông nội phẫu thuật, hiện tại cũng giống như thế. Chẳng qua là lần kiểm tra tình vi trước đã muộn hơn một năm, nếu có thể, Hứa chủ nhiệm vẫn hy vọng ông nội có thể đến để kiểm tra lại một lần nữa.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Hứa chủ nhiệm, La Duẩn Hàm tới nhận thuốc ở chỗ bác sĩ, mới lấy ra di động gọi điện thoại cho ông xã nhưng bắt quá di động lại không có ai tiếp nghe.

Anh đang làm việc sao?

Nhưng mà anh nói buổi chiều hôm nay không có xem bệnh chỉ sẽ ngồi ở trong văn phòng xem nghiên cứu báo cáo. Văn phòng của anh nằm ở đâu nhỉ?

Sau khi hỏi vài nhân viên phục vụ, cô nhanh chóng đón thang máy đến lầu 15.

Đi ra khỏi thang máy, nhìn thấy vài nữ y tá mặc đồng phục đi ở phía trước khiến cho cô không khỏi muốn lên tiếng hỏi nhưng khi nghe được lời các cô ấy nói, chân cô không khỏi dừng lại cước bộ.

Giống như cô nghe được các cô ấy đang nhắc tới bác sĩ Tề khoa tim mạch, cô liền biết trong khoa tim mạch chỉ có mình ông xã cô là họ Tề.

“Tôi cảm thấy sau khi bác sĩ Tề kết hôn dường như trở nên ngày càng thành thực kèm theo mị lực nữa.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy, cả người siêu tuần tú, y thuật lại giỏi, hơn nữa lần trước trên tạp chí y học không phải đã có bầu chọn bằng phiếu, bác sĩ Tề cũng trúng cử đạt giải bác sĩ đáng tin cậy nhất sao, quả thực có thể nói là một người đàn ông hoàn mỹ tiêu biểu.”

“Bác sĩ Tề hiện tại đã trở thành bác sĩ nổi tiếng trong bệnh viện chúng ta rồi.”

La Duẩn Hàm khẽ mỉm cười, xem ra ông xã cô thực vĩ đại cũng thực được hoan nghênh.

“Chính là mấy tháng trước bác sĩ Tề vẫn còn độc thân nhưng không nghĩ tới hiện tại đã muốn trở thành người có vợ, hơn nữa bà xã của anh ấy lại lịch không nhỏ đâu là tổng tài của Nhân Anh đó nha.”

“Đúng rồi, bác sĩ Tề kết hôn, vậy còn bác sĩ Phạm Y An nửa năm trước đi thực tập ở Mỹ thì làm sao bây giờ? Không phải cô ta cũng sắp trở về rồi sao? Lúc trước cô ta còn ồn ào nói muốn về sau trở thành Tề phu nhân nữa chứ.”

“Có thể làm sao bây giờ, bác sĩ Tề người ta đã kết hôn rồi, chờ cô ta trở lại thì thời gian cũng đã muộn rồi.”

Phạm Y An? Cô ấy là ai? Vì sao các cô ấy lại nói đối phương là hét muốn trở thành Tề phu nhân? Cô ấy có quan hệ gì với Tề Diệc Vĩ?

La Duẩn Hàm bản thân đang suy tư, đột nhiên lại có người vỗ vai cô khiến cho cô sợ đến mức nhảy lên, quay đầu lại nhìn người đàn ông phía sau, biểu tình kinh ngạc trong nháy mắt lại chuyển sang xấu hổ, là Lương Tín Dân.

“Duẩn Hàm, em làm sao lại có thể ở trong này?” Nhìn thấy cô, trên mặt Lương Tín Dân lộ vẻ kinh hi.

“Nha, tôi đến tìm người.” Vì sao lại gặp Lương Tín Dân ở chỗ này chứ?

“Còn anh thì sao, như thế nào cũng ở trong này?” Nơi này không phải là khu văn phòng sao?

“Anh và một người bạn từ nước ngoài tiến cử một loại thuốc y học cho nên hôm nay muốn đến đây bái phỏng một vị chủ nhiệm.”

Anh lưu luyến si mê nhìn La Duẩn Hàm. Anh thích cô, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô đã rất thích, rõ ràng là một đại tiểu thư vừa là tổng tài tập đoàn nhưng trên người cô lại hoàn toàn không có gì gọi là kiêu ngạo tự mãn hoặc ngạo mạn, hơn nữa khuôn mặt thanh nhiên không trang điểm vẫn rất xinh đẹp khiến cho người ta cảm giác thực thoải mái.

Tuy rằng anh cảm giác được thái độ của cô đối với anh lãnh đạm bao nhiêu nhưng cha anh đã cùng La gia gia có ý làm đám hỏi cho hai nhà, anh cũng vui vẻ mong chuyện này được thực hiện bởi vì anh thật sự rất thích cô.

Nhưng bắt đầu chưa được bao lâu, cô lại cùng một vị bác sĩ tuân ra chuyện xấu lại nói bọn họ đã muốn nữa sống chung, điều này làm cho cha anh luôn si điện giận đến tím mặt, hôm đó buổi chiều anh chợt nghe được cha gọi điện thoại cho La gia gia, nói bọn họ trào cao không dậy nổi cửa hôn sự này, sau đó liền gọn gàng dứt khoát nói cho anh cửa hôn sự này không cần bàn lại, về sau cũng đừng nhắc lại.

Tuy rằng anh thực thích Duẩn Hàm, cũng cho rằng một chút chuyện xấu kia đối với anh mà nói thì không có ảnh hưởng gì, anh căn bản là không cần nhưng công việc trước mắt của anh đều còn phải dựa vào tiền chi viện của cha anh, cho nên mới không thể không buông tha cho, anh cũng không dám nhắc lại chuyện đám hỏi cùng La gia.

Sau đó cha lại sắp xếp xem mắt cho anh, khi cùng đối phương cùng nhau ăn cơm anh ở nhà hàng gặp được Duẩn Hàm và Ưông Tử Thiên, nhưng buổi trưa hôm sau anh và đối phương kia liền chấm dứt.

Mỗi lần đi tiếp đón vị thiên kim tiểu thư của phái đoàn rất lớn kia, anh lúc nào cũng phải chờ đợi cô ta hơn một giờ, chờ đến khi cô ta cảm thấy bản thân vô cùng xinh đẹp mới bằng lòng đi ra ngoài, anh thật sự chịu không nổi. Sau khi gặp lại Duẩn Hàm, anh càng xác định được phụ nữ mình thích là dạng gì, cho nên ngày đó sau khi đưa đối phương về nhà, anh liền không hề lui tới với vị đại tiểu thư kia.

Nếu lúc ấy anh không có buông tha cho vẫn cố ý muốn kết hôn cùng La Duẩn Hàm, cho dù cha anh không đồng ý nhưng ít ra La gia gia sẽ duy trì anh, như vậy hiện tại cô là bà xã của anh.

La Duẩn Hàm không hiểu vì sao Lương Tín Dân lại nhìn thẳng chính mình mà không hề nói gì, điều này làm cho cô thực sự không được tự nhiên cho nên cô liền đánh vỡ yên lặng nói: “Tín Dân, chuyện trước kia tôi thật xin lỗi, hy vọng anh về sau có thể gặp được đối tượng thích hợp với mình hơn.”

“Anh cảm thấy em thực thích hợp với anh.” Lương Tín Dân nhìn cô nói.

A? La Duẩn Hàm kinh ngạc không thôi, nhất thời không biết nói gì.

“Em nhất định không biết, ngày đó xem mắt, lần đầu tiên anh nhìn thấy em đã rất thích em.” Hiện tại cũng giống như vậy.

A? Ánh mắt La Duẩn Hàm mở to hơn, cả người đều hoàn toàn sững sờ, không biết nên nói cái gì.

“Bà xã!”

Nghe được âm thanh quen thuộc, cô nhanh chóng xoay người lại chỉ thấy chồng mình chạy tới bên người cô, bàn tay to vô cùng thân thiết ôm lấy thắt lưng cô sau đó hôn lên mặt cô một cái. Điều này làm cho cô cảm thấy có chút thẹn thùng bởi vì bọn họ rất ít khi thân thiết như thế ở bên ngoài huống chi còn có người bên cạnh.

“Bà xã, em đến tìm anh sao?” Tề Diệc Vĩ đem bà xã xinh đẹp dẫn đến bên người, đưa mắt nhìn người đàn ông biểu tình cứng ngắc.

“Bà xã, vị này là bạn của em sao?”

“Ách.....” La Duẩn Hàm không biết nên giới thiệu như thế nào tuy rằng cô từng cùng anh đề cập qua chuyện xem mắt lúc trước nhưng cuối cùng cũng không thể nói thẳng Lương Tín Dân chính là đối tượng xem mắt trước kia của cô đi? Hơn nữa, anh làm chi lại ôm cô lâu như vậy thân thể hai người đều muốn dán với nhau cùng một chỗ.

Lương Tín Dân không phải không nhìn ra ý tứ trong mắt của người đàn ông trước mắt này, đó là ánh mắt thị uy đương nhiên hành động của anh ta cũng giống như vậy, rõ ràng biểu tình trên mặt ôn hòa nhưng lại làm cho người ta cảm giác áp bách không hiểu, hơn nữa còn vô cùng mãnh liệt.

Anh biết ý tứ của người đàn ông này, La Duẩn Hàm là của anh ta mà chính mình vĩnh viễn không có cơ hội.

“Duẩn Hàm, anh đi trước.” Như là gà trống bị thua, Lương Tín Dân bắt đầu dĩ mất mát rồi đi.

La Duẩn Hàm nhìn theo thân ảnh của anh, chân thành hy vọng anh sẽ tìm được nữ nhân vật chính thuộc về chính mình.

“Nhìn cái gì, hần ta đã muốn đi rồi, đi vào văn phòng của anh.” Tề Diệc Vĩ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của bà xã hướng đến văn phòng của anh mà đi.

Về mặt cô có điểm hoang mang. Giọng điệu ông xã như thế nào nghe qua có điểm lạ, bộ dáng có điểm giận dữ, biểu tình cũng giống như vậy, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu tình tức giận của anh.

Đi vào trong văn phòng có đề chữ “bác sĩ Tề Diệc Vĩ”, cửa vừa mới mở ra một nửa, người đàn ông này liền đưa tay ôm lấy cô, cúi đầu xuống cho cô một nụ hôn thật nóng bỏng nồng nhiệt.

Hôn cho đến khi không còn hít thở nổi, cô thở ra gấp gấp, phát ra âm thanh kháng nghị anh mới chịu buông cô ra.

Mồm hít vào một khẩu khí sâu, La Duẩn Hàm không rõ hôm nay ông xã bị làm sao vậy, bộ dáng vừa rồi dường như đang tức giận hiện tại lại đem cô hôn đến hai chân như nhũn ra, liên tục thở hổn hển.

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng hỏi, anh lại nói chuyện trước.

“Anh không thích ánh mắt Lương Tín Dân nhìn em”

La Duẩn Hàm giật mình. “Anh có biết anh ta là ai không?”

“Hình như hai người đang nói tới xem mắt, anh đoán anh ta chính là đối tượng xem mắt trước kia của em”

Vừa rồi anh đứng ở phía sau, nghe được một ít cuộc đối thoại của bọn họ cho nên mới biết người đàn ông nói chuyện cùng bà xã anh chính là đối tượng xem mắt lúc trước của cô Lương Tín Dân.

Chuyện Duẩn Hàm xem mắt với Lương Tín Dân trước khi kết hôn, anh tuyệt đối không để ý, huống chi anh biết Duẩn Hàm cũng không thích đối phương nhưng vừa rồi nhìn thấy vẻ mặt Lương Tín Dân chẳng những thâm tình nhìn bà xã anh thậm chí cuối cùng còn nói thực thích cô, điều này làm cho anh vô cùng mất hứng.

Tuy rằng hiểu được đối phương chính là đơn phương tình nguyện nhưng loại cảm giác bảo bối quý nhất của mình bị người khác mơ ước vẫn làm cho anh không khỏi nổi giận.

La Duẩn Hàm thật kinh ngạc khi ông xã biết người nói chuyện với cô chính là Lương Tín Dân, như vậy anh vừa rồi là cố ý ở trước mặt đối phương vừa kéo lại vừa ôm hôn cô là vì sao? Nhìn bộ dáng không còn hờn giận nữa của người đàn ông trước mắt, cô nguyên bản nghĩ đến anh chính là đang tức giận nhưng tựa hồ cũng không phải, chẳng lẽ anh là đang..... ghen sao?

Không có khả năng đi? Anh cũng sẽ biết ghen ư?

Nhưng nhìn bộ dạng của anh hiện tại hoàn toàn không còn biểu tình trầm tĩnh ổn trọng giống ngày thường ngược lại còn cau mày, một bộ dáng mất hứng giống như một đứa trẻ bị người khác cướp mất kẹo khiến cho cô có chút giật mình.

“Nhìn anh như vậy làm gì?” Người nào đó vẫn còn đang mất hứng.

“Ông xã, anh..... không phải là đang ghen đi?” Cô không chắc chắn hỏi dù sao anh vẫn luôn thành thực lại hào phóng ôn nhu.

“Đúng vậy, anh chính là đang ghen.” Tề Diệc Vĩ không hề phủ nhận.

“Ông xã.....” Anh thoải mái thừa nhận như vậy, ngược lại càng khiến cho La Duẩn Hàm cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

“Có lẽ em sẽ cảm thấy anh thực nhảm chán lại ăn loại dấm chua ngây thơ này nhưng mà anh không thích Lương Tín Dân dựa vào người em quá gần còn nói rằng anh ta thích em! Anh ta rốt cuộc có biết hay không chúng ta đã muốn kết hôn, em đã trở thành bà xã của anh? Nếu có thể, anh muốn ở trên danh thiếp của em viết ba chữ ‘Tề phu nhân’.”

Nguyên lai anh thật sự đang ghen cho nên vừa rồi mới có thể ở trước mặt Lương Tín Dân thân thiết ôm lấy cô như vậy? Người đàn ông trước mắt này giống như một đứa trẻ nhỏ cáu kỉnh, anh đúng thật là vị bác sĩ Tề hoàn mỹ vĩ đại trong miệng nhóm y tá sao?

Ngày đó mẹ chồng đã nói cho cô nghe, đàn ông ở địa phương bà sẽ đặc biệt kiên trì, có khi tính tình không khác gì một đứa nhỏ nguyên lai là sự thật.

Nhớ tới anh vừa rồi nói muốn ở trên danh thiếp của cô viết ba chữ “Tề phu nhân” khiến cho cô nhin không được bật cười.

Nguyên lai anh cũng sẽ nói ra lời nói đáng yêu như vậy tuy rằng có điểm ngây thơ nhưng bởi vì anh biểu hiện tình cảm bên ngoài quá kém làm cho người ta cảm thấy thực uất ức, thực ngọt ngào, một cỗ hạnh phúc nồng đậm gọn sóng nhất thời ở trong lòng cô nhộn nhạo mở ra.

Đối với anh, cô càng tiến thêm một bước hiểu biết.

Nhìn thấy bà xã nở nụ cười, Tề Diệc Vĩ cũng hiểu được thái độ vừa rồi của chính mình là có điểm ngây thơ.

“Được rồi, anh chính là ngây thơ, em cứ tận lực giễu cợt anh đi.”

La Duẩn Hàm chủ động ôm lấy anh, hôn lên khuôn mặt vẫn còn đang mất hứng của anh, cười đến ngọt ngào.

“Em hiện tại mới biết được anh không thích em nói chuyện cùng Lương Tín Dân, em đáp ứng anh, về sau khi gặp anh ta nhất định sẽ bảo trì khoảng cách rất xa rất xa với anh ta.”

Nhìn đến dung nhan ngọt ngào mỉm cười kia, khuôn mặt cứng ngắt vừa rồi của người đàn ông rốt cục cũng giãn ra.

“Thật sự sẽ bảo trì khoảng cách rất xa rất xa với anh ta?”

Cô cười đến sáng lạn.

“Ừ, ít nhất là mười mét, không, hai mươi mét được chưa hay vẫn là một trăm mét..... Ô –” Lời của cô đã bị đôi môi nóng rực chặn lấy.

La Duẩn Hàm chủ động dựa vào người anh, vươn ra đầu lưỡi cùng chiếc lưỡi ẩm áp trong miệng người đàn ông găt giao triền, không chỉ anh muốn hôn cô, cô cũng muốn hôn anh.

Nụ hôn thâm tình nồng nhiệt giăng co một thời gian cho đến khi bị điện thoại trong văn phòng truyền đến đánh gãy. Tề Diệc Vĩ mới đi qua tiếp nghe điện thoại.

“Viện trưởng. Hiện tại? Hảo, tôi hiện tại liền đi qua.” Anh đóng điện thoại lại,

“Duẩn Hàm, viện trưởng có việc tìm anh, hiện tại anh phải đến phòng viện trưởng còn em thì sao?”

“Em chỉ muốn tới thăm anh một chút, em còn phải trở về công ty nữa.” La Duẩn Hàm nhớ tới có chuyện muốn hỏi anh.

“Diệc Vĩ, em muốn hỏi anh cái kia Phạm –”

“Ừ, em muốn hỏi anh cái gì?”

Nhìn ánh mắt anh chăm chú nhìn chính mình, cô nghĩ đến vừa rồi ông xã thân yêu của cô mới vừa ăn dấm chua Lương Tín Dân chẳng lẽ bây giờ chính mình cũng muốn làm như vậy? La Duẩn Hàm lập tức đánh mất ý niệm trong đầu, cô tuyệt đối tin tưởng tình yêu ông xã đối với cô, việc này hẳn là tin đồn trong bệnh viện, không cần phải để ý cho nên cô nhẹ lắc đầu.

“Không có việc gì, anh cứ đi đến phòng viện trưởng, em cũng phải trở về công ty nữa.”

“Được rồi, bản thân cẩn thận một chút.”

“Dạ.”

Lưu viện trưởng đảm nhiệm chức viện trưởng của bệnh viện T đại đã được nhiều năm vừa nhìn thấy Diệc Vĩ đúng giờ tiến vào, cười đến thực vui vẻ, cũng hướng anh chúc mừng.

“Diệc Vĩ, chúc mừng cậu.” Tề Diệc Vĩ có thể nói trước mắt chính là một thể hệ bác sĩ trẻ tuổi xuất sắc nhất trong bệnh viện, ông thật cao hứng khi Đài Loan cũng có thể bồi dưỡng ra nhân tài vĩ đại như vậy.

Tuy rằng Lưu viện trưởng cười đến thật cao hứng, nhìn ra là có chuyện tốt xảy ra nhưng Tề Diệc Vĩ cũng không hiểu rõ.

“Viện trưởng, ngài chúc mừng cái gì?”

“Đến đây, đây là thư mời tôi mới nhận được dành cho cậu.”

Tiếp nhận tư liệu, chỉ thấy dấu ấn công văn gửi đi chính là của đại học Heidelberg trung tâm nghiên cứu y học ở nước Đức.

“Diệc Vĩ, chúc mừng cậu, cậu được mời trở thành nghiên cứu viên đầu tiên thật sự là đáng chúc mừng, ha ha.”

Từ sau khi đại học Heidelberg ở Đức và bệnh viện Mannheim cùng nhau kết hợp trở thành viện nghiên cứu y học nổi tiếng toàn cầu, đặc biệt chuyên về nghiên cứu nội khoa tim mạch toàn cầu, có thể được mời đến làm nghiên cứu viên đều là nhân tài y học đứng đầu các quốc gia trên thế giới. Lần này nhằm vào nghiên cứu thuốc mới cho bệnh tim, bọn họ đem một tổ nghiên cứu gồm mười người thành một tổ, Tề Diệc Vĩ chính là bác sĩ người Châu Á được mời duy nhất.

“Tôi thấy nên báo thư kí đem tin tức đáng chúc mừng này đưa lên trang web để cho mọi người cùng nhau chia xé tin tức vui vẻ này.”

Sau khi nghe viện trưởng muốn đem tin tức truyền ra ngoài, Tề Diệc Vĩ lập tức ngăn cản. “Viện trưởng, có thể trước không công bố tin tức này ra ngoài được hay không?”

“Cái gì?” Lưu viện trưởng tươi cười nhất thời cứng đờ.

“Vi sao không cần công bố, đây là sự kiện đáng giá để cho mọi người vui vẻ, cũng là vinh quang của bệnh viện chúng ta.”

“Tôi biết đây là việc làm cho mọi người vui vẻ nhưng mà lời mời này tôi phải suy nghĩ thật kĩ một chút.”

Thật sâu nhìn thư mời trên tay, anh mân mân đôi môi, mặc dù im lặng trên mặt không nhìn ra được biểu tình đặc biệt gì nhưng đáy mắt lại chột lóc qua kinh ngạc.

“Suy nghĩ?” Nghe được anh nói muốn suy nghĩ lại, Lưu viện trưởng quả thực không dám tin.

“Diệc Vĩ, cần phải suy nghĩ cái gì chứ? Được vào trung tâm nghiên cứu y học này là giấc mộng của rất nhiều bác sĩ khoa tim mạch, một khi nghiên cứu chế tạo thuốc thành công, cậu thậm chí còn có khả năng đạt được giải thưởng Nobel, cậu có biết không vậy?”

“Tôi biết.” Lúc trước anh cũng đã từng có giấc mộng như vậy. “Bất quá tôi vẫn phải suy nghĩ thật kĩ mới có thể ra quyết định được.”

Trước kia, anh xác thực rất muốn tiến vào trung tâm nghiên cứu này nhưng đây là do lúc trước anh không có ở cùng một chỗ với Duẩn hàm, hiện tại, anh đã không phải là một người, bên người còn có người cần phải che chở cho nên anh phải suy nghĩ thật kĩ.

“Rốt cuộc cậu đang suy nghĩ cái gì vậy? Lúc trước không phải cậu đối với việc nghiên cứu thuốc mới cho bệnh tim rất hứng thú sao, hiện tại cơ hội liền tới vì sao còn phải suy nghĩ? Chẳng lẽ liên quan đến vợ cậu sao? Vậy thì kêu cô ấy cùng cậu đi đến Đức không phải là được rồi sao.”

Ông biết Tề Diệc Vĩ mới kết hôn không được bao lâu, nếu đi đến Đức ít nhất cũng phải hơn ba năm, chắc là thời kì đầu tân hôn nên mới không nỡ chia cách.

“Viện trưởng, tôi thật sự rất muốn suy nghĩ kĩ, bất quá thỉnh ngài tạm thời trước đừng công bố tin tức này được không?”

“Ai..... Được rồi, tôi hy vọng cậu sẽ suy nghĩ kĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tiếng nước ầm ầm vang lên.

Đứng ở dưới vòi sen, Tề Diệc Vĩ tẩy đi mệt mỏi của ngày hôm nay, sau khi tắt nước anh lập tức cầm lấy khăn tắm lau khô đi tóc và người, sau đó mặc vào áo ngủ liền mở cửa phòng tắm đi vào trong phòng.

Nhìn thấy bà xã đang ngồi đọc sách ở trên giường, cô đọc đến nỗi thực chăm chú, anh ngồi xuống bên kia giường người lết qua hỏi: “Em đang đọc cái gì thế?”

“Đây là sách về thiết kế nội thất của Lập Hàn lúc trước cho em mượn, buổi chiều ngày mai anh ấy sẽ đem đồ án thiết kế đến cho em xem, em muốn thuận tiện đem sách trả lại cho anh ấy. Em đã quyết định đi đến hiệu sách mua quyển sách này trở về.”

Bởi vì cảm thấy hứng thú đối với việc thiết kế nội thất cho nên bao gồm nội thất vụn của cửa hàng trẻ em lần trước tạo ra, cô đều xem qua trước đồ án thiết kế.

“Anh nhớ rõ khi còn học đại học, em cũng rất thích xem loại sách này.”

“Ừ, bởi vì em rất thích thiết kế nội thất nhưng ông nội lại không đồng ý cho nên em sửa hệ học thành quản lí xí nghiệp. Nhưng làm sao anh lại biết em thường xem loại sách này?”

Kỳ thật vấn đề này trước khi kết hôn cô đã hỏi qua, cô vẫn rất thích anh nhưng lại không biết nguyên lai anh cũng chú ý đến chính mình.

“Đó là bởi vì khi ở thư viện, anh mỗi lần đi qua bên cạnh em đều thấy em ngoại trừ đọc sách khoa hệ chính quy, trên bàn cũng sẽ để vài bộ sách giống như vậy hơn nữa còn luôn đọc đến thật chăm chú, căn bản là không để ý tới chuyện xung quanh mình.”

Nhớ tới bộ dáng cô lúc ấy còn thật sự chuyên chú, anh mỉm cười nhưng trong chốc lát tươi cười lại tắt đi.

Nên nói sự kiện kia cho cô biết sao?

Từ khi nhận được lời mời từ tuần trước, anh mỗi ngày đều muốn nói đến chuyện này nhưng bà xã làm việc bận rộn nhiều việc, hơn nữa ngay cả khi anh chưa quyết định được nên làm như thế nào thì nói cho cô biết chỉ sợ sẽ làm cho cô càng phiền não thêm.

Có thể đi vào trung tâm nghiên cứu y học nổi danh nghiên cứu thuốc trị bệnh tim là giấc mộng của anh từ trước đến nay nhưng nếu anh đồng ý vậy thì bà xã làm sao bây giờ? Anh biết công tác nghiên cứu như vậy lần đầu vào cũng phải hơn mấy năm.

Đuẩn Hàm có trách nhiệm riêng của mình phải gánh vác, không có khả năng bỏ lại công việc và người thân bên này đi theo anh đến Đức, đương nhiên, anh cũng không có khả năng yêu cầu cô làm như vậy bởi vì anh hiểu được điều này sẽ làm cho cô thực khó xử, thậm chí rất khó vượt qua.

Nhưng mà muốn anh để cô một người ở Đài Loan, anh nhất định sẽ không làm được.

Anh đã từng nói sẽ làm đại thụ của cô, vạn nhất về sau khi cô khổ sở, mệt mỏi, đại thụ của cô cũng không còn ở bên người cô vậy thì cô nên làm cái gì bây giờ? Có thể biết được, cô nhất định sẽ càng bất lực khổ sở chỉ cần nghĩ đến như vậy, trái tim của Tề Diệc Vĩ không khỏi gắt gao thắt lại.

Anh chưa từng nghĩ tới sẽ tách ra với cô nhưng khi đối mặt với giấc mộng đời này của mình, cả hai thứ anh đều không muốn buông tha cho.....

Hơn nữa nếu Đuẩn Hàm biết được anh muốn đi Đức, bọn họ sẽ phải rời xa thật nhiều năm không biết cô sẽ làm như thế nào?

Lần đầu tiên trong cuộc đời có một chuyện khiến cho anh không thể lập tức quyết định được.

Từ nhỏ, anh đều rất rõ ràng chính mình nghĩ muốn cái gì bao gồm kết hôn với Duẩn Hàm, anh cũng chỉ suy nghĩ được 1 phút liền quyết định hướng cô cầu hôn bởi vì anh biết chính mình rất muốn có được cô, muốn cùng cô dắt tay nhau đi đến cả đời.

Nhưng mà giờ phút này, anh lại do dự, quá nhiều cố kỵ làm cho anh không thể dễ dàng hạ quyết định như vậy, tuy rằng hiểu được nên thảo luận chuyện này với cô thật tốt nhưng anh lại thủy chung không có mở miệng.

La Duẩn Hàm phát hiện ông xã lại lâm vào bên trong trầm tư, một tuần qua, khuôn mặt anh đều giống như vậy dường như đang suy nghĩ việc gì đó, chẳng lẽ anh đã xảy ra chuyện gì sao?

Cô đưa tay đặt cuốn sách sang một bên. “Ông xã, anh làm sao vậy, có việc gì sao?”

Cô đưa tay vuốt ve lấy khuôn mặt của anh, có lẽ anh không hề biết biểu tình trên mặt hiện tại của mình có bao nhiêu ngưng trọng, lòng mày đều nhú lại cùng một chỗ.

Tề Diệc Vĩ kéo lấy bàn tay nhỏ bé ôn nhu của cô đặt nọ hôn xuống, “Không có việc gì, anh chỉ là hơi mệt một chút.”

“Thật vậy sao?” Gần đây anh xác thực về nhà trễ hơn so với cô.

“Thật sự, anh không sao, không cần lo lắng cho anh.” Anh lại ôm chặt lấy cô, hôn xuống kiểu nham vì anh mà lộ ra biểu tình lo lắng.

“Như vậy có muốn em giúp anh mát xa giải trừ mệt nhọc không?” Hai đầu gối cô quỳ xuống trên giường, đưa tay muốn giúp anh mát xa bả vai, trước kia đều là do anh giúp cô mát xa hiện tại cô cũng muốn làm như vậy.

“Ông xã, lực đạo như vậy có được không?”

Tề Diệc Vĩ cười gật đầu, “Ừ, không sai, nhưng mà em không phiền sao?”

“Không phiền. Còn phải mát xa ở đùi nữa.” Xoa bóp hai vai của anh một hồi lâu, La Duẩn Hàm đem hai tay chuyển dời đến trên đùi anh.

“Cơ bắp của anh rất cứng nhắc phải thả lỏng một chút, hôm nay em liền phục vụ cho anh.”

Nhìn đến bộ dáng cô còn thật sự giúp anh mát xa, ý cười trên mặt Tề Diệc Vĩ càng thêm sâu sắc tùy ý để cho cô vì anh mà phục vụ. Giờ phút này cô ngồi chồm hổm xuống, đường cong ở thắt lưng tinh tế tốt đẹp, đôi mông nhỏ mượt mà hơi nhếch lên, bộ dạng đáng yêu lại gợi cảm.

“Ông xã, anh.....” Bỗng dừng bàn tay nhỏ bé của La Duẩn Hàm dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng bởi vì qua quần ngủ, cô rất rõ ràng nhìn thấy dục vọng đàn ông đã muốn thức tỉnh.

Tề Diệc Vĩ vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ kia, “Thật có lỗi bởi vì phục vụ của em thật tốt đẹp.” Cô cũng không biết bộ dạng ngược lên nhìn xem của cô có bao nhiêu ngon miệng mê người.

“Anh trước không nên cử động.” Trên mặt cô táo hồng chỉ tăng mà không hề giảm, trong lòng vùng trộm nảy ra một chủ ý.

“Bà xã?” Anh khó hiểu nhìn cô.

“Không phải nói hôm nay để cho em phục vụ anh sao.....” Cô tiếp tục thẹn thùng, tim đập rối loạn nhưng La Duẩn Hàm cố lấy dũng khí, dĩ nhiên đem khuôn mặt nhỏ nhắn hướng đến bộ vị nóng bỏng gắng gượng kia.

Đối với bà xã chủ động phục vụ, Tề Diệc Vĩ có một chút kinh hi không nhỏ, từ trước cho tới nay trong lúc hai người ở trên giường đều là do anh chủ động nhưng lần này bà xã đại nhân lại lần đầu tiên vì anh phục vụ, mặc dù hoàn toàn không có kỹ xảo nhưng cái miệng nhỏ nhắn tinh tế ôn nhu ngậm lấy đã có chút kích thích không giống với lúc trước khiến cho dục vọng của anh càng thêm bùng bùng phần chân to hơn.

Lửa nóng của người đàn ông đã hoàn toàn phấn khởi khiến cho người ta không thể nhìn thẳng, thậm chí ngay cả miệng ngậm vào cũng thực khó khăn.....

“Duẩn Hàm, được rồi.”

Tề Diệc Vĩ kéo cô lên chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia một mảnh ửng hồng, kiều diễm ướt át. Anh nhẹ nhàng chạm vào cánh môi đỏ bồng kia sau đó nhẹ nhàng duyên lấy, đầu lưỡi tiến vào thật sâu hôn lấy đôi môi cô, như đang muốn cho cô biết anh yêu cô sâu đến bao nhiêu, đem tất cả tình cảm từ trước đến nay đều trút xuống nọ hôn tràn ngập nung tình mật ý lại thêm khiêu khích nồng nhiệt, không ngừng mà duyên cuốn giao triền miên, không thể tách rời được.....

Anh ôm cô vào lòng, một cái xoay người liền đem thân hình mềm mại kia đặt ở dưới thân chính mình, vẫn như trước hôn sâu triền miên sau đó một bên đưa tay cởi bỏ quần áo trên người cả hai.

Hai thân hình trần trụi dính sát vào nhau, anh cũng không hề vội vã tiến vào bên trong cơ thể cô mà là hưởng thụ cảm giác kích thích khi da thịt thân mật

chạm nhau, hương thụ làn da mềm mại của cô, bàn tay to lớn lướt phủ lấy thân thể tuyết trắng mềm mại, đôi môi nóng rực cũng từ từ thân dục mỗi một tắc trên người cô.

.....

Tương Lập Hàn cảm đồ án thiết kế của cửa hàng trẻ em vội vàng chạy tới chỗ La Duẩn Hàm, nói thực ra, tuy cô không phải chính quy tốt nghiệp nhưng anh không thể không thừa nhận ánh mắt cô gái nhỏ này thật sự rất tốt.

“Lập Hàn, em cảm thấy đồ án thiết kế anh sửa chữa lúc sau thực hoàn mỹ.”

“A, khó khi đại tổng tài chúng ta lần này cứ nhiên lại khen thưởng anh, ha ha.” Tương Lập Hàn hay nói giỡn nói. Cùng cô hợp tác với nhau khiến cho anh hiểu được cô làm việc không những yêu cầu phải cẩn thận mà còn phải nghiêm túc, tuy rằng đồ án thiết kế này sửa chữa không ít lần nhưng chính anh cũng hiểu được thành phẩm sửa chữa lúc sau xác thực rất tốt.

“Thiết kế hoàn mỹ đương nhiên phải khen thưởng anh chứ.” La Duẩn Hàm cũng nở nụ cười theo.

“Nếu đại tổng tài thưởng thức thiết kế của anh như vậy, vậy thì có muốn giao cho anh thêm vài cái công trình được không? Tốt nhất là lần này có thể làm một công trình thật lớn, ha ha ha.”

“Được, nhưng mà cho dù có chia cho anh thì anh sẽ nhận sao?” La Duẩn Hàm cũng rất nhiều khi vui đùa với anh bởi vì nói chuyện với anh cảm thấy thực nhẹ nhàng vui vẻ. Tuy rằng cô và Tương Lập Hàn quen biết không được bao lâu, số lần gặp mặt cũng không nhiều lắm nhưng không biết vì sao anh lại cho cô một loại cảm giác thực thân thiết tựa như lời Diệc Vĩ nói, giống như là người nhà vậy.

“Em giao cho, anh liền tiếp nhận.” Tương Lập Hàn một bộ dáng thần thiên trả lời như không có gì làm khó được anh.

“Đúng rồi, anh có hay không nghĩ tới mở rộng trụ sở?”

“Đương nhiên là có nhưng trước mắt lượng khách hàng của anh vẫn không đủ, hiện tại nếu mà mở rộng thì chi biết tăng thêm phí tổn gia tăng nhân sự mà thôi cho nên bây giờ không phải là thời điểm tốt. Chờ thêm vài năm nữa đạt được thành tích tốt rồi mới suy nghĩ.”

La Duẩn Hàm thật kinh ngạc bởi vì nhìn về mặt luôn luôn cười hi hi của anh, cô còn nghĩ rằng anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này nhưng kỳ thật theo đồ án thiết kế của anh liền không khó nhìn ra anh là một người có tâm tư kín đáo.

“Đúng rồi, Duẩn Hàm, em có thể kêu cô bạn kia của em đừng có tới trụ sở của anh nữa được không?” Biểu tình Tương Lập Hàn đột nhiên trở nên thực buồn rầu.

“Anh nói là Từ Thiên sao?” Cô ngạc nhiên hô lên một tiếng, đoán nói.

“Đúng, chính là cô ấy, Ưông Từ Thiên. Cô ấy mặc danh kỳ diệu nói muốn làm công ở trụ sở anh, sau khi bị anh từ chối còn nói cái gì có thể trước dùng thử không cần trả tiền sau đó liền chính mình mỗi ngày đến đi làm nhưng mà cô ấy thật sự thực sự rất vụng về, thường xuyên đem trụ sở loạn thành một đồng, anh nhìn cô ấy căn bản là không phải đến làm công mà là đến quấy rối.”

Từ Thiên chạy tới vừa làm vừa thực tập ư? Nhưng cô vẫn chưa nghe cô ấy nhắc tới mà.

Lập Hàn có khả năng không biết Từ Thiên từ nhỏ đã được nuông chiều tuy rằng sau đó bản thân lại chuyển đi ra ngoài ở nhưng nhà trọ nhỏ kia cô dùng để đánh chữ sáng tác kì thật vẫn là do người hầu trong nhà theo định kỳ đến giúp cô ấy quét tước, năng lực làm việc nhà của cô ấy căn bản chính là không có cho nên cô có thể tưởng tượng được Từ Thiên đi làm công ở trụ sở nhất định sẽ làm cho Lập Hàn thực đau đầu.

Chính là người chưa bao giờ đi làm việc cứ nhiên lại chủ động chạy tới làm công, còn không cần trả tiền lương?! Xem ra, Từ Thiên có lẽ so với suy nghĩ của cô còn thích Lập Hàn nhiều hơn.

“Em nghĩ Từ Thiên cô ấy có khả năng là muốn thưởng thức..... tài hoa của anh.” Cô không dám nói thẳng việc Từ Thiên thích anh dù sao loại sự tình này cần phải từ bản thân Từ Thiên nói có vẻ tốt hơn.

“Cô ấy có phải hay không thích anh?” Tương Lập Hàn lại hỏi thẳng.

“Ách, có lẽ có một chút.” La Duẩn Hàm chỉ có thể hàm hồ đáp lại.

“Nếu cô ấy thích anh, em có thể kêu cô ấy hết hy vọng đi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì thời điểm khi anh học đại học liền thích một người con gái tuy rằng trước mắt anh chỉ xem như đơn phương nhưng chỉ cần cô ấy cần đến, anh sẽ đến bên cạnh người cô ấy.”

“Thời điểm đại học anh liền thích đối phương vậy thì vì sao đến bây giờ vẫn còn đơn phương? Chẳng lẽ anh muốn thăm mền, đối phương không biết anh thích cô ấy?” Từ đại học đến bây giờ, ít nhất cũng hơn mười năm.

Tương Lập Hàn cũng không biết vì sao đề tài lại vòng đến trên người anh, hơn nữa còn nói đến vấn đề tình cảm của anh, cảm thấy chuyện có điểm kỳ quái, dù sao việc này ngay cả bọn họ Diệc Vi cũng không biết nhưng nếu muốn nói thì cũng không có chuyện gì cần giấu diếm.

“Anh hiện tại cùng cô ấy chính là bạn tốt bởi vì cô ấy đã có vị hôn phu rồi nhưng hình như người nhà chồng cô ấy tựa hồ rất soi mói cô ấy cho nên đôi lúc cô ấy sẽ đến tìm anh tổ khổ. Thật là, người thiện lương như vậy, đơn giản chỉ là hoàn cảnh gia đình không được tốt sẽ bị xem thường sao? Cho nên anh mới nói anh thực chán ghét kẻ có tiền nhưng em là ngoại lệ, ha ha.”

“Trong nhà vị hôn phu của cô ấy có rất nhiều tiền đi?”

“Đúng vậy, cho nên mới xem thường người nghèo.”

“Nếu cô bạn kia của anh thật sự không chịu nổi thái độ người nhà vị hôn phu đối với cô ấy thì tại sao cô ấy lại không hủy bỏ hôn ước đi?” Thật không hiểu, cô đối với cô gái kia có một chút ác cảm không tốt.

“Cô ấy yêu vị hôn phu của mình.” Tương Lập Hàn bắt đầu đã nói.

La Duẩn Hàm lại tuyệt không cảm thấy người phụ nữ kia thiện lương thậm chí còn cảm thấy đối phương tâm cơ rất nặng, rõ ràng không thích người nhà vị hôn phu có tiền nhưng lại không chịu hủy bỏ hôn ước, về phương diện khác lại tìm đến Lập Hàn tổ khổ..... Cô ta là đang lợi dụng tình cảm Lập Hàn đối với mình phải không?

Tuy rằng còn muốn tiến thêm một bước hỏi cho rõ ràng, cô không hy vọng anh ngây ngốc bị người ta lợi dụng, xem nhẹ hạnh phúc theo đuổi thứ vốn không thuộc về chính mình nhưng đột nhiên thư ký lại thông báo lão tổng tài đến đây, ngay cả Tương Lập Hàn còn chưa kịp rời khỏi văn phòng của cô, ông nội cô đã mở cửa đi vào, Cảnh thúc cũng đi theo ở phía sau.

“Ông nội, sao ông lại đột nhiên đến công ty vậy?” La Duẩn Hàm từ trên bàn công tác hướng đến ông nội mới xuất hiện.

La Dung Tam nhìn thấy cháu gái cũng bắt chập bên cạnh có những người khác liền trực tiếp hỏi: “Ông nghe nói ngân hàng trung tâm thương mại cho vay có vấn đề, là thật sao?”

Cô chần chờ một hồi mới gật đầu. Không nói ra không phải là vì muốn giấu diếm ông nội mà là không muốn lão nhân gia ông lo lắng, cô đang cố gắng tìm phương pháp giải quyết.

“Chuyện lớn xảy ra như vậy sao cháu không nói với ông!” La Dung Tam sinh khí không thôi.

“Ông nội, ông trước đừng nóng giận, cháu đang tìm phương pháp giải quyết.” Cô đành phải trấn an.

“Cháu muốn giải quyết như thế nào đây?” La Dung Tam nhìn cháu gái.

“Cháu.....”

“Lúc trước nếu cháu ngoan ngoãn nghe lời ông gả cho Tín Dân, hiện tại sẽ không xảy ra vấn đề này.”

La Dung Tam đối với chuyện không thể đoán hỏi cùng ngân hàng Đông Tín vẫn như trước canh cánh trong lòng.

Đối mặt với chỉ trích của ông nội, La Duẩn Hàm cũng chỉ có thể không nói gì cúi đầu xuống.

“Ông thấy cháu nên đi ngân hàng Đông Tín xin lỗi với Lương chủ tịch, có lẽ ông ta sẽ đáp ứng đầu tư.”

La Duẩn Hàm kinh ngạc ngẩng đầu lên, không dám tin ông nội lại nói như vậy.

“Ông nội.....”

“Bằng không chẳng lẽ cháu muốn bán đi cổ phần tài chính công ty kia sao?”

“Cháu sẽ không làm như vậy.” Vô luận như thế nào, vận chuyển buôn bán của công ty chính bên này không thể bị ảnh hưởng.

“Vậy thì cháu muốn làm như thế nào đây? Mọi việc sẽ không biến thành cái dạng này!”

Một bên Tương Lập Hàn thật sự nhìn không được.

“Này, ông già, tại sao ông lại mắng cô ấy như vậy chứ, ông không nhìn thấy Duẩn Hàm cũng thực cố gắng suy nghĩ biện pháp giải quyết sao?” Tuổi đã to một bó, con tức giận lại lớn như vậy.

La Dung Tam nhìn người trẻ tuổi trước mắt này, giận dữ hỏi: “Cậu là ai?”

“Tôi là Tương Lập Hàn, người phụ trách thiết kế nội thất của trụ sở Lập Hàn.” Tương Lập Hàn không một chút sợ hãi giới thiệu tên bản thân.

“Ông già, tôi nói với ông, cháu gái của ông so với bất luận kẻ nào đều có năng lực, cũng thực cố gắng làm việc, chẳng qua là một ngân hàng nhỏ

không chịu đầu tư, có nhất thiết phải tức giận lớn như vậy sao?”

“Lập Hàn –” Tuy rằng La Duẩn Hàm thực cảm ơn anh đã giúp cô nói chuyện nhưng cô không muốn làm cho ông nội kích thích.

Nhưng cô còn chưa kịp nói cái gì, La Dung Tam đã giận dữ đến nỗi không thể kiềm chế rống lên, “Xú tiểu tử! Cái gì cũng không hiểu thì đừng ở trong này mạnh miệng nói.”

“Xú lão đầu, ai nói tôi cái gì cũng không hiểu chứ!” Nếu ông già này ngoan cố như vậy, anh cũng không cần khách khí.

“Cậu!” La Dung Tam chán nản la lên.

“Ngân hàng này không đầu tư vậy tìm thương nhân khác đến đầu tư, mặc dù bán cho người ta một chút cổ phần nhưng La gia vẫn là cổ đông lớn nhất cùng với chính sách giải quyết, quyền lực nhất định không có tổn thất quá lớn.” Thật là nực cười, nếu cái gì cũng đều không hiểu, anh như thế nào tranh với người ta chứ.

“Cậu cho là chiêu thương như vậy tốt lắm sao?”

“Không làm thì làm sao có thể biết?! Tóm lại cứ thử xem, chỉ cần thả ra chiêu thương tiếng gió, có tiền kiếm vào còn sợ người ta không đến đầu tư sao?”

La Duẩn Hàm lúc trước không phải không nghĩ tới biện pháp anh đề ra nhưng cô và ông nội đều giống nhau ôm ý tưởng tiêu cực, kỳ thật Lập Hàn nói cũng đúng, không làm thì làm sao mà biết kết quả chiêu thương chứ.

“Ông nội, cháu cảm thấy đề nghị của Lập Hàn có thể sử dụng được.” Cô hiện tại liền quyết định tích cực một chút.

La Dung Tam liếc mắt nhìn Trương Lập Hàn một cái.

“Lời nói của một thiết kế sư nhỏ nhỏ có thể sử dụng được sao?”

“Ông già, tin tôi đi, đây là biện pháp giải quyết tốt nhất. Chủ động phóng ra, ra sức chống lại căn bản là không cần đi xin lỗi để xin người khác giúp đỡ.”

Ông già trước mắt này thật sự là người có tính tình ngoan cố cứng rắn nhất mà anh đã từng gặp qua.

“Xú tiểu tử, không biết trời cao đất rộng, vạn nhất chiêu thương không giống như mong muốn, ngược lại tổn thất càng nhiều, cậu có biện pháp phụ trách sao?” La Dung Tam chất vấn.

Bị ông ta nhanh chóng làm cho tức chết! Trương Lập Hàn bắt gãi đầu, ông già này thật đúng là có biện pháp chọc giận người khác.

“Được rồi, liền nói những lời này cho xú lão đầu ông nghe, tôi sẽ phụ trách chiêu thương! Ông yên tâm, tôi nhất định sẽ làm bọn họ người người đều bỏ tiền đi ra đầu tư!”

Nhìn người phẫn nộ trước mắt này, La Duẩn Hàm thực bất đắc dĩ, cô căn bản không nói được một lời.

“Xú tiểu tử, cậu chỉ có thời gian một tháng.” La Dung Tam tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Được, xú lão đầu, một tháng sau gặp lại, nếu tôi không làm được, từ nay về sau tôi không mang họ Trương.” Trương Lập Hàn cũng nói ra lời lẽ hùng hồn.

La Duẩn Hàm vốn đang muốn cự tuyệt ý tốt của Lập Hàn, cô biết anh chính là đang muốn giúp cô nhưng không nghĩ tới ông nội cư nhiên đồng ý?! Cô thật sự rất kinh ngạc, ông nội lúc làm việc luôn luôn không dám tin nhiệm vụ người khác quá nhiều bao gồm cả đứa cháu gái như cô đây.

Sau khi ông nội rời đi, cô lo lắng nói: “Lập Hàn, anh không nên cùng ông nội em đấu khí.” Cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người dám cùng ông nội cô lớn tiếng nói chuyện như vậy.

“Nếu tôi bại bởi xú lão đầu kia nhất định sẽ nôn đến chết!”

“Nhưng mà anh giúp em bày ra kế chiêu thương đầu tư, chuyện trụ sở anh phải làm sao bây giờ?”

“Em cứ yên tâm, trước mắt bọn anh không có nhận dự án lớn nào, án kiện tiến hành trên tay đều có thiết kế sư khác, sau khi thiết kế sư dưới nhận công tác, anh cũng sẽ quan sát bọn hắn cẩn thận, không có vấn đề gì đâu.”

“Khả năng chiêu thương đầu tư nhất định sẽ có khó khăn.”

“Khó khăn lớn như thế nào anh cũng không sợ, anh từ khi còn nhỏ đã bắt đầu làm công, em biết không, tất cả các công việc cơ hồ việc nào anh cũng đều làm qua, cho nên không có vấn đề gì đâu.” Anh vỗ vỗ ngực, mười phần tin tưởng nói.

Nghe qua dường như anh từ nhỏ đã phải làm việc vất vả, lần trước nghe nói gia đình anh là mồ côi cha nhưng biểu hiện “anh dũng” vừa rồi của anh làm cho cô thật khâm phục.

Tuy rằng cô không biết ông nội vì sao lại đồng ý nhưng có thể hay không là vì anh không hề giống như cô, cảm thấy anh ấy thật đáng tin cậy?!

“Lão gia, ngài không có việc gì đi?”

Sau khi lên xe, Cảnh thúc lo lắng hỏi, vừa rồi lão gia phát hỏa thật lớn, kia không biết là từ đâu toát ra một người trẻ tuổi, cư nhiên không úy kỵ lão gia còn dám cùng ông nói chuyện lớn nhỏ nữa.

“Ta không sao.” Ánh mắt La Dung Tam trầm đến run sợ.

“Lão gia, người trẻ tuổi kia thật đúng là làm cho tôi đại giới mở mắt, cảm giác giống như khi ngài còn trẻ vậy.”

Ông nghĩ đến chỉ có lão gia mới có quyết đoán mạnh mẽ như vậy, không nghĩ tới vừa rồi trên người thẳng nhóc kia lại cũng thấy được, ngay cả một cổ khí thế không chịu thua kia cũng rất giống.

“Phải không? Rất giống ta khi còn trẻ ư?”

“Đạ.” Như là không bao giờ có chuyện không làm được vậy, mặc kệ như thế nào nhất định phải làm cho bằng được, cho dù gặp phải khó khăn cũng tuyệt đối sẽ nghĩ biện pháp giải quyết. Lão gia chính là như vậy, đối phương cũng làm cho người ta cảm thấy loại cảm giác này.

La Dung Tam nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lóe lên hưng phấn.

Ông hiểu được lời A Cảnh nói. Có lẽ chính là bởi vì cảm thấy tiểu tử kia cùng thời điểm chính mình khi còn trẻ rất giống, ở trên người cậu ta thấy được chính mình cho nên ông mới chịu đồng ý để cho cậu ta thử xem.

“Lão gia, ngài cảm thấy Trương tiên sinh có thể làm được sao?”

“Ông không có nghe cậu ta nói sao, làm không được cậu ta sẽ không mang họ Trương.”

Ân..... Cảm giác được lão gia tựa hồ thực chờ mong, bộ dáng cũng cho rằng cậu ta nhất định sẽ hoàn thành được a.....

Không biết có phải hay không bởi vì ông nội vừa mới đến công ty khiến cho La Duẩn Hàm lập tức cảm thấy áp lực rất lớn, bụng bỗng nhiên không được thoải mái có điểm muốn nôn.

Ác! Lại muốn ói ra.....

Cô không thể không đứng dậy đi đến toilet, lại cái gì cũng không nôn được.

Nữ thư ký thấy sắc mặt tổng tài tái nhợt liền nhanh chóng lo lắng đi theo vào toilet.

“Tổng tài, ngài không có chuyện gì chứ?”

“Tôi, tôi không sao, chỉ là ói ra có điểm chua một chút.”

La Duẩn Hàm rút khăn giấy ra lau tay.

“Phiền toái cô giúp tôi đi mua một chút thuốc, bằng không tôi sợ cả buổi chiều hôm nay đều không thoải mái.”

“Mua thuốc?”

“Có vấn đề gì sao? Không phải lúc trước cô từng giúp tôi nhiều lần đi mua thuốc sao.” Đôi lúc công việc của cô áp lực quá lớn, bụng cũng sẽ không thoải mái như vậy.

“Cái kia.....” Nữ thư ký muốn nói lại thôi.

“Ừ?”

“Tổng tài, cái kia..... Tôi cảm thấy ngài hẳn là đi bệnh viện kiểm tra đi.” Nữ thư ký vốn đang có chút chần chờ nhưng cuối cùng vẫn nói ra.

“Không cần chuyện nhỏ xé ra to, chỉ là bụng của tôi có điểm không thoải mái mà thôi, lúc trước không phải tôi thường bị như vậy sao?” La Duẩn Hàm lơ đãng.

“Tổng tài, trước kia là trước kia, bây giờ không giống như vậy.”

“Làm sao không giống chứ?”

“Bởi vì hiện tại ngài đã kết hôn cho nên mới có thể mang thai, tôi cũng không chắc chắn lắm.” Nữ thư ký đã có hai đứa con cho nên cô cảm thấy tình trạng bệnh tổng tài rất có thể là mang thai.

“Cô nói mang thai?” La Duẩn Hàm sững sờ lặp lại lời của cô.

“Đúng vậy, tôi lúc đầu mang thai cũng thường muốn nôn. Tổng tài, thời gian hành kinh lần trước của cô là khi nào?”

“Là khi nào? Tôi cũng không biết bởi vì thời gian hành kinh của tôi luôn luôn không đúng ngày.” Bị thư ký nhắc cho tỉnh táo, La Duẩn Hàm cũng có chút không xác định.

“Như vậy cô hẳn là nên đi bệnh viện kiểm tra đi, nếu không phải mang thai thì có thể nhờ bác sĩ giúp cô lấy một ít thuốc.”

Cô thật sự mang thai sao?

Chỉ cần nghĩ đến bản thân có khả năng mang thai, La Duẩn Hàm không hiểu vì sao lại cảm thấy khẩn trương bởi vì cô vẫn còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý mang thai, chuyện công ty cần xử lý còn rất nhiều, hiện tại cô căn bản không rảnh để mang thai.

Không, nhất định không phải mang thai bởi vì cô và Diệc Vĩ đều có tránh thai, cô là không có khả năng mang thai.

La Duẩn Hàm hít một khẩu khí thật sâu bảo chính mình không nên khẩn trương quá, cô quyết định đi bệnh viện kiểm tra xác định một chút.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

“Tề phu nhân, xin chúc mừng cô, cô đã mang thai được ba tuần rồi.”

Ngồi trên ghế ở hành lang bệnh viện, vẻ mặt La Duẩn Hàm vừa kinh ngạc vừa giật mình lại sững sốt, đầu óc cô đều trống rỗng.

Cô mang thai, cô thật sự mang thai! Nhưng mà bọn họ không phải vẫn luôn tránh thai sao, vì sao cô lại có thể mang thai chứ?

Nên làm cái gì bây giờ mới tốt đây?

Đừng nói đến cô còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt để mang thai, hiện tại thời gian cũng không thích hợp tuy rằng Lập Hàn nói muốn phụ trách công tác chiêu thương nhưng không thể toàn bộ đều quảng cho anh ấy làm được dù sao đây cũng là trách nhiệm của cô.

Trừ việc đó ra, cô cũng không biết chính mình có thể làm một người mẹ tốt hay không.

Luôn luôn cãi nhau là ấn tượng của cô đối với cha mẹ, mẹ cô rất ít khi ôm lấy cô, sau đó bởi vì bà biết chồng mình không thể toàn tâm toàn ý yêu bà cho nên khiến cho bà vô cùng không cam tâm tình nguyện cùng tức giận, có khi thậm chí ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn cô.

Đột nhiên, La Duẩn Hàm cảm thấy trong lòng xuất hiện một trận khủng hoảng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, thân mình hơi run nhẹ. Cô có thể hay không giống như mẹ cô cảm thấy đứa bé đến thời điểm không thích hợp sau đó không thể yêu thương nó thì sao?

Cho dù tình cảm của cô và ba ba đứa bé rất tốt nhưng nếu đứa bé đến thời điểm không thích hợp chẳng lẽ cô sẽ không muốn đứa bé này sao? Không, như vậy thì rất đáng sợ.

Ba ba đứa bé..... Đúng rồi, cô nên gọi điện thoại cho Diệc Vĩ, anh nhất định sẽ nói cho cô nên làm như thế nào mới tốt.

Khi nào thì cô trở nên ỷ lại vào ông xã như thế?

La Duẩn Hàm lấy ra di động nhưng cuối cùng lại không có gọi điện thoại. Nếu bây giờ anh vẫn còn đang làm việc, ở trong phòng giải phẫu thì sao? Bởi vì cô không có nói cho anh biết hôm nay cô sẽ đến bệnh viện.

Nhưng mà giờ này phút này, cô thật sự rất muốn gặp anh.

Cuối cùng, cô hạ quyết định đi đến phòng làm việc tìm anh, nếu mà anh không có ở đó, cô có thể sẽ chờ anh một chút.

La Duẩn Hàm xác định xong chủ ý liền lập tức đi vào văn phòng của chồng mình, cô phát hiện thấy cửa đang đóng lại. Thật tốt quá, hẳn là anh vẫn còn ở bên trong, cô cao hứng tiêu sái định tiến vào.

“Tề Diệc Vĩ, anh thật sự hơi quá đáng!”

Tay muốn đẩy cửa ra trong nháy mắt cứng đờ lại, đó là âm thanh của phụ nữ chẳng lẽ trong văn phòng của anh có người khác ư?

“Phạm Y An, em lại làm sao vậy, không phải vừa mới trở về sao?” Ngừ khí người đàn ông có chút bất đắc dĩ.

Phạm Y An? Cô như thế nào giống như đã nghe qua cái tên này.....a, cô nhớ ra rồi! Lúc trước khi đến bệnh viện, cô đã từng nghe qua nhóm y tá nhắc đến cái tên này.

Giờ phút này người phụ nữ ở trong văn phòng ông xã chính là Phạm Y An sao? Tuy rằng cô đã từng muốn hỏi Diệc Vĩ rằng Phạm Y An là ai nhưng mà lại cảm thấy dạng chất vấn này hình như không tín nhiệm anh cho lắm, cho nên cô liền từ bỏ nhưng không nghĩ tới cô ta hiện tại thế nhưng lại xuất hiện.

“Anh cứ nhiên hỏi em làm sao vậy, anh không phải đã nói sẽ chịu trách cả đời với em sao?”

“Em lại nói đến việc này! Lời nói tám trăm năm trước, anh đã sớm quên rồi.”

“Em mặc kệ, em nhất định muốn anh phải chịu trách nhiệm!” Đối với điểm ấy, người phụ nữ này thực kiên trì.

“Y An, em đừng náo loạn.”

“Anh lại còn nói em nháo sao? Ô..... là anh sống quá tốt cứ nhiên thừa dịp lúc người ta đến Mỹ lên lút kết hôn, em muốn đi tìm Tề mẹ tổ khổ.”

“Em đủ rồi nha.” Ngừ khí người đàn ông đã muốn từ bất đắc dĩ chuyển sang không kiên nhẫn.

“Em mặc kệ, buổi tối hôm nay anh phải đem bà xã anh kêu đi ra, biết không?”

“Được rồi.” Đối với yêu cầu này, người đàn ông thật sáng khoái đồng ý.

La Duẩn Hàm nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, trong đầu liền vang lên tiếng ầm ầm. Trước kia Diệc Vĩ và Phạm Y An là một đôi tình nhân sao?

Anh không phải đã nói là sẽ chịu trách nhiệm cả đời đối với em sao?

Em lại nói đến việc này! Lời tám trăm năm trước anh sớm đã quên rồi.

Em mặc kệ, em nhất định muốn anh phải chịu trách nhiệm!

Diệc Vĩ trước kia từng nói qua sẽ chịu trách nhiệm cả đời với cô ta sao? Mà hiện tại cô ấy trở về từ nước Mỹ lại tìm anh chịu trách nhiệm? Hơn nữa cô ấy hình như rất quen thuộc với mẹ chồng.....

Đến tận cùng có chuyện gì đã xảy ra vậy?

Ông xã cô lại còn nói sẽ chịu trách nhiệm với người phụ nữ khác, vậy còn cô thì sao?

Bởi vì thật sự quá mức khiếp sợ, La Duẩn Hàm cảm thấy chính mình rốt cuộc không thể tiếp tục nghe được nữa, chỉ sợ nghe thêm một câu nữa, cô sẽ hỏng mất thôi.

Nghe cuộc đối thoại của bọn họ giống như là của một đôi tình nhân nhưng mà cô chưa từng nghe anh nói có bạn gái..... không đúng, tuy rằng Từ Thiên đã từng thay cô hỏi thăm nhưng cái kia cũng không đại biểu rằng anh vốn thật sự không có mà khi bọn họ kết giao cô cũng không có hỏi qua, hiện tại nghĩ đến, anh xuất sắc vĩ đại như vậy làm sao bên người có thể không có bạn gái chứ?

Như vậy..... cô là người thứ ba chen vào bọn họ sao?

Tại sao có thể như vậy chứ, cô vẫn nghĩ đến anh luôn thuộc về một mình cô.....

La Duẩn Hàm cảm thấy cả trái tim giống như bị đào rỗng, cơ hồ sắp không thở nổi.

Hiện tại Phạm Y An đã trở lại, bọn họ ba người nên làm cái gì bây giờ? Còn có đứa bé của cô.....

Nghĩ đến đứa bé, La Duẩn Hàm vuốt ve bụng của mình, hốc mắt nhất thời đỏ lên.

Quan hệ tam giác khẳng định sẽ có người bị thương tổn, cha mẹ cô và mối tình đầu của cha cô không phải là ví dụ tốt nhất sao? Mỗi ngày đều khác nhau, cuối cùng còn trẻ tuổi như vậy liền rời khỏi nhân thế.....

Cô nên làm như thế nào đây?

Nhớ tới lời Phạm Y An nói muốn buổi tối gặp cô mà Diệc Vĩ cũng đồng ý rồi, cho nên buổi tối cô thật sự sẽ cùng với đối phương gặp mặt sao?

Không!

Cô theo bản năng kháng cự, không muốn cùng tình địch gặp mặt.

Ngay gốc đi đến trước thang máy, cô run run ấn phím thang máy xuống lầu.

Đành! Một tiếng, cửa vừa mở ra, La Duẩn Hàm lo sợ không yên cúi đầu đi vào bên trong thang máy, đầu còn vang lên tiếng ầm ầm rung động, hoàn toàn không nghe thấy người từ trong thang máy đi ra kêu cô.

“Chị dâu?!”

Tề Diệc Phàm hô lên nhưng La Duẩn Hàm cũng không có phản ứng, cho đến khi cửa thang máy đóng lại bắt đầu đi xuống dưới.

Chuyện gì đã xảy ra vậy, chị dâu không nghe thấy cậu gọi tên chị ấy sao?

Tề Diệc Phàm cảm thấy buồn bực, sau khi nhìn thang máy đi xuống liền hướng đến văn phòng của anh trai mình.

Đi ra khỏi bệnh viện, La Duẩn Hàm máy móc tính gọi điện thoại về cho công ty, nói rằng cô không đi làm được bởi vì hiện tại tâm tình cô thực hỗn loạn, cho dù trở về công ty cũng làm không được chuyện gì.

Giờ này phút này, Từ Thiên hân là đang làm công ở trụ sở của Lập Hàn, cô không có cách nào lại đi quấy rầy nhưng mà cô còn có thể đi nơi nào đây?

Kính ngạc nhìn bầu trời xanh không một đám mây, trong lòng cô loạn thành một đoàn.

“Y An, em chào hỏi cũng nháo đủ rồi, có thể trở về văn phòng của em.” Trên mặt Tề Diệc Vĩ tràn ngập bất đắc dĩ.

Phạm Y An không để ý đến lệnh đuổi khách của anh.

“Không thấy lâu như vậy, làm chi lại vội vã đuổi người như vậy? Hơn nữa anh thật sự không có suy nghĩ nha, cứ nhiên thừa dịp lúc em đi thực tập ở Mỹ liền vụng trộm kết hôn, thật sự là rất khoa trương.”

“Tôi hôm nay anh sẽ cùng bà xã anh mời em ăn cơm.” Tề Diệc Vĩ đành phải hứa hẹn nói.

“Cái này không phải tốt lắm sao.”

Thời điểm trung học cô liền cùng toàn bộ gia đình chuyển đến trên lầu, có thể nói là cùng anh em Tề gia cùng nhau lớn lên thanh mai trúc mã, vô cùng thân thiết. Vì nguyên nhân như thế cho nên khi phát hiện có người thừa dịp cô đi Mỹ thực tập vụng trộm kết hôn, mới có thể khiến cho cô vô cùng tức giận cái tên không có nghĩa khí kia.

“Nói thực ra, em còn thật sự muốn trông thấy bà xã anh. Từ nhỏ đến lớn, mấy cô gái đã từng bị anh từ chối cho dù tọa bất mãn Đông Kinh cự đàn, cũng nhất định tọa mãn Đài Bắc tiểu cự đàn, vì sao anh lại lựa chọn cô ấy?”

Hơn nữa nghe nói bọn họ mới kết giao được một tháng liền quyết định kết hôn khiến cho cô thật sự rất ngạc nhiên.

Từ trước kia Y An nói chuyện cũng rất khoa trương, rất giống người nào đó.

“Anh rất sớm trước kia liền quen biết cô ấy.” Tề Diệc Vĩ cười khẽ nói.

“Rất sớm trước kia liền quen biết? Sớm bao lâu? So với thanh mai trúc mã như em còn sớm hơn sao?”

“Đúng, còn muốn sớm hơn.”

“Nghe nha, thì ra là thế, trách không được trước kia tất cả các cô gái thích anh đều vấp phải trắc trở nhưng vì sao cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe anh nói qua?”

“Về sau khi rảnh nói tiếp.” Đó là một chuyện xưa rất dài.

“Đúng rồi, em về nước sớm hơn một ngày có nói cho Diệc Phàm chưa?”

“Có a, vừa rồi trước khi đến bệnh viện em đã gọi điện thoại cho cậu ta rồi.” Phạm Y An vừa mới nói xong, cửa ban công liền bị đẩy ra, cô vừa nhìn thấy người đàn ông đi vào liền lập tức cao hứng xông lên ôm lấy cậu ta trước, “Thân ái, em rất nhớ anh nha.” Cô nhiệt tình hôn lấy bạn trai, chụt!

Tề Diệc Phàm ôm lấy bạn gái âu yếm, sau khi hôn bạn gái xong, cậu liền xoay người lại, ôm – lấy!

“An An, nhớ em muốn chết.”

“Phàm Phàm, em cũng vậy, nhớ anh muốn chết.”

Chụt! Chụt! Chụt! Trong nháy mắt hai người như biến thành trẻ sinh đôi kết hợp, miệng với miệng hôn nhau mãnh liệt vài cái.

Tề Diệc Vĩ dờ khóc dờ cười nhìn bọn họ. Hai người kia rốt cuộc có biết hay không bên cạnh còn có người a? Thật sự là rất khoa trương! Bất quá anh cũng quen rồi, khi bọn họ còn học đại học đã chính thức hướng người nhà tuyên bố kết giao, cảnh tượng như vậy anh thường xuyên nhìn thấy, đã sớm

thấy nhưng không thể trách được.

Chính là anh không khỏi có chút lo lắng, hai người kia mặc kệ là cá tính hay là nói chuyện đều vô cùng khoa trương, về sau con của bọn họ cũng sẽ như thế sao?

Sau khi hai người thân thiết xong, Phạm Y An vẫn ôm chặt bạn trai, trước kia cô thường la hét về sau phải làm Tề phu nhân, mọi người đều nghĩ đến người cô chỉ là Tề Diệc Vĩ nhưng kỳ thật chính là vị bác sĩ Tề nhỏ này, ha ha.

“Đúng rồi, anh hai, chị dâu bị làm sao vậy sao?” Tề Diệc Phàm đột nhiên nhớ tới chuyện chị dâu có chút không thích hợp.

“Cái gì làm sao vậy?”

“Vừa rồi em nhìn thấy chị ấy đi vào bên trong thang máy nhưng mà khi em gọi, chị ấy đều không phản ứng, em còn nghĩ đến anh và chị dâu sẽ không nên là cãi nhau chứ?”

“Em nói là em gặp phải chị dâu?” Tề Diệc Vĩ cũng thực kinh ngạc, lúc này Duẩn Hàm hẳn là đang làm việc ở công ty mới đúng.

“Đúng rồi, gặp gỡ ngay tại thang máy, chẳng lẽ chị ấy không có tới tìm anh ư?” Tề Diệc Phàm cảm thấy kì lạ.

Lúc này, bác sĩ Đinh ở khoa phụ sản có giao tình rất tốt với Tề Diệc Vĩ gọi điện thoại hướng anh nói chúc mừng.

“Chúc mừng?” Tề Diệc Vĩ không hiểu làm sao.

“Ai nha, thật có lỗi, anh còn chưa biết sao? Chẳng lẽ vợ anh còn chưa nói cho anh nghe?” Ai cũng đều biết La Duẩn Hàm chính là phu nhân của Tề Diệc Vĩ.

“Nói cái gì?”

“Diệc Vĩ, xin chúc mừng anh, vợ của anh vừa mới đến làm kiểm tra, cô ấy đã mang thai.”

“Vợ của tôi mang thai?”

“Đúng, tôi nghĩ cô ấy có thể là muốn cho anh một kinh hỉ, tôi lại nói trước phá vỡ rồi, thật có lỗi!”

Vốn là bác sĩ không thể lộ ra tư liệu của bệnh nhân nhưng anh và Diệc Vĩ là bạn tốt, hơn nữa đây là sự kiện khiến cho người ta vui mừng cho nên anh mới gọi điện thoại đến chúc mừng.

Tề Diệc Vĩ hướng bạn tốt nói lời cảm tạ liền tắt điện thoại, anh thực kinh ngạc, lập tức gọi điện thoại cho vợ mình nhưng không có ai nghe máy.

“Anh hai, chị dâu mang thai sao? Như vậy vừa rồi chị ấy muốn đi lên nói chuyện này cho anh sao?” Tề Diệc Phàm đoán nói.

“Nhưng mà anh không có nhìn thấy cô ấy.” Nếu chuyện là như thế này, Duẩn Hàm càng không thể không đến tìm anh.

“Đúng, em vẫn ở ngay tại nơi này, em cũng không có nhìn thấy.” Phạm Y An phụ họa.

“Kì lạ, rõ ràng chị dâu có lên đây, vì sao các người đều không nhìn thấy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì ư?”

“Em nói xảy ra chuyện gì?” Tề Diệc Vĩ khản trương hỏi.

“Em cũng không biết, em chỉ biết bộ dáng chị dâu lúc đó biểu tình vẻ mặt thoát nhìn như bị đả kích, cả người sắc mặt tái nhợt hơn nữa còn bất an.” Tề Diệc Phàm hồi tưởng lại.

“Vì sao hiện tại em mới nói?!” Tề Diệc Vĩ mau bị em trai làm cho tức chết rồi.

“Chẳng lẽ cô ấy đến đây sau đó ở cửa nghe được Y An nói đùa?”

“A?” Phạm Y An mở lớn miệng, biểu tình vẻ mặt hốt hoảng.

“Phạm Y An, nếu vợ anh và đứa bé xảy ra chuyện gì, anh sẽ không tha thứ cho em!”

Tề Diệc Vĩ càng nghĩ càng lo lắng, nói xong liền lập tức bước nhanh đi ra văn phòng.

Tề Diệc Phàm vẻ mặt mặc danh kỳ diệu hỏi bạn gái.

”An An, em lại nói cái gì vậy?”

“Không phải chúng ta thường nói đùa sao, như là muốn anh trai anh chịu trách nhiệm đối với vết sẹo trên trán em -”

Trước kia khi cô cùng anh em Tề gia đi đánh bóng rổ, không cẩn thận bị Tề Diệc Vĩ truyền quả bóng đến mà té ngã đương nhiên bị xước da đổ máu, lúc ấy cô khóc lóc nói nếu như bị lưu lại vết sẹo thì nên làm cái gì bây giờ, Tề Diệc Vĩ nói về sau sẽ chịu trách nhiệm đi chỉnh hình sửa sắc đẹp cho cô mà Tề Diệc Phàm lại nói sẽ cưới cô, mặc kệ cô trở nên xấu như thế nào cậu ta cũng đều muốn kết hôn với cô, cho nên cô mới có thể yêu Tề Diệc Phàm.

“Phàm Phàm, thực xin lỗi, em thật sự không phải cố ý muốn nói những lời này cho chị dâu anh nghe được.”

“Rõng, em thật là muốn nói giỡn cũng phải nhìn trường hợp một chút chứ, lần này anh trai anh thật sự rất tức giận,” Những lời sau không cần nói ra, Tề Diệc Phàm cũng biết là cái gì.

“Em chỉ là hay nói giỡn làm sao mà biết được chị dâu anh lại vừa vặn đi tìm Diệc Vĩ đâu. Phàm Phàm, hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Bộ đáng Diệc Vĩ vừa rồi thoát nhìn thực giận dữ, nếu xảy ra chuyện gì, em khẳng định sẽ bị anh ấy giết chết.”

“VẬY thì còn đứng đó làm gì nữa, nhanh chóng giúp anh tìm chị dâu đi!”

Thư ký nói tổng tài không có trở về công ty, Cảnh thúc cũng nói tiểu thư không có trở về, Uông Tử Thiên cũng thực khẩn trương hỏi anh Duẩn Hàm đã xảy ra chuyện gì –

Như vậy rốt cuộc Duẩn Hàm đi nơi nào chứ?

Tề Diệc Vĩ nắm chặt hai tay, tâm tình không yên bất an, cô bây giờ đang ở đâu chứ?

Người có thể liên lạc được, anh cơ hồ toàn bộ đều gọi điện hỏi nhưng không có ai biết cô đang ở nơi nào. Người phụ nữa kia! Nghe thấy cuộc nói chuyện của anh và Phạm Y An, vì sao cô lại không tiến vào chất vấn hỏi cho rõ ràng chứ?

Chỉ cần nghĩ đến cô có khả năng một người tránh ở nơi nào đó vụng trộm khổ sở khóc, anh liền đau lòng không thôi, anh nhất định sẽ lập tức tìm được cô.

Trời sắp tối rồi, Tề Diệc Vĩ đã muốn tìm hơn hai tiếng đồng hồ.

Di động anh nắm trong tay đột nhiên vang lên, là Diệc Phàm.

“Này, Diệc Phàm, chị dâu em trở về rồi sao?”

Anh nhờ bọn người Diệc Phàm trước mắt đi đến nhà trọ của anh và Duẩn Hàm chờ, nếu Duẩn Hàm có trở về thì lập tức gọi điện thoại thông báo cho anh, đương nhiên những người khác cũng vậy, nếu biết Duẩn Hàm ở nơi nào nhất định phải lập tức nói cho anh.

“Không có.” Tề Diệc Phàm rầu rĩ trả lời.

“Vậy em gọi tới làm gì?” Tim không thấy người, trong lòng khủng hoảng khiến cho Tề Diệc Vĩ hỗn hển phát hỏa, khẩu khí rất cáu gắt hỏi.

“Anh hai, em là muốn nói chị dâu có thể hay không là ngồi ở quán cà phê nào đó, một mình suy nghĩ sự tình, hẳn là tối nay sẽ trở về……”

Tề Diệc Vĩ không có nghe lời em trai nói xong liền tắt máy, sau đó anh liền gọi điện cho Uông Tử Thiên.

“Tề Diệc Vĩ, anh tìm được Duẩn Hàm sao?”

“Còn chưa có.”

“Hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Duẩn Hàm lại không tìm thấy được?”

“Cái này chờ tôi tìm được cô ấy rồi nói lại với cô sau. Đúng rồi, Tử Thiên, tôi hỏi cô một chút, mỗi khi Duẩn Hàm tâm tình không vui sẽ đi đến quán cà phê hay địa phương linh tinh nào đó không?”

“Sẽ không, Duẩn Hàm cô ấy rất sợ bị người ta nhận ra chỉ tỏ cho nên cô ấy rất ít khi đi đến quán cà phê đều là đi nhà hàng hay khách sạn.”

“Phải không? Vậy thì khi tâm tình cô ấy không vui sẽ có đi nơi nào không?”

“Trước kia tâm tình cô ấy không vui đều tới tìm tôi, cho nên tôi cũng không nghĩ ra cô ấy rốt cuộc đi đến nơi nào. Tề Diệc Vĩ, rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi tìm cô ấy trước sẽ nói với cô sau.”

Lại đóng điện thoại lại, tâm tình Tề Diệc Vĩ nhanh chóng phập phồng.

Rốt cuộc Duẩn Hàm là chạy đi nơi nào? Vì sao lại tắt máy?

Đột nhiên, anh nhớ tới một chỗ.

Đúng rồi! Cô ấy có thể sẽ ở nơi đó.....

Khởi động xe, anh hoà tốc đi đến địa phương kia.

Đó là nơi anh và cô lần đầu gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

La Duẩn Hàm ngồi ở dưới một gốc cây đại thụ, cô nhìn ánh mặt trời đang từ từ lặn xuống.

Trước đây cha cô thường mang cô đến công viên này để tản bộ, tuy rằng tình cảm giữa ông và mẹ cô không được tốt cho lắm nhưng cha vẫn rất yêu thương cô.

Cô và cha thường xuyên cùng nhau ngồi ở dưới cây đại thụ này, chính là ông luôn nhìn mặt trời thật lâu, trước kia cô không hiểu nhưng hiện tại cô đại khái cũng hiểu được, cha cô chính là đang tưởng niệm mối tình đầu của ông.

Ngay lúc đó cô thật cao hứng khi có thể cùng cha ngồi ở chỗ này, nhìn bầu trời mây trôi còn có thể xem tịch dương, bởi vì một giây kia thực bình tĩnh và im lặng, nó cũng là chuyện vui vẻ nhất trong trí nhớ thời thơ ấu của cô.

Cũng bởi vì sau khi cha mẹ qua đời, chỉ cần tâm tình cô không vui hoặc thành tích học tập ở trường học bị điểm kém, cô sẽ liền chạy tới nơi này ngồi ở dưới gốc cây đại thụ, cảm giác như là cha cô vẫn ngồi ở bên cạnh khiến cho cô không hề cảm thấy cô đơn, khổ sở sẽ từ từ tan biến.

Nhìn đại thụ bên cạnh, cô lại nhớ đã từng có một người con trai nói sẽ làm đại thụ của cô. Hiện tại, đại thụ của cô vẫn là một mình cô sao? Nước mắt không tự giác rơi xuống nhưng khi phát hiện có người đi qua, cô liền lập tức lau đi nước mắt.

Khi cô tỏ tình với Diệc Vĩ, cô chính là thực đơn thuần muốn nói cho anh biết cô thích anh mà thôi cũng không hề nghĩ tới anh sẽ kết giao cùng cô, càng không nghĩ tới chính mình lại trở thành người thừa ba.

Nhớ tới lời nhóm y tá nói lúc trước, Phạm Y An từng nói qua về sau cô ấy nhất định phải làm Tê phu nhân, cô thật sự không hiểu nếu Diệc Vĩ đã có đối tượng phải chịu trách nhiệm cả đời thì vì sao anh lại chủ động cầu hôn cô chứ?

Cô không biết cũng không nghĩ ra, một mình cô ngồi ở dưới chỗ này một hồi lâu nhưng đầu vẫn thực hỗn loạn, tâm tình cũng giống như vậy.

Bất quá cô cũng biết mình không thể ngồi ở chỗ này mãi được cho dù cô không muốn đổi mặt nhưng cô cũng không có biện pháp trốn tránh cả đời.

Đột nhiên cô nhớ tới, bản thân cũng không phải chỉ có một người. Vuốt ve bụng, chính là cục cưng trong bụng không phải đang ở cùng cô sao? Nghĩ đến đây, hốc mắt cô lại một lần nữa nổi lên nước mắt.

Thật là kì diệu, lúc trước cô còn cảm thấy cục cưng đến thời điểm không thích hợp nhưng hiện tại cũng rất cảm ơn và cảm thấy thực cảm động khi có cục cưng làm bạn, vô luận như thế nào, cô cũng muốn sinh ra cục cưng.

Cố gắng hít sâu một hơi, không chế ý niệm trong đầu muốn khóc, trước đây khi cô đi học sẽ nhẫn nại không muốn khóc bởi vì cô biết ông nội sẽ tức giận, Cảnh thúc cũng nói không thể khóc ở trước mặt ông nội.

May mắn chỗ ngồi ở công viên này không có bị dỡ xuống, đại thụ cũng còn ở đây, La Duẩn Hàm nghĩ đến chuyện lúc trước, trong đầu dần dần hiện ra một đoạn trí nhớ đã bị cô quên từ lâu. Trước đây cô thường xuyên ngồi ở chỗ này, sau đó hình như có một người xuất hiện làm bạn với cô, cùng cô nói chuyện phiếm.....

“Chỉ biết em lại ngồi ở đây, lần này lại làm sao vậy, điểm không tốt hay vẫn là bị ông nội mắng?”

“Bởi vì em là nữ sinh.”

“Nữ sinh thì như thế nào?”

“Mọi người đều nói ông nội muốn là cháu trai cho nên ông mới thực thất vọng, ông không thích em là nữ sinh.”

“Nhưng anh lại thực thích em là nữ sinh.”

“Phải không?”

“Đến đây, cho em cái này.”

“Đây là kẹo, ông nội không cho phép em ăn kẹo đâu.”

“Em ở trong này ăn xong làm sao ông nội em lại biết được em ăn kẹo?”

“Nha.”

“Thế nào, ăn có ngon không?”

“Ừ, ăn ngon lắm cảm ơn anh nha.”

Có lẽ là bởi vì việc đã xảy ra lâu lắm rồi, La Duẩn Hàm nhớ tới một đoạn kí ức đã quên từ lâu.

Khi đó hình như là cô mới học tiểu học lớp 4 hoặc lớp 5 gì đó, lúc ấy ông nội đối với cô yêu cầu càng ngày càng nghiêm khắc, toàn bộ điểm kiểm tra phải lớn hơn chín mươi lăm điểm khiến cho cô cảm thấy áp lực thật lớn. Đối mặt với trách cứ của ông nội, cô thường xuyên chạy tới nơi này, nơi mà cô cảm thấy thoải mái lại an tâm.

Thời điểm kia, có một vị ca ca sẽ ôn nhu an ủi cô, anh còn thường xuyên mua kẹo trái cây cho cô ăn, cô rõ ràng đã nói với anh là ông nội không cho phép cô ăn kẹo nhưng anh vẫn mua kẹo cho cô ăn, kỳ quái là sau mỗi lần ăn kẹo của vị đại ca kia, tâm tình của cô liền trở nên tốt hơn.

Sau đó thì sao?

La Duẩn Hàm cố gắng hồi tưởng lại, cô thực thích nói chuyện cùng với vị đại ca kia nhưng sau đó cô lại bị bệnh nặng một hồi phải ở trong bệnh viện suốt mấy ngày, sau khi về nhà Cảnh thúc liền quan sát cô không cho phép cô lại chạy đến bên ngoài trũng gió.

Lại qua mấy ngày, khi cô rốt cục có thể lại đến dưới gốc cây đại thụ này, rốt cuộc cũng chưa từng gặp qua vị đại ca kia.

Sau đó bọn họ chuyển nhà, ông nội bán đi căn nhà cũ chuyển đến sống ở biệt thự này, mà cô cũng bởi vì khóa học càng ngày càng nặng nên mỗi ngày đều có gia sư đến dạy học, cô liền quên đi chuyện đã từng xảy ra này.

Cô đã quên chuyện này lâu lắm rồi, đối với diện mạo của vị đại ca kia ấn tượng đã sớm mờ hồ.....

“Anh chỉ biết em ở trong này.”

Nghe được âm thanh quen thuộc, La Duẩn Hàm chớp chớp mắt còn tưởng rằng bản thân mình nhìn lầm rồi dù sao thì Diệc Vi làm sao có thể biết được công viên này mà tìm cô chứ.

Nhưng mà khi cô nhìn thấy chồng mình thật sự hướng đến cô mà đi, cô mới phát hiện chính mình không phải đang nằm mơ, nhất thời kinh ngạc không thôi.

“Ông xã, làm sao anh có thể ở đây vậy?”

“Rốt cục cũng tìm được em.”

Trên trán Tề Diệc Vi đầy mồ hôi do lo lắng nhưng khi thấy bà xã thân yêu vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu ngồi ở dưới cây đại thụ, tâm tình của anh cuối cùng cũng có thể giãn ra một chút, anh mỉm cười hướng đến cô.

La Duẩn Hàm không thể tin được.

“Anh làm sao có thể biết được nơi này?”

Cô cũng không có nói cho anh nghe chuyện trước đây, hơn nữa nơi này ngay cả Từ Thiên cũng không biết. Nhưng khi anh từ từ đến gần, thân ảnh của anh lại cùng một hình ảnh mờ hồ giống nhau.....

Trong phút chốc, cô quát to một tiếng.

“A! Anh chính là vị đại ca kia lúc ấy thường thường mua kẹo cho em ăn.”

“Em hiện tại mới nhận ra, khi học đại học lần đầu tiên anh nhìn thấy em liền nhận ra.”

Bộ dáng thanh lệ cùng với bộ dáng đáng yêu trước đây của cô không khác nhau gì mấy. Khi học đại học nhìn thấy cô, anh thật cao hứng nhưng lại nhìn ra được cô tựa hồ đã quên mất anh.

Đi đến bên người bà xã, anh từ trong túi tiền lấy ra một bao kẹo, mở ra sau đó liền lấy ra một viên kẹo, anh kéo tay cô qua, thả vào trong tay cô.

“Đến đây, cho em”

La Duẩn Hàm nhìn viên kẹo trong lòng bàn tay, tìm lại đập nhanh hơn.

“Thật có lỗi, cửa hàng tạp hóa trước kia thường mua kẹo lại đóng cửa rồi, đây là kẹo anh vừa mới mua ở siêu thị.”

Cô vừa mừng vừa sợ, hốc mắt phấp phồng, vụn vụn không nghĩ tới Diệc Vĩ chính là vị đại ca năm đó, hơn nữa anh nói khi học đại học liền nhận ra cô mà cô cứ nhiên đã quên anh.

Khó trách khi bọn họ gặp nhau ở bệnh viện, anh lại nói với cô đã lâu không thấy, còn hỏi cô có ấn tượng với anh hay không, chỉ tiếc lúc ấy cô cái gì cũng không nhớ ra.

“Làm chi lại ngây ngốc nhìn kẹo như vậy, hiện tại ông nội hẳn là sẽ không cấm em ăn kẹo chứ?” Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

“Trước kia em thật đúng là rất thích ngồi ở chỗ này mà.”

Cô gái nhỏ có bộ dáng vừa đáng yêu lại có điểm u buồn kia đã trưởng thành rồi, hơn nữa bây giờ còn là bà xã của anh.

“Khi đó anh và em trai tạm thời ở nhờ nhà cậu, vốn muốn nói với em anh phải về nhà nhưng vài lần đến đây đều không nhìn thấy em.”

“Lúc đó em sinh bệnh, không thể ra ngoài được sau đó đợi đến khi em khỏe lên vài lần ra đây cũng không nhìn thấy anh.” Nguyên lai anh phải về nhà.

“Phải không? Nguyên lai chúng ta bỏ lỡ, anh còn nghĩ chuyện anh mua kẹo cho em ăn bị ông nội em phát hiện sau đó cấm không cho em ra ngoài chứ.”

Tề Diệc Vĩ cười nói. Sau khi anh trở về nhà bởi vì vẫn lo lắng cho cô nên anh còn thường xuyên chạy tới đây nhưng vẫn thấy chung chung không gặp lại cô.

Vốn tưởng rằng sẽ không còn cơ hội gặp lại cô nữ sinh nhỏ có ánh mắt vừa đáng yêu vừa u buồn kia nhưng lại không nghĩ tới khi học ở đại học lại nhìn thấy cô, cô chẳng những vóc dáng mảnh khảnh, khuôn mặt thoát nhìn cũng tinh ranh thông minh thanh lệ, sau khi hỏi thăm anh mới biết được cô tên là La Duẩn Hàm.

Nói thực ra, khi ở đại học lại nhìn thấy cô, anh thật sự cao hứng, bởi vì cho tới nay anh đều nhớ cô gái nhỏ kia sau khi lớn lên không biết như thế nào, có phải hay không còn giống như trước kia buồn bức không vui? Khi đó nhìn thấy cô thoát nhìn tựa hồ cũng không tệ lắm, anh cũng an tâm.

Lúc ấy anh học tập bận rộn bởi vậy cũng không dành nhiều tâm tư để suy nghĩ chuyện này, tuy rằng đôi lúc nhớ tới nhưng cuối cùng vẫn lơ đãng, anh cũng không thật sự nghĩ tới vì sao chính mình lại vẫn nhớ thương cô.

Hơn nữa khi đó anh cũng phải vội vàng ra nước ngoài du học cũng không có thời gian rảnh tìm cô để quen biết, vốn tưởng sau khi trở về sẽ tìm cô, không ngờ anh luôn luôn ở nước ngoài đợi đến khi thực tập xong mới trở về Đài Loan, sau đó trực tiếp tiến vào bệnh viện T đại làm việc, cuộc sống bắt đầu bộn bề nhiều việc cho nên chuyện này cũng dần dần phai nhạt.

Lại nghe được tên của cô là khi bạn tốt yêu cầu anh tham gia hội bạn cũ.

Sau đó anh không đi được, nghe nói cô cũng không có đi, anh vốn thực thất vọng, ai ngờ bọn họ lại gặp nhau ở bệnh viện.

Cho đến khi nhìn thấy cô ở bệnh viện, một giây kia khi anh nhìn thấy cô gái nhỏ đã lớn lên trở thành một người phụ nữ xinh đẹp thì trong lòng anh lại xuất hiện rung động không nói nên lời, mà khi cô đỏ mặt e lệ tỏ tình với anh, trong lòng anh không thể kiềm chế được mà nhảy nhót mừng như điên, lúc đó anh mới chính thức nhận ra một việc – anh đã sớm yêu cô gái này từ lâu.

Bọn họ kéo nhau đi một vòng, lại còn rất nhiều vòng, đã từng có cơ hội xuất hiện nhưng lại bỏ lỡ, may mắn là cuối cùng bọn họ lại trở về vòng xuất phát, chuyện xưa cũng có kết thúc tốt đẹp.

“Nơi này khiến cho người ta cảm giác thật bình tĩnh lại thoải mái, về sau chúng ta có thể thường mang đứa nhỏ đến nơi này vui chơi với nhau.”

“Anh biết em mang thai sao?!” La Duẩn Hàm từ trong kính hi trở lại sự thật, cô lại nghĩ tới chuyện làm cho người ta khổ sở kia, cô cúi đầu xuống, bàn tay to ấm áp quen thuộc lập tức vây quanh lấy vai cô.

“Không phải em nghe được cuộc đối thoại của anh và Phạm Y An sao?”

Về mặt La Duẩn Hàm đưa ra biểu tình “Anh làm sao có thể biết được”, ánh mắt ngập nước nhìn thẳng xem xét anh.

Tề Diệc Vĩ đau lòng hôn xuống khuôn mặt gần như muốn khóc kia của cô.

“Quan hệ giữa anh và Y An không phải giống như lời cô ấy nói. Cô ấy là con gái của hàng xóm gia đình anh, bọn anh từ nhỏ đã rất thân thiết với nhau, cô ấy nói chuyện rất giống bạn trai của mình, cực kì khoa trương lại khôi hài.”

Chẳng lẽ là do cô hiểu lầm? Phạm Y An là hay nói giỡn, hơn nữa cô ấy đã sớm có bạn trai?

“Nhưng mà cô ấy nói. Anh từng nói sẽ chịu trách nhiệm cả đời với cô ấy.”

“Khi học trung học do chơi bóng không cẩn thận nên hại cô ấy bị thương, để lại một chút vết sẹo, anh nói với cô ấy về sau sẽ chịu trách nhiệm dẫn cô ấy chỉnh hình sửa sắc đẹp.” Về sau anh tuyệt đối cấm Y An lại giờ trò đùa vui này.

Thật là như vậy sao?

“Nhưng mà em nghe nhóm y tá nói, Phạm Y An nói cô ấy về sau nhất định phải làm Tê phu nhân. Cái này cũng là nói giỡn sao?”

Tê Diệc Vĩ cố ý nhử mày lại. “Cái này không phải nói giỡn.”

“Cái gì?!” La Duẩn Hàm kinh ngạc ngây ngẩn cả người.

Anh nhân cơ hội hôn trộm một cái.

“Lúc này anh không phải đã nói cô ấy và bạn trai rất giống nhau sao, nói chuyện đều thực khoa trương, em nghĩ lại xem nhà chúng ta có ai nói chuyện khoa trương nhất?”

“Diệc Phàm!” Diệc Phàm luôn nói chuyện thực khôi hài. “Bạn trai của cô ấy là Diệc Phàm sao?”

“Đúng vậy, tuy rằng Y An so với Diệc Phàm lớn hơn hai tuổi nhưng bọn họ khi học đại học đã kết giao, tính chờ đến khi Diệc Phàm trở thành bác sĩ bệnh viện liền kết hôn.”

Nguyên lai từ đầu tới đuôi đều là cô một người miên man suy nghĩ! La Duẩn Hàm cảm thấy thật xấu hổ ửng đỏ mặt.

Sớm biết vậy, lúc ấy cô đã đi vào hỏi cho rõ ràng mà không phải bị bóng ma quá khứ khiến cho phiền não, sợ hãi đối mặt với chân tướng.

“May mắn em và đứa bé không có chuyện gì.” Phụ nữ có thai sợ nhất chính là kích thích, đặc biệt là cô đang mang thai ở thời kì đầu, đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu vì sao anh lại khẩn trương lo lắng như vậy, vội vã đi tìm cô.

“Đứa bé. Anh thích đứa bé sao?” Nói đến đứa bé, cô không khỏi có chút sầu lo.

“Anh thực hoan nghênh sự xuất hiện của nó.” Nghĩ đến chính mình sắp trở thành ba ba, Tê Diệc Vĩ vui vẻ cười.

“Nhưng mà em thực lo lắng rằng em không thể trở thành một người mẹ tốt, công việc của em bận rộn như vậy, tương lai chỉ sợ sẽ không có thời gian chăm sóc đứa bé.”

Thời gian cô bồi ông xã còn muốn thiếu, việc này khiến cho cô cảm thấy thực băn khoăn, hiện tại lại có đứa bé, cô thật sự lo lắng không thể làm một người mẹ xứng đáng.

“Hiện tại có rất nhiều người mẹ vừa làm việc vừa nuôi con, chỉ cần đứa nhỏ biết em thương nó là đủ rồi. Đúng rồi, anh có khả năng chưa nói cho em nghe, mẹ anh từng muốn chúng ta nhanh chút sinh đứa bé, bà rất vui vẻ giúp chúng ta chăm sóc.” Tê Diệc Vĩ cầm lấy tay vợ mình.

“Em yên tâm làm việc của em đi, sẽ có rất nhiều người yêu thương đứa bé này.”

Nghe xong lời này, mũi La Duẩn Hàm nhin không được đỏ lên.

“Anh cũng là lần đầu tiên làm ba ba, cũng cảm thấy khẩn trương nhưng mà anh tin tưởng đứa bé sẽ biết chúng ta yêu thương nó bao nhiêu.”

“Ông xã.” Cô cảm động nhìn anh, chủ động đưa môi lên. Lần nào anh cũng có thể nhanh chóng xoa dịu bất an trong lòng cô, thật sự tựa như cây đại thụ đáng giá để cho cô dựa vào, có anh ở bên người sẽ làm cho cô cảm thấy ấm áp lại an tâm.

Sau khi hai người triển miên hôn xong, ôm lấy nhau ngồi ở dưới cây đại thụ, đây là nơi bọn họ lần đầu tiên gặp nhau, hiện tại hai người lại một lần nữa nhìn tịch dương màu hoàng kim chậm rãi hạ xuống, thật sự đẹp quá.

Sau đó, Tê Diệc Vĩ mới đứng lên, vươn tay nói với cô.

“Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Được.” La Duẩn Hàm đem bàn tay nhỏ bé đặt vào bàn tay to của anh cười đến sáng lạn.

Mặt trời chiều ngã xuống về tây chiếu rọi ra thân ảnh thật dài của một đôi nam nữ, bọn họ tay nắm chặt với nhau tạo thành một hình ảnh khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào.

Sáng thứ bảy, Ưông Từ Thiên nhin không được dậy sớm, mang theo lễ vật đến nhà bạn tốt.

“Duẩn Hàm, chúc mừng cậu sắp làm mẹ rồi, nói trước là mình phải làm mẹ nuôi đó nha.”

Ưông Từ Thiên đưa lên hai bộ quần áo xinh đẹp dành cho phụ nữ có thai, còn có một đôi giày trẻ em thật dễ thương. Đêm qua cô đi đến công ty bách

hóa mua quần áo dành cho phụ nữ có thai, nhìn thấy đôi giày trẻ em này thực đáng yêu liền nhìn không được mua một đôi.

“Từ Thiên, cảm ơn cậu, quần áo dành cho phụ nữ có thai nhìn rất đẹp nhưng cậu mua giày trẻ em sớm như vậy làm sao biết được là gái hay trai?” La Duẩn Hàm nhìn đôi giày thực đáng yêu, vui vẻ cười.

“Bởi vì nó thực đáng yêu thôi.”

“Cảm ơn cậu.” Cô cũng thấy đôi giày này rất đáng yêu khiến cho người ta yêu thích không thôi.

“Đúng rồi, lần sau cậu không cần lại đột nhiên mất tích còn dọa phá hư một đồng người như vậy.”

Nhớ tới mấy ngày hôm trước bộ đáng Tề Diệc Vi gọi điện thoại vội vã tìm Duẩn Hàm, hại cô còn nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì. Sau đó lại nghe Duẩn Hàm giải thích, cô chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, người ta nói phụ nữ có thai đặc biệt nhạy cảm, xem ra là thật.

“Minh thực có lỗi, lần sau sẽ không như vậy.”

Nhớ tới mấy ngày hôm trước bản thân gây phiền phức, La Duẩn Hàm vẫn cảm thấy thật không tốt, đặc biệt là đối với bạn gái Phạm Y An của Diệc Phàm.

“Cậu còn muốn có lần sau nữa à, vậy thì khẳng định sẽ làm cho người người ngã xuống ngựa hết.”

Uông Từ Thiên đưa mắt nhìn hướng về phòng bếp, vừa rồi Tề Diệc Vi nói muốn đi vào pha cà phê.

“Ông xã cậu thật khoa trương, không nhìn thấy cậu, anh ta lập tức lần lượt gọi điện thoại cho mọi người, hại mình cũng khẩn trương đến đòi mạng, kết quả chính là cậu muốn một người yên lặng một chút mà thôi.”

“Bởi vì anh ấy lo lắng cho mình.”

Sau đó cô mới biết được, nguyên lai thời điểm cô ngồi ở dưới cây đại thụ miên man suy nghĩ, mọi người lại vội vàng tìm kiếm cô khiến cho cô cảm thấy thật vô cùng có lỗi.

“Tuy rằng hơi có điểm khoa trương nhưng mình cảm giác được anh ấy thật sự quan tâm đến cậu, ai, thật sự làm cho người ta hâm mộ nha, mình cũng muốn có một người đàn ông quan tâm đến mình như vậy.” Uông Từ Thiên hâm mộ nói.

“Đúng rồi, mình nghe Lập Hàn nói cậu chạy tới trụ sở của anh ta làm công, đây là chuyện thật sao?”

“Ừ.” Uông Từ Thiên hào phóng gật đầu.

“Cậu chưa từng nghe qua gần quan được ban lộc sao? Minh hy vọng anh ta có thể nhìn được một mặt hiền tuệ của mình.”

Một mặt hiền tuệ? Nhớ tới Lập Hàn nói Từ Thiên chính là đi quấy rối, La Duẩn Hàm nhìn không được muốn cười.

“Từ Thiên, cậu thật sự thích Lập Hàn sao?”

Ngay từ đầu cô chỉ nghĩ rằng bạn tốt nói giỡn thôi, hoặc chính là nhất thời mê luyến cơ bắp của đối phương nhưng hiện tại xem ra tựa hồ không chỉ như vậy.

“Đúng.” Uông Từ Thiên thành thật thừa nhận.

“Cậu nói với mình là anh ấy vừa mới tiếp nhận tu sửa tầng cao nhất của cửa hàng bách hóa nhà cậu cho nên có một lần mình đến công ty bách hóa liền thuận tiện lên lầu nhìn lên, anh ấy lúc đó chỉ mặc áo lót công nhân, đường cong cơ bắp hoàn mỹ khiến cho người ta thật muốn cắn một ngụm nha.” Nói tới đây, ánh mắt của cô đều tỏa sáng.

“Cho nên cậu là bởi vì muốn cắn cơ bắp của anh ấy mới chạy tới làm công ở trụ sở sao?”

“Mình lớn lên là phụ nữ lỗ mãng như vậy sao?”

Rõ ràng chính là như vậy a! La Duẩn Hàm cười, thức thời không nói gì.

“Lúc đó khi mình đi lên, nhìn thấy có một công nhân thân thể hình như không được khỏe lắm lại còn cứng rắn chống đỡ, Trương Lập Hàn bảo anh ta đi gặp bác sĩ, cũng nói anh ta không cần lo lắng, chuyện kể tiếp cứ để anh ấy làm, tiền lương cũng sẽ tiếp tục tính. Lúc ấy mình nhìn thấy thật cảm động nha, anh ấy không chỉ có cơ bắp, còn thật sự cố gắng làm việc, quan trọng nhất chính là anh ấy thực tốt bụng, hiểu được tình cảnh thương xót của vị công nhân kia.”

Ngẫm lại cũng biết người công nhân kia vì sao sinh bệnh còn muốn cứng rắn chống đỡ bắt đầu làm việc, không phải là vì muốn kiếm thêm một chút tiền sao?

Nghe qua xác thực làm cho người ta thực cảm động, có thể thấy được anh ấy là một ông chủ tốt.

“Cho nên cậu bỏ chạy đi làm công ở trụ sở người ta?”

“Cậu cũng biết đó da mặt mình rất mỏng, mình cũng có rụt rè của mình cho nên mới ngượng ngùng không dám chủ động mở miệng tỏ tình với anh ấy, cho nên đành phải vừa đi làm vừa đi học thôi.”

La Duẩn Hàm cảm thấy bản thân Từ Thiên chạy tới nói muốn làm công như vậy đã rất can đảm rồi. Nhưng thấy bạn tốt dụng tâm như thế, có thể thấy được Từ Thiên thật sự thích Lập Hàn.

“Kỳ thật biết cậu muốn tới, mình đã nhờ ông xã gọi điện thoại cho Lập Hàn, mời anh ấy đến nhà làm khách nhưng mà anh ấy nói bây giờ có việc, lần sau lại đến.” Cô cũng muốn thay bạn tốt tạo cơ hội, đáng tiếc là lại không thể thành công.

Tuy rằng Lập Hàn nói anh ta thích người phụ nữ khác nhưng người phụ nữ này không phải đã đính hôn cùng người khác rồi sao? Cô cảm thấy Từ Thiên thực thích hợp với anh ta, cô cũng hy vọng bạn tốt có thể có một chỗ quy túc tốt đẹp.

“Lần sau có thời gian, nhớ rõ gọi điện thoại cho mình nha.”

“Được rồi.”

Lúc này Tề Diệc Vĩ bụng hai chén cà phê cùng với một ly sữa nóng đi vào phòng khách, vừa mới ngồi xuống, di động của anh và vợ đồng thời vang lên.

Điện thoại của anh bên này là do Trương Lập Hàn gọi tới mà của La Duẩn Hàm còn lại là do nhận được điện thoại của Cảnh thúc, bọn họ cùng nói một sự kiện.

“Diệc Vĩ, lão nhân gia của bà xã cậu ngất xỉu, các cậu nhanh chóng đến bệnh viện!”

“Tiểu thư, lão gia té xỉu, hiện tại đang được đưa đến bệnh viện!”

Ngoại trừ vợ chồng Tề Diệc Vĩ và Ưông Từ Thiên hoá tốc đuổi tới bệnh viện, vợ chồng Tề Phú Dân vừa nghe đến lão thân gia đang khẩn cấp đưa vào bệnh viện, cũng thực lo lắng tìm đến.

Buổi sáng Trương Lập Hàn tranh thủ đi thăm mộ bởi vì hôm nay là ngày giỗ của mẹ anh, anh đi đến tặng hoa cho bà, kết quả là khi đến nơi lại thấy ông già La gia đứng ở trước một ngôi mộ.

Khi anh còn đang kinh ngạc ông già kia cư nhiên cũng sẽ lộ ra biểu tình đau thương, chỉ thấy ông già kia đột nhiên kêu một tiếng té xỉu trên mặt đất. Anh khẩn trương lập tức chạy tới ôm lấy người đi ra khỏi khu mộ, quản gia kiêm lái xe của lão nhân gia cũng nhanh chóng chạy tới, khẩn cấp đưa người đến bệnh viện.

Lúc này, bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra, lo âu của mọi người đều nảy lên phía trước.

“Không có việc gì, bệnh nhân đã khôi phục ý thức, sẽ được đưa đến phòng bệnh vip.”

Trong chốc lát, y tá từ trong phòng cấp cứu đẩy doli đi giường bệnh của La Dung Tam, bọn họ đã đăng ký một phòng bệnh di động đặc biệt hạng nhất.

Ở trong phòng bệnh hạng nhất, trên mặt mỗi người đều tràn ngập lo lắng.

“Ông nội, ông có khỏe không?”

La Duẩn Hàm đứng ở bên cạnh giường bệnh, hốc mắt ảm ướt hồng lên, cô biết ông nội nhất định là đi thăm cha cô, tuy rằng ông nội không nói nhưng cô biết ông so với bất luận kẻ nào đều nhớ thương con mình.

Một bên Cảnh thúc tắc khóc. “Lão gia, tôi thiếu chút nữa bị ngài cấp hù chết, may mắn là ngài không có việc gì.”

La Dung Tam nhìn bọn họ liếc mắt một cái. “Ta còn chưa có chết, không cần lo lắng.”

“Ông nội.....”

“Xú lão đầu, ông vượt qua rất tốt nha, cũng không ngăn lại mọi người lo lắng cho ông nhiều như thế nào, tính tình cư nhiên còn cứng rắn như vậy!”

Trương Lập Hàn thật sự không chịu nổi ông già này, thái độ của ông ta không thể chuyển sang nhẹ nhàng hơn một chút sao?

“Lão gia, lần này ít nhiều gì cũng do Trương tiên sinh cứu ngài, là do cậu ta ôm ngài từ trong vườn ra, chúng ta mới biết được ngài té xỉu.”

Lão gia mỗi lần đi khu mộ đều dặn bọn họ phải chờ ở bên ngoài, bởi vì ông không muốn bị quấy nhiễu, lần này may mắn Trương tiên sinh phát hiện lão gia té xỉu nếu không hậu quả thật sự không nghĩ nổi.

La Dung Tam đưa mắt nhìn Trương Lập Hàn, hồi lâu không nói gì.

“Quên đi, ông già, tôi cũng không mong ông sẽ nói lời cảm ơn, bất quá biết rõ thân thể chính mình không tốt, lần sau vẫn là nhờ quản gia đi theo đi dù sao không phải mỗi lần đều có thể may mắn được cứu.” Tương Lập Hàn nhin không được nói.

“Cậu.....” Mím môi, La Dung Tam không trả lời.

“Không cần cảm thấy tôi nói nhiều, nói thật, nếu muốn sống lâu vài năm nên ngoan ngoãn nghe lời người ta nói đi.” Thật sự là một ông già không đáng yêu.

“Ồ ô ô.....”

Đột nhiên, một trận ghen ngào tiếng khóc truyền đến khiến cho mọi người hoang mang quay đầu, không nghĩ tới đúng là Trang Nhã Lan. Bà lấy khăn tay lau miệng khóc, đứng ở bên người bà là Tề Phú Dân an ủi vỗ bà.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: End

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Tề Diệc Vĩ khó hiểu, làm sao mẹ có thể đột nhiên khóc như vậy?

“Dì Nhã Lan, dì làm sao vậy? Lại khóc thành như vậy, ông già trên giường vẫn chưa có chết a!”

“Mẹ mẹ..... Ô ô.....” Trang Nhã Lan vừa mới mở miệng liền khóc không thành tiếng.

Văn Thiên có phải hay không hy vọng bà đem sự tình chân tướng nói ra cho nên mới ở trên trời an bài cho Lập Hàn đến mộ viên cứu lão gia thân gia?

Tựa hồ có thể cảm nhận được bạn tốt có ý tứ như vậy, cho nên, Trang Nhã Lan quyết định đem một việc đã được giấu bí mật suốt ba mươi năm nói ra.

Đó là một đoạn chuyện cũ chưa xốt bi thương.

“Lập Hàn, cháu không phải vẫn luôn muốn biết cha mình là ai sao? Dì nói cho cháu nghe, cha cháu tên là La Chính Hiền, ông ta chính là cha của Duẫn Hàm.”

Khi Trang Nhã Lan đem việc bí mật đã được giấu suốt ba mươi năm nói ra, trong phòng bệnh hạng nhất tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

“Dì Nhã Lan, dì đừng nói giỡn nữa, cháu mà là cháu trai của ông già này ư?” Giọng điệu Tương Lập Hàn run run nói.

“Đúng vậy, cháu thật sự là cháu trai của lão thân gia, là anh hai của Duẫn Hàm.”

Trang Nhã Lan một bên lau nước mắt một bên nói: “Năm đó mẹ cháu và cha Duẫn Hàm mến nhau nhưng lại bị ông thân gia phản đối, bọn họ bị bắt phải chia tay, sau khi chia tay mẹ cháu mới phát hiện bản thân mang thai, bà ấy liền quyết định sinh ra cháu.”

Nhớ tới năm đó bạn tốt kiên trì sinh ra đứa nhỏ, Trang Nhã Lan khóc càng lớn, giấu lại một người phụ nữ muốn một mình sinh ra đứa nhỏ phải cần bao nhiêu dũng khí, vất vả ngày sau có thể nghĩ đến.

La Duẫn Hàm kinh ngạc nhìn Tương Lập Hàn, anh ấy chính là con do mối tình đầu của cha cô sinh ra sao?! Trách không được cô lại đối với anh có cảm giác thân thiết nói không lời, nguyên lai đó là bởi vì bọn họ là anh em có quan hệ huyết thống!

Cô không khỏi rơi xuống nước mắt khổ sở, nếu cha cô biết được bạn gái mình luôn tư tư niệm niệm âu yếm thay ông sinh một đứa con trai, nhất định sẽ thật cao hứng, đáng tiếc, ông đã qua đời rồi.

Tề Diệc Vĩ nhẹ nhàng ôm lấy vợ mình đang khóc, sự tình chân tướng thật sự làm cho người ta thực kinh ngạc, cha của Lập Hàn là ai cho tới nay đều là một bí mật.

Cảm xúc La Dung Tam kích động ánh mắt ảm ướt đỏ lên, một bên Cảnh thúc đã già cũng rơi nước mắt. Lúc trước ông còn cảm thấy Tương Lập Hàn và lão gia thực giống nhau, nguyên lai cậu ta đúng là cháu trai của lão gia.

“Điều này làm sao có thể!” Tương Lập Hàn toàn thân run run, tiếp theo như là không thể chấp nhận được sự thật, anh bước nhanh đi ra khỏi phòng bệnh.

“Lập Hàn.....” Trang Nhã Lan và Uông Tử Thiên đồng thời kêu.

“Các người không cần lo lắng, cháu sẽ đi theo anh ấy.” Ông Từ Thiên nói xong, sau khi cấp cho bạn tốt một ánh mắt trấn an liền cũng đi theo ra khỏi phòng bệnh.

“Ông thân gia, tôi muốn nói với ông một chuyện, Văn Thiên là một người phụ nữ tốt, cô ấy không phải vì La gia có tiền mới kết giao cùng với con ông, cô ấy là thật tâm yêu con của ông. Cô ấy không sợ vất vả một mình sinh ra Lập Hàn, sau đó còn dạy nó làm người rất có chí khí..... Ô ô.....” Trang Nhã Lan nói thay cho bạn tốt, bà khóc thương tâm muốn chết.

La Duẩn Hàm cũng nước mắt rơi đầy mặt, cô ôm lấy ông xã ở bên người khóc, nhớ tới Trương Lập Hàn đã từng nói khi anh còn nhỏ đã phải bắt đầu làm công, công việc khó khăn gì cũng đều đã làm, cô liền cảm thấy rất khó vượt qua, thực đau lòng.

Trang Nhã Lan cơ hồ khóc ướt cả một cái khăn tay.

“Vốn Văn Thiên nói vĩnh viễn cũng sẽ không cho Lập Hàn biết được cha mình là ai nhưng là hôm nay Lập Hàn phải đi đến mộ viếng thăm Văn Thiên, lại đúng dịp như vậy cứu ông cho nên tôi mới nghĩ Văn Thiên có khả năng thay đổi tâm ý, muốn cho Lập Hàn biết cha mình là ai..... Ô ô ô.....”

Tề Phú Dân đỡ vợ mình đang khóc thương tâm “Được rồi, chúng ta trở về thôi.”

Ông biết bí mật này đã đọng lại trong lòng vợ mình thật nhiều năm, mỗi lần nhìn đến bộ dáng Trương Văn Thiên vất vả làm việc, bà liền muốn nói ra, thậm chí còn muốn mắng chửi người La gia. Hiện tại nói ra cũng tốt, cuối cùng cũng buông được tảng đá ở trong lòng.

Ông đỡ vợ mình đang nghẹn ngào rời khỏi phòng bệnh.

La Duẩn Hàm quay đầu nhìn ông nội nằm trên giường bệnh, cô chỉ thấy khuôn mặt luôn luôn nghiêm khắc kiên cường kia lại rơi xuống hai hàng nước mắt, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy ông nội khóc.

“Lập Hàn, anh đừng đi nhanh như vậy, đợi tôi với.”

“Tránh ra, đừng đi theo tôi nữa!”

Ông Từ Thiên từ trong phòng bệnh đi ra ngoài đuổi theo Trương Lập Hàn, một đường đuổi tới nơi dừng xe của anh ta. Nhìn thấy anh lên xe, cô cũng lập tức mở cửa xe, ngồi vào ghế kế bên người điều khiển.

“Cô vào xe làm cái gì, xuống xe!” Khuôn mặt Trương Lập Hàn cứng ngắc, giọng điệu cũng giống như vậy.

“Không xuống.”

“Xuống xe nhanh lên cho tôi!” Anh cơ hồ là rống giận.

“Anh không cần rống lớn tiếng như vậy, tôi sẽ thực sợ hãi nha.”

“Sợ hãi thì đi xuống xe!” Trương Lập Hàn tức giận đến nổi nắm chặt tay lái.

“Cái kia cái kia..... Tôi biết có một nơi thực thích hợp cho người có tâm tình không tốt uống rượu, cho dù anh uống say hô to gọi nhỏ cũng sẽ không có người quản anh, muốn tôi mang anh đến đó sao?”

“Đi!” Anh hiện tại xác thực phiền chán đến nỗi muốn thống khoái uống vài chén.

Thấy anh lái xe, Ông Từ Thiên thực kinh hãi, lập tức lấy ra di động gọi điện thoại, tay nhỏ bé đảo miệng, nhỏ giọng nói chuyện.

Trương Lập Hàn còn tưởng rằng cô muốn dẫn anh đi nơi nào, kết quả là tới một căn phòng trọ.

“Đây là đâu?”

“Nhà tôi.”

“Ông Từ Thiên, cô đang đùa giỡn tôi sao? Mang tôi đến nhà cô làm gì chứ?” Anh xoay người định rời đi nhưng lại bị Ông Từ Thiên nắm chặt.

“Chờ một chút!” Cô đem hết sức lực từ khi bú sữa đến bây giờ bắt lấy người như trâu bò này.

“Tôi không có đùa giỡn anh, nhà trọ tôi ở thiết bị cách âm rất tốt, anh rống lớn kêu to cũng sẽ không có người quản anh, còn có, nơi đó có ba thùng bia, trên bàn còn có rất nhiều đồ ăn, tôi thật sự không có đùa giỡn anh.”

Khi sáng sớm cô muốn đi ra ngoài tìm Duẩn Hàm, mẹ cô có gọi điện thoại nói tối nay sẽ kêu người hầu trong nhà lấy chút gì đó cho cô ăn, bởi vậy cô mới vừa rồi gọi điện thoại cho người hầu ở trên xe, nhờ cô ấy đi ra ngoài mua bia dùm sau đó bảo cô ấy sau khi mua xong liền rời đi, không cần ở lại quét tước.

Trương Lập Hàn giận dữ nhưng cuối cùng vẫn đi vào, anh ngồi xuống trên ghế, lấy tay mở thùng ra, lấy ra vài chai bia. Sau khi anh mở nút ra, một hơi liền

uống xong một chai.

“Anh không cần uống quá nhanh, ăn một chút gì đó có lẽ tốt hơn.” Trên bàn có vài món đồ ăn, trong đó có món đầu sư từ kho tàu mà cô thích nhất, còn rất nóng.

Nhưng mà Trương Lập Hàn lại không để ý đến cô, tiếp tục uống chai thứ hai.

Uông Tử Thiên nhìn người đàn ông mãnh liệt uống rượu này, cảm thấy thật đồng tình lại có chút đau lòng, cũng khó trách tâm tình anh lại không tốt, nếu hôm nay đổi lại cô là nhân vật chính cũng nhất định rất khó vượt qua.

Cô lỗ cô lỗ! Trương Lập Hàn mồm to uống bia.

Trước đây anh từng hỏi qua mẹ mình, cha của anh là ai nhưng kết quả là mẹ anh khóc thật sự thương tâm, bà muốn anh đừng hỏi nữa, anh thấy thế nên từ đó về sau cũng không muốn hỏi lại nữa. Lúc ấy anh nghĩ đến có khả năng cha mình đã muốn kết hôn có gia đình, cho nên mẹ mới không thể nói ra là ai.

Cứ như vậy, mãi cho đến khi mẹ qua đời, anh cũng không hề hỏi bà mà mẹ anh đến cuối cùng cũng không nói ra. Nguyên bản nghĩ đến bản thân có khả năng vĩnh viễn sẽ không biết cha mình là ai, không nghĩ tới dì Nhã Lan cư nhiên biết thân thế của anh.

Anh là cháu trai của xú lão đầu kia? Mặt anh thống khổ căng thẳng, nhớ tới vừa rồi dì Nhã Lan nói, năm đó là do ông già bức bách cha mẹ anh chia tay..... Ông già kia xác thực thoát nhìn là người sẽ làm việc như vậy.

Trước kia anh vẫn rất muốn biết cha mình là ai nhưng hiện tại biết được sự thật, đừng nói là kinh hi ngược lại giống như là kinh hách, hơn nữa còn làm cho người ta phiền não muốn chết!

Thấy anh liên tục uống hết ba chai bia, Uông Tử Thiên có điểm lo lắng.

“Lập Hàn, anh có muốn ăn thứ này nọ gì không? Cái kia, đầu sư từ kho tàu tôi làm ngon lắm nha.”

Mặc dù có điểm thực xin lỗi đầu bếp nhà cô nhưng vì biểu hiện hiền tuệ của cô, cô không tự chủ được nói dối.

Trương Lập Hàn đưa mắt lạnh lùng nhìn cô. “Cô làm?”

“..... Đúng.” Cô chột dạ gật đầu.

Người ngay cả pha trà quét rác đều làm không tốt làm sao có biện pháp làm ra được đồ ăn trên bàn? Mặc dù căn bản là không tin chuyện ma quỷ của cô nhưng Trương Lập Hàn cũng mặc kệ cô, tiếp tục uống rượu của anh.

“Lập Hàn, tôi biết tâm tình anh không tốt nhưng anh cứ uống như vậy sẽ say đó.”

Uông Tử Thiên khuyên nhủ, bất quá người đàn ông uống rượu này vẫn không để ý đến cô.

“Lập Hàn, hiện tại biết được thân thế của mình, anh sẽ nhận thức tổ tông—”

“Nhận thức tổ tông?” Trương Lập Hàn nắm chặt bia trên tay. “Cô điên rồi sao, tôi làm chi lại đi nhận thức cái gì tổ cái gì tông, tôi là con của mẹ tôi!”

“Nhưng anh là anh hai của Duẩn Hàm.....”

“Năm đó chính bản thân ông già không cần tôi và mẹ tôi, tôi làm chi lại đi gọi ông già kia là ông nội?! Cô có biết mẹ tôi ăn bao nhiêu khổ mới đem tôi nuôi lớn như vậy không?”

“Anh nói không phải không đúng nhưng kì thật Duẩn Hàm và La gia gia cũng thực đáng thương.”

“Bọn họ có cái gì thật đáng thương chứ!”

“Ba ba Duẩn Hàm năm đó bị buộc tách ra cùng mẹ anh sau đó cưới mẹ Duẩn Hàm nhưng mà ông ấy vẫn rất yêu mẹ anh, cũng bởi vì vậy mà Duẩn Hàm từng nói với tôi cha mẹ cô ấy không có ngày nào mà không cãi nhau. Năm ấy khi cô ấy tám tuổi, ba mẹ cô ấy bởi vì cãi nhau ở trên xe cho nên mới xảy ra tai nạn xe cộ mà qua đời.”

Trương Lập Hàn nhanh nhửu mày lại, không nói gì.

“Duẩn Hàm từng nói với tôi nhà của cô ấy chưa từng có tiếng cười, đối với việc cha cô sớm qua đời, ông nội cô vô cùng thương tâm khổ sở cho nên La gia gia thường đi thăm mộ con mình. Tuy rằng ông ấy không nói nhưng cũng biết được trong lòng ông chứa đựng rất nhiều thống khổ, cũng vô cùng hối hận.” Câu sau chính là do cô thêm vào.

“Cái này là do ông già xứng đáng phải chịu.” Người nào đó hừ một tiếng, không cho là đúng.

“Có một chuyện anh có khả năng không biết, La gia gia có bệnh tim nhưng ông ấy vẫn từ chối phẫu thuật, anh có biết vì sao không?”

“Tôi không cần biết.” Người nào đó mạnh miệng nói nhưng lỗ tai vẫn tiếp tục nghe.

“Tôi nghĩ là ông ấy đang mong được tha lỗi cho nên mới muốn chịu bệnh tật tra tấn, cho rằng tất cả đều là ông trời đang trừng phạt ông ấy. Tuy rằng Duẩn Hàm vẫn luôn khuyên ông ấy phẫu thuật nhưng ông ấy vẫn là bất vi sở động.”

Tuy rằng cái này là do bản thân đoán nhưng có rất nhiều chuyện không cần nói ra, nhìn thấy cũng liền hiểu được.

Thân mình Trương Lập Hàn hạ xuống, cảm xúc kích động.

“Ông già kia chết đã đến nơi mà còn quật cường như vậy, phẫu thuật một cái thì tốt rồi làm chi còn muốn một đồng người bởi vì ông ta mà lo lắng, thực làm cho người ta chịu không nổi!”

Tuy rằng miệng anh mắng như vậy nhưng Ôn Tử Thiên biết anh kỳ thật cũng lo lắng cho La gia gia, cho dù tức giận như thế nào đi nữa nhưng đây dù sao cũng là ông nội ruột của chính mình, cho dù như vậy ông cũng là người lương thiện, nha, cô thật sự là yêu chết anh ta.

“Lập Hàn, tiếc nuối trước kia đã muốn xảy ra, không thể vẫn hỏi lại được nhưng anh hẳn là không hy vọng tạo nên một tiếc nuối khác đi? Kia mới thật sự khiến cho người ta khổ sở.”

Tâm phiền ý loạn Trương Lập Hàn cầm bia để tới trước mặt cô. “Cầm uống, không cần nói nữa.”

“Tôi cũng phải uống sao?”

Nhìn bia ở trước mặt, Ôn Tử Thiên nuốt nuốt nước miếng. Từ lượng của cô không được tốt lắm nha, bất quá nếu là uống rượu, anh say cô cũng say, sau đó bọn họ liền say đến trên giường đi.

Nha, thật chán ghét! Ôm lấy hai gò má, mặt cô hồng đỏ lên, chỉ cần nghĩ đến có khả năng nhìn đến bộ dáng anh trọn vẹn lộ ra, cô đều muốn phun máu mũi.

Trương Lập Hàn không biết Ôn Tử Thiên vì sao vẫn mặt đỏ cười ngây ngời với bia, anh nhìn không được trọn mắt nhìn người phụ nữ ngớ ngẩn này, anh liền không để ý tới cô, cô vốn chính là là một người phụ nữ kì quái.

Anh tiếp tục uống rượu của mình nhưng trong đầu vẫn hiện lên lời cô nói, cũng không thể quên được biểu tình đau thương của ông già kia khi đứng ở trước mộ.

“Ông nội hôm nay có khỏe không?” Tề Diệc Vĩ nhìn vợ mình vừa mới vào nhà hỏi.

“Ừ, khí sắc cũng không tệ lắm nhưng vẫn không thể nào nói chuyện.”

Sau khi La Duẩn Hàm tan tâm liền đi nhìn ông nội một chút, cô chỉ thấy vẻ mặt lão nhân gia ông trầm trọng.

Mười ngày trước ở trong bệnh viện, cô có thêm một vị anh trai tuy rằng cảm giác thực kỳ diệu nhưng lại làm cho người ta cảm thấy thực vui mừng, ông nội hẳn là cũng có ý nghĩ giống cô đi, chính là Lập Hàn vẫn không chịu đến gặp ông nội.

Vốn cô thực lo lắng sau khi biết sự tình chân tướng, Lập Hàn rất có thể sẽ bởi vì chuyện năm đó mà không hề quan tâm độ chiều thương nhưng kết quả giống như những lời anh nói đó là chuyện anh đáp ứng anh nhất định sẽ đem công tác hoàn thành.

Biết anh không có ý tứ phân rõ giới hạn với bọn họ, cô thật sự thực vui vẻ.

Cho nên cô đương trường liền đổi giọng gọi anh là anh hai.

“Đừng có gọi vậy.”

“Nhưng mà anh rõ ràng chính là anh hai.”

“Chưa có xét nghiệm DNA, em có thể xác định sao?”

“Nếu như đi xét nghiệm, anh sẽ cho em gọi anh là anh hai sao?”

“..... Em vẫn là gọi tên anh đi, em gọi anh như vậy, anh thực không được tự nhiên. Hiện tại chúng ta đừng nói đến việc này, hảo hảo cho anh đem chuyện chiều thương đầu tư làm thật tốt.”

La Duẩn Hàm nhớ tới khi cô kêu Lập Hàn là anh hai, anh ấy cũng không có biểu tình kháng cự hay chán ghét, bởi vậy cô tin tưởng muốn anh hai trở lại La gia nhìn ông nội chính là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

“Đúng rồi, anh đã cùng Hứa chủ nhiệm thảo luận qua bệnh tình của ông nội, đều cảm thấy ông nội phải nhanh một chút giải phẫu, em có muốn khuyên ông nội nữa hay không?”

Tề Diệc Vĩ cảm thấy chuyện tốt nhất chính là giải phẫu không cần kéo dài nữa.

“Em đã khuyên rồi nhưng mà ông nội không đồng ý.” La Duẩn Hàm cũng thực lo lắng.

“Em suy nghĩ rằng nếu Lập Hàn chịu đi gặp ông nội, muốn ông nội phẫu thuật có lẽ ông nội sẽ đồng ý nhưng mà Lập Hàn anh ấy hẳn sẽ không đồng ý.”

“Phải không? Anh đây sẽ tìm thời gian khuyên như cậu ta.” Dù sao việc này cũng liên quan sức khỏe của ông nội.

“Cám ơn anh, ông xã.” La Duẩn Hàm cảm động ôm lấy ông xã, “Nếu không có anh ở bên cạnh em, em cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Em yên tâm đi, anh sẽ luôn luôn ở bên người em.” Tề Diệc Vĩ ôn nhu nói.

“Ừ.” Cô yên tâm gật đầu.

“Anh có mua bánh ngọt phô mai mà em thích nhất để ở trên bàn đó.”

“Thật tốt quá, em muốn ăn nó!”

“Vậy em cứ từ từ ăn, anh đi vào tắm rửa trước.” Tề Diệc Vĩ hôn bà xã xong, sau đó đi vào trong phòng.

La Duẩn Hàm vui vẻ ăn bánh ngọt phô mai, cô cũng không biết có phải hay không bởi vì mang thai mà gần đây khẩu vị của cô trở nên rất lớn.

Điện thoại trong phòng khách đột nhiên vang lên, cô buông đĩa ăn xuống định đi qua tiếp điện thoại.

“Xin hỏi có phải là Tề phu nhân không?” Một giọng nam xa lạ truyền đến.

“Là tôi, xin hỏi ngài là?”

“Tôi là Lưu viện trưởng, tôi nghĩ muốn mời cô giúp tôi khuyên Diệc Vĩ.”

“Khuyên Diệc Vĩ?”

La Duẩn Hàm nghe xong chuyện Lưu viện trưởng muốn cô khuyên bảo, biểu tình cô lộ vẻ ngạc nhiên.

Sau mười phút đồng hồ, cô kinh ngạc ngồi ở trên sofa, nghĩ đến việc Lưu viện trưởng muốn cô giúp đỡ khuyên Diệc Vĩ không cần từ chối lời mời đến trung tâm nghiên cứu y học ở Heidelberg nước Đức, bởi vì chỉ có bác sĩ khoa tim mạch xuất sắc nhất toàn cầu mới có thể nhận được yêu cầu của trung tâm nghiên cứu hàng đầu, Diệc Vĩ xuất sắc như vậy nếu gia nhập vào đội nghiên cứu kia, anh nhất định có thể ở phương diện nghiên cứu thuốc trị bệnh tim biểu hiện rất tốt.

Vì sao cho tới bây giờ cô cũng không biết Diệc Vĩ nhận được lời mời quan trọng như vậy của trung tâm nghiên cứu y học? Cho dù Diệc Vĩ chưa từng nói cho cô nghe, cô cũng có thể biết được.....

Tay nhỏ bé của La Duẩn Hàm nắm lại chặt chẽ, hô hấp quá mức loạn xạ khiến cho ý nghĩ của cô càng thêm hỗn loạn, bởi vậy cô hít vào một khẩu khí thật sâu, thử làm cho bản thân tỉnh táo lại.

Nhìn bánh ngọt phô mai trên bàn đó là do anh riêng mua trở về, đơn giản là vì tối hôm qua cô nói có điểm muốn ăn bánh ngọt phô mai. Mỗi lần đều là như vậy, chỉ cần cô nói muốn ăn cái gì hoặc là nhà hàng nào đó có món gì ngon, lập tức, mỹ thực liên nhất định sẽ xuất hiện ở trên bàn.

Cho tới nay, anh đều là toàn tâm toàn ý che chở yêu thương cô, mặc kệ xảy ra chuyện gì anh đều ở bên người cô mà cô chính là một mặt nhận yêu thương của anh, lại hoàn toàn không biết anh cũng có chuyện phiền não.

Khó trách một thời gian trước cô lại cảm thấy anh thoát nhìn là lạ, lúc ấy cô hỏi anh, anh chỉ nói không có chuyện gì, đại khái là do quá mệt mỏi mà cô lại hoàn toàn tin tưởng.

Làm sao cô lại có thể nghĩ đến anh chính là do mệt mỏi mà không phải là do chuyện khác chứ? Hai tay vây quanh ở trước ngực, La Duẩn Hàm ôm lấy chính mình bởi vì cảm xúc kích động mà thân thể khẽ run, cô thật là một người vợ vô trách nhiệm!

Diệc Vĩ không nói cho cô nghe khẳng định là vì gần đây bên người cô xảy ra rất nhiều chuyện, anh không muốn làm cho cô lo lắng vẫn luôn bảo hộ làm bạn với cô, anh vì cô trả giá nhiều như vậy nhưng cô lại vì anh đã làm được một chút gì chưa?

Lưu viện trưởng nói đúng, Diệc Vĩ là một bác sĩ thực xuất sắc nếu có thể vào y học sẽ biểu hiện xuất sắc hơn, tài hoa không nên bị mai một như vậy mà cô cũng tin tưởng anh tuyệt đối làm được.

Nhưng mà anh lại từ chối.

Trái tim hơi hơi co rút lại, cô rất khổ sở cũng rất giận chính mình.

Nghĩ thôi cũng biết anh nhất định là vì cô nên mới từ chối, người đàn ông kia cho cô nhiều yêu thương, nhiều ấm áp như vậy nhưng đến cuối cùng còn vì

cô mà buông tha cho giấc mộng của chính mình, đơn giản là vì muốn làm bạn ở bên người cô!

Cho tới nay luôn luôn nhận được bao dung của Diệc Vĩ, được anh bảo hộ thật tốt, hiện tại cũng nên là lúc cô học suy nghĩ cho anh một chút, như vậy, cô có năng lực vì anh làm cái gì chứ? Hoặc là cô nên vì anh làm chuyện gì?

Khi La Duẩn Hàm tắm rửa sạch sẽ đi ra từ phòng tắm, cô không nhìn thấy ông xã ở trong phòng, cô liền ra khỏi phòng, nhìn thấy anh ngồi ở trong phòng khách trầm tư, tuần dung hơi hơi buộc chặt lại khiến cho cô cảm thấy đau lòng không thôi.

Vì sao trước kia cô đều không chú ý tới phiền não của người nam nhân này? Thật sự là thất trách lại bất kính nghiệp, nếu có người chăm điểm, làm vợ như vậy hẳn là không có điểm nào.

Cô hít khẩu khí thật sâu, sau đó hướng đến anh, cho đến khi ngồi ở bên người anh, anh mới lấy lại tinh thần.

“Duẩn Hàm.”

“Anh đang suy nghĩ cái gì? Suy nghĩ đến nỗi em đến đây cũng không hề phát hiện.” Xem ra tuy rằng anh từ chối chuyện trung tâm nghiên cứu nhưng trong lòng vẫn cảm thấy tiếc nuối đi.

“Không có việc gì.” Anh ôn nhu cười.

“Anh nha, cứ luôn cười đến ôn nhu như vậy với em, hại cho em cũng không phát hiện anh không phải là không có phiền não gì.”

“Phiền não?” Tề Diệc Vĩ kinh ngạc một chút, chuyện đó Duẩn Hàm hẳn là không biết mới đúng.

“Ông xã, em muốn nói với anh,” Cô ôm lấy cánh tay anh. “Trước kia, vẫn đều là anh yêu thương dung túng em, hiện tại em cũng muốn yêu thương anh, như vậy mới công bằng.”

“Duẩn Hàm, em làm sao vậy?” Vì sao đột nhiên lại nói lời này?

Nhìn khuôn mặt anh tuần kia, một hồi lâu sau cô mới mở miệng nói: “Em hy vọng anh đi Đức.”

Mặc dù có khả năng hai người sẽ phải tách ra, không nhìn thấy anh cô cũng sẽ cảm thấy thực cô đơn nhưng mà cô luyến tiếc anh buông tha cho giấc mộng của mình, liền giống như lời cô vừa nói, cô cũng muốn yêu thương anh.

Tề Diệc Vĩ khá khiếp sợ.

“Có phải hay không Lưu viện trưởng gọi điện thoại cho em? Em không cần để ý, anh đã từ chối rồi.”

Chuyện thư mời cũng chỉ có anh và Lưu viện trưởng biết, xem ra Lưu viện trưởng còn chưa có nản lòng.

“Vì sao anh muốn từ chối?”

“Bởi vì.....” Anh khó nói ra được.

“Bởi vì anh đã đồng ý sẽ làm đại thụ của em, đồng ý sẽ vĩnh viễn bồi ở bên người em cho nên anh mới từ chối có phải không?” Cô thay anh nói ra lý do.

Khẽ thở dài, Tề Diệc Vĩ vuốt ve hai má bà xã.

“Không đơn giản chỉ là nguyên nhân kia, hiện tại em đang có con của chúng ta, anh làm sao có thể bỏ lại hai người các em mặc kệ chứ?”

“Cho dù anh có đi Đức, cùng lắm là cả hai không gặp mặt được không phải còn có thể gọi điện thoại sao? Anh nào có bỏ lại chúng em không quan tâm đâu.”

La Duẩn Hàm không cần anh buông tha cho giấc mộng, cũng muốn giúp anh hoàn thành giấc mộng.

“Hơn nữa anh lần trước không phải nói, chờ đến khi em sinh ra đứa bé, mẹ sẽ giúp em chăm sóc còn có rất nhiều người sẽ yêu thương đứa bé này, không phải sao? Cho dù papa không có ở bên người, chỉ cần đứa bé biết anh thương nó là đủ rồi.”

“Duẩn Hàm.....”

“Anh yên tâm đi, bên người em có rất nhiều người làm bạn, hơn nữa, đừng quên quan trọng nhất là em có anh hai nha.” Cô cười. Tuy rằng người kia vẫn còn chưa chịu thừa nhận nhưng đây là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Tề Diệc Vĩ nhìn bà xã tươi cười, hiểu được cô nói như vậy là vì muốn làm cho anh yên tâm đi Đức nhưng mà anh luyến tiếc a. “Anh luyến tiếc phải rời xa với em.”

Cô cũng vậy. Cố gắng kiềm chế cảm xúc khổ sở bởi vì sắp sửa chia lìa kia, La Duẩn Hàm ngọt ngào cười cười, “Chúng ta sẽ không rời xa nhau, không phải có Internet chat webcam sao? Chúng ta vẫn có thể mỗi ngày gặp mặt.”

“Nhưng mà một khi anh đi Đức, có khả năng phải đi nhiều năm.”

“Anh đừng quên, chúng ta mười mấy năm trước đã quen biết, kéo dài một vòng mới lại ở cùng một chỗ, chính là tách ra vài năm thì tính là cái gì đâu?”

“Như vậy nếu khi em khóc.”

“Em sẽ không khóc nữa. Hơn nữa cho dù em muốn khóc cũng sẽ chờ anh trở về rồi mới khóc.”

“Nếu anh đi Đức, khi em sinh con, có khả năng là anh sẽ không thể ở bên cạnh em.”

“Kìa càng đơn giản, em sẽ nhờ Từ Thiên giúp quay lại quá trình sinh sản, đến lúc đó sẽ gửi cho anh xem.”

Tề Diệc Vĩ vẫn không nói ra lời đáp ứng đi Đức, La Duẩn Hàm biết anh còn đang lo lắng cho cô.

“Ông xã, em nghĩ muốn anh.” Nói xong, cô đột nhiên khóa ngồi vào trên đùi của anh.

“Bà xã.” Tề Diệc Vĩ ôm lấy cô, thân thể liền lập tức có phản ứng, lực hấp dẫn của cô đối với anh vĩnh viễn đều mãnh liệt như vậy.

La Duẩn Hàm đem bàn tay nhỏ bé chui vào quần ngủ của anh, vuốt ve dục vọng dĩ nhiên thức tỉnh của anh, không ngừng nhẹ nhàng chà xát qua lại trên dưới, dục vọng ở trong lòng bàn tay cô dần dần trưởng to, nóng rực găng gượng.

Anh nhẹ nắm lấy cánh hoa của cô, nhìn khu phần nộn kia đã đem dục vọng chính mình hàm nhập, thật sâu kết hợp.

Bọn họ nhẹ thở hổn hển, nhìn lẫn nhau, mặt đối mặt.

“Em yêu anh cả thể xác lẫn tinh thần, toàn tâm toàn ý yêu anh, anh nhớ kỹ sao?” Cô gái nhỏ còn thật sự nhìn anh.

Cảm nhận được tình yêu tràn ngập ảm áp lại bao phúc của cô, Tề Diệc Vĩ cảm động ôm lấy bà xã. Anh làm sao không hiểu được dụng tâm của cô? Cô ra vẻ kiên cường, cười đến ngọt ngào như vậy hoàn toàn là vì muốn anh yên tâm, không cần lại lo lắng cho cô.

Cô gái nhỏ thật sự trưởng thành.

Tề Diệc Vĩ hôn môi bà xã, thân mình lại càng tiến sâu thêm vài phần.

“Anh nhớ kỹ nhưng anh sợ anh sẽ giống như cha anh, mới có thể sẽ đối chết.” Nhìn đến vẻ mặt hoang mang của bà xã, anh nở nụ cười, cười đến tuần mị mẽ người. “Bởi vì chỉ có em có thể giúp anh ăn no.”

Lời nói của người đàn ông làm cho cô cảm thấy vừa then thùng lại cảm động, chỉ có thể càng thêm triền miên hôn anh, mặc dù luyến tiếc tách ra nhưng cô hy vọng anh có thể hoàn thành giấc mộng của mình, mà cô sẽ cùng đứa bé bảo vệ gia đình này thực tốt, chờ anh trở về.

“Em khỏe lắm, anh không cần lo lắng, con gái cũng thực khỏe mạnh nha.”

Thông qua chat webcam, La Duẩn Hàm nói chuyện cùng ông xã đang ở Heidelberg xa xôi nước Đức, cô thuận tiện cho anh xem ba tấm ảnh chụp siêu âm cực cung, tuy rằng nhìn không ra diện mạo nhưng cực cung cũng thực khỏe mạnh.

Ngay tại hai tháng sau đêm đó bọn họ nói chuyện, Diệc Vĩ bay đi nước Đức mà hiện tại cô đã mang thai hơn bảy tháng.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện ngọt ngào với ông xã, La Duẩn Hàm tắt máy tính đi ra khỏi phòng, đi vào phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Bất Kinh Nghiệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.